DIN 1999, CEA MAI CITITĂ REVISTĂ PENTRU BĂRBAȚI DIN ROMÂNIA

PLAYBOY

TRĂIEȘTE-ȚI VIAȚA!
www.playboy.ro

OCTOMBRIE 2015
14,90 LEI



BAR BAR
Învață să mixezi

JOSEPH GORDON-LEVITT
”Banul nu e ochiul dracului”

APROAPE HARAKIRI
Noul sex japonez

Blondă & sexy
Larisa

Plus
DRAGOȘ PĂTRARU
NOKTILUX MOONLIGHT
FIFTY SHADES OF GREY
KAYSLEE COLLINS
ORDINUL ASASINILOR

PLAYMATEDANCERS



BOOK THE PLAYMATE DANCERS FOR YOUR NEXT EVENT

CORPORATE EVENTS
TRADE SHOWS
PRODUCT CAMPAIGNS
NIGHT CLUB APPEARANCES
SPORTING EVENTS
FEATURE FILM & TV
ADVERTISER VIDEO & PRINT
FASHION FOR EDITORIAL

PLAYMATEPROMOTIONS.COM

© 2015 PLAYBOY. PLAYMATE AND RABBIT HEAD DESIGN ARE REGISTERED TRADEMARKS OF PLAYBOY.

Octombrie 2015, numărul 8 (181)

PLAYBOY

PLAYTIME

10 **O poveste de toamnă** Actrița și designerul Lindsay Jones s-a lăsat mângâiată de ultimele raze de soare ale începutului de toamnă pe coperișul unei clădiri din apropierea Brooklyn Bridge din New York.

16 **Suta sub trei secunde?** Da se poate, cu Porsche 918 Spyder, ultima sportivă de super rasă inclusă în galeria Țiriac Collection.

17 **5Q pentru Mike (Mihai Popa)** Despre muzica de la noi și de la alții.

22 **Umor** Fabrica de bancuri.

PLAYLIST

22 **Filmul lunii:** *Aproape de lumea înlănțuită.* Trei bărbați se luptă pentru inima unei femei care, în aparență, nu îl vrea pe niciunul. Sau, dimpotrivă, îi vrea pe toți trei.

24 **Albumul lunii:** *BEAUTY BEHIND MADNESS – THE WEEKND.* Chiar dacă a ajuns în la vârful Hot 100 cu I Can't Feel My Face, piesele de pe noul album ne oferă o versiune mult mai întunecată asupra vieții in viziunea lui The Weeknd.

26 **Jocul lunii:** *Assassin's Creed: Syndicate.* Ordinul Asasinilor continuă. Fără multiplayer, fără tâmpenii



Playboy octombrie 2015
Model: Larisa Drăgulescu
Foto: Silviu Săndulescu

112 Detalii Dantelate

Carrie Tivador



PLAYMATE: KAYSLEE COLLINS

Octombrie 2015, numărul 8 (181)

PLAYBOY



PLAY

36 **Joseph Gordon-Levitt** O discuție candidă cu seducătorul star de la Hollywood despre viitorul digital, intimitate, pornografie, iarbă și cum să scapi de blestemul de a fi fost vedetă încă din copilărie.

44 **Noktilux Moonlight Visions** Enrico Riciardi a început proiectul Noktilux în urmă cu 30 de ani când și-a cumpărat primul Leica, mai exact Leica M4 și două obiective, un 50 f/1 denumit Noctilux și un 75 mm f/1,4 pe nume Summilux.

54 **Miss Octombrie Kayslee Collins** Actriță, model și cântăreață în devenire, Kayslee Collins intră în pielea unor dive care au fascinat Playboy-ul de-a lungul deceniilor, Anna Nicole Smith și Marilyn Monroe, pentru pictorialul de playmate din acest număr.

66 **Totul până la sex, vă rugăm: suntem japonezi!** Ce se întâmplă (sau, mai degrabă, nu se întâmplă) în Japonia? Și o fi, oare, un fenomen care se răspândește?



74 **Ghidul tău de barman amator** Playboy US s-a întâlnit cu cei mai buni barmani americani pentru a-ți dezvălui tendințele actuale. Să ridicăm un pahar în cinstea cocktailurilor simple și gustoase!

78 **20Q cu Dragoș Pătraru** Aflăm în fiecare zi de la el care e Starea Nației, acum a sosit momentul să aflați care e Starea lui Pătraru.

82 **Larisa Drăgulescu** Se spune că o femeie începe să devină interesantă după 30 de ani. Cam la fel s-a întâmplat și în cazul Larisei Drăgulescu, fosta soție a gimnastului Marian Drăgulescu.

PLAYSTYLE

93 **Fashion icon** *Tom Hardy* Vedeta celui mai recent Mad Max a atras atenția producătorilor seriei Bond și acum este în cărți pentru a-l interpreta pe cel mai stilat spion al tuturor timpurilor.

96 **Grooming** *Miroase a toamnă* Sezonul rece miroase bine. Și asta pentru că parfumuri elegante, savuroase și ispititoare te învăluie și întorc capetele domnișoarelor. Alege-l pe cel care te reprezintă și lasă-te purtat de aroma lui.

PLAYGROUND

100 **Auto** *Poa' să ningă, poa' să plouă!* Pentru că a venit toamna, cu ploi, noroaie, vreme bună de pescuit și vânătoare, dar și de culeș via și livezile. Pentru că, vrând-nevrând, bate la ușă iarna, cu zăpadă, gheț, vreme bună de mers la schi.

106 **Hardware** – *Bunătăți de octombrie* Probabil că ai aflat deja despre ultimele lansări de la Apple, dar ai văzut cu ce ne-au luat ochii restul producătorilor de electronice?

108 **Food** *Te-ai ars!* Sau când o greșeală din neatenție devine noua modă în gastronomie.





PLAYERS

28 **Mihai Alexandru Lazăr** *Am visat că eram rege* De obicei, uit instant ce-am visat în secunda în care mă trezesc, dar ăsta fost cel mai viu și cel mai lung vis pe care l-am avut în ultima vreme.

29 **Codin Maticiuc** *Povestea Porcului – Dicționar Urban* Nu, nu e o poveste de Ion Creangă.

NOUL VOLVO XC90.
OUR IDEA OF LUXURY.

Ce este luxul? Pentru noi, totul pornește de la oameni și de la ceea ce contează cu adevărat: conexiune, încredere și eleganță. Tocmai de aceea, noul XC90 este cel mai sigur Volvo construit vreodată. Am simplificat ce era complicat, am creat tehnologii mai intuitive și am acordat aceeași atenție fiecăruia dintre cele șapte locuri. Rezultatul? La sfârșitul fiecărei călătorii vei fi mai relaxat decât la începutul ei. Aceasta este ideea noastră în privința luxului. Acesta este noul Volvo XC90.

Află mai multe despre noul Volvo XC90 accesând site-ul **www.volvocars.ro** sau vizitând cel mai apropiat dealer Volvo.



Re:PLAY

Trimite-ne mesaje pe **playboy@mediaventure.ro** sau hai la joacă pe **http://facebook.com/PlayboyRomania** ori **http://twitter.com/Playboy_Ro**



Cred că una din cele mai mari prostii pe care tu, ca om, poți să le faci în ziua de azi e să fii xenofob și/sau rasist. Nu sunt revoltat, nu sunt bulversat, nu mă simt amenințat în vreun fel de astfel de oameni, ci mi-e milă de ei. Acești oameni își pun singuri bariere într-o societate care luptă cumva să le dărâme. Acești oameni nu vor ști niciodată să se bucure de un pictorial cu Kaylia Cassandra și alte domnișoare ca ea. Și din punctul meu de vedere, asta e o mare pierdere.
Sebi

Spune-le, Sebi! Nici noi n-am fi putut s-o spunem mai bine (și noi suntem modești și consacrați). Ne place să visăm că vom ajunge în viitorul apropiat într-un punct în care astfel de bariere vor fi de domeniul trecutului. Dar dacă oamenii se încăpățânează în continuare să și le pună, ei bine, asta va fi doar problema lor. Noi vom fi la locul obișnuit, "admirând pereții".



Bună ziua, doamnelor și domnilor, mulțumesc pentru aplauze! Sunt onorat să înmânez premiul cel mare al categoriei "Cel mai dubios photoshop" numărului din septembrie al revistei Playboy. În acest număr, la pagina 58, într-un pictorial preluat (probabil) din ediția americană, se vede mai mult decât clar cum duduia din poză încearcă să stea agățată de literele P și L, doar că nu prea îi iese: mâna dreaptă stă în aer cumva, litera L are o parte ștearsă și blurată, și mai are și o umbră ciudată pe braț. Felicitări câștigătorilor!
Marian

Mulțumim, mulțumim frumos! Este o adevărată surpriză, nu ne așteptam nici măcar să fim nominalizați, dar iată că, în sfârșit, primim recunoașterea pe care o meritam. A durat ceva, a fost nevoie de multă muncă, dar este dovada vie că oricine poate reuși. Am vrea să dedicăm acest premiu fanilor noștri, care ne-au susținut întotdeauna, și aplicațiilor pe care le folosim zi de zi și fără de care n-am fi reușit să fim astăzi pe aceasta scenă. Mulțumim, o seară plăcută în continuare!
PS: Dacă nu adăugai "probabil" acolo, ar fi părut că și citești revista.

"Te invităm la o zi liniștită în Grădina Edenului alături de modelele Lauren Estrada și Polina Putilova."
Okaaay, hai că asta tre' să fie tare.
"Sau poate că nu o să fie chiar așa de liniștită... Distracție plăcută!"
A, e clar, o să fie tare.
"Grădina plăcerilor trupești"
Gata, frate, asta e, dă-te la o parte, că intru.
Și întorc pagina. Îmi place ce văd. Hei, bună, fetelor, veniți des pe-aici? Desigur că veniți...
Întorc pagina. Poză pe două pagini. Mișto, mișto, îmi place unde duce asta.
Întorc pagina. Jeremy Renner.
Voi faceți mișto de mine? Aia era toată grădina? Asta numiți voi "poate că nu o să fie chiar așa de liniștită"? Unde sunt, frate, plăcerile trupești? N-am nimic cu bietul Hawkeye, dar îmi promiteți distracție plăcută și-mi dați doar 3 pagini de "plăceri trupești". Unde-s restul?
Mihae

Aoleu, nu ne-am imaginat că va observa cineva, dar uite că ne-ai prins. Restul grădinii lipsește pentru că... ar fi fost prea mult, n-ar fi făcut nimeni față la ce se întâmpla acolo și n-am vrut să avem libidouri pe conștiință. Așa că am păstrat restul pentru site. Acum sperăm să aibă sens propozițiile anterioare.



Frate, ce emisiuni sunt pe la teve zilele astea. Zic de televiziuni gen National Geografic, History și frații lor. De la 42 în sus pe telecomandă. Deci, fix acuma e una cu un top nu știu cât feluri în care poți să mori, dar în fiecare caz îți zice ce ar trebui să faci să ieși dintr-o astfel de situație. Îți dă trei variante și te întreabă ce-ai face tu în cazul ăla. Și e pe bune, cu filmulețe de pe youtube, cu "simulări computerizate" când îți arată variantele și ce se întâmplă în fiecare caz, după care îți dă și niște date științifice, că poate vrei să faci și niște calcule. Fascinant, a? Un fel de cum ar fi trebuit să fie orele de fizică din liceu. În altă parte e una cu tipul ăla de la Top Gear, Science of Stupid. Asta e amuzantă, că râzi de ce tâmpenii fac oamenii de pe youtube. Mai e una cu un tip chel care umblă prin hoteluri și urlă la oameni. P-asta aș vrea să o vadă toată lumea de la toate hotelurile din România (nu toate, că am fost la unele foarte mișto la noi aici). Dar în toată marea asta de emisiuni cool, lipsește ceva. Mi-aduc aminte de vremurile bune în care dădeau ăștia de la Prima sau nu mai știu care erau ceva serie de emisiuni de la Playboy. Alea emisiuni informative, frate. Și nu înțeleg de ce nu mai văd așa ceva pe teve, pe bune.
Cetățeanul K.

Ne uităm la Science of Stupid pentru că ne place accentul lui Hammond. Aia cu opt sute de feluri în care poți să mori chiar sună interesant, pare educativă. Dar emisiunea aceea de la Playboy sigur o găsești pe undeva prin arhiva internetului. Dar în loc să dai căutări infinite pe Google, mai bine vezi ce emisiuni au pe playboy.com. Mai mult ca sigur că-ți vor plăcea.

EST 2009

St. Patrick

IRISH PUB & RESTAURANT

3 ROOMS - SAME PUB



STPATRICK.RO

sky SPORTS HD

SMARDAN 23-25 0755.110.008

CENTRUL VECHI REZERVARI

GUINNESS

Ecologistule,

abonează-te la

PLAYBOY

în versiune digitală

Intră pe www.playboy.ro
şi abonează-te pe un an sau,
pur şi simplu, cumpără ultimul număr
în format digital. Primeşti conţinutul
integral din varianta tipărită şi ai bonus
filme de making of.



PLAYBOY ROMÂNIA

EDUARD ȚONE *redactor-șef*

DAN MIHU *redactor-șef adjunct*
ANDRA ILIAȘ *redactor coordonator*
LIVIU RUSU *art director*

IOANA VULPESCU *sales manager*
DALIANA BĂRBUICĂ *marketing & PR manager*

colaboratori:
texte: **DOMINIQUE ANTOGNONI, ALEXANDRA DRAGOMIR, CEZAR DUMITRU, LUCIAN GEORGESCU, MIHAI IONESCU, MIHAI ALEXANDRU LAZĂR.**
imagine: **DAN ANDREI, EDWARD ANINARU, MARIUS BĂRĂGAN, VALENTIN CĂLINESCU, ALEX GÂLMEANU, COSMIN GOGU, CĂTĂLIN MUNTEAN, SILVIU SĂNDULESCU.**

FELICIAN SCOROBETE *director*

MEDIA VENTURE CAPITAL SRL *editor*
Adresa: Bd. Decebal Nr. 25-29 Et. 5, Olympia Tower, Sector 3, Cod 030964, București
E-mail: playboy@mediaventure.ro | www.playboy.ro

TIPAR:
Infopress SA, Odorheiu Secuiesc
DIFUZARE:
Burda România srl; Casa de difuzare srl;
E-mail: distrib@casadedifuzare.ro | Coordonator: Melania Săndulescu
ABONAMENTE:
0773.833.802 | E-mail: abonamente@pressdivision.ro
www.pressdivision.ro
Coordonator: Adrian Matei
CURIERAT:
PUBLICITATE:
office@mediaventure.ro
vanzari@ead.ro

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL
Hugh M. Hefner *Editor-in-Chief*

U.S. **PLAYBOY**
Scott Flanders *Chief Executive Officer*
David Israel *Chief Operating Officer*
Jason Buhrmester *Editorial Director*
Mac Lewis *Art Director*
Rebecca Black *Photo Director*

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING
Mike Violano, *SVP/Content Rights & Licensing*
Mary Nastos, *Publishing Services Manager*
Gabriela Cifuentes, *Digital Asset Manager*
Lacey Won, *Editorial Coordinator*

PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, RABBIT HEAD DESIGN and FEMLIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.

Conform art. 205-206 din Codul Penal, responsabilitatea privind informațiile și opiniile publicate în revistă aparține exclusiv autorilor.

PLAYBOY (ISSN 1454-7538)
Octombrie 2015, numărul 8 (181).
Publicat lunar în ediție națională

Nici un material din revistă nu poate fi preluat sau reprodus parțial fără acordul SCRIS explicit al Media Venture Capital SRL.

©2015 Media Venture Capital SRL;
©2014 PLAYBOY, as to materials published in March and December 2014, January-February, June, September and October 2015 U.S. Editions of PLAYBOY.

Publicație auditată de BRAT

Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență conform Studiului Național de Audiență măsurate în perioada iunie 2008 – iunie 2009

MUSIC CLUB

THE TUBE

Spirits of London







Lipscani 30-34 www.thetube.ro

Rezarvari: 0751.045.047; rezervari@thetube.ro



O poveste de toamnă

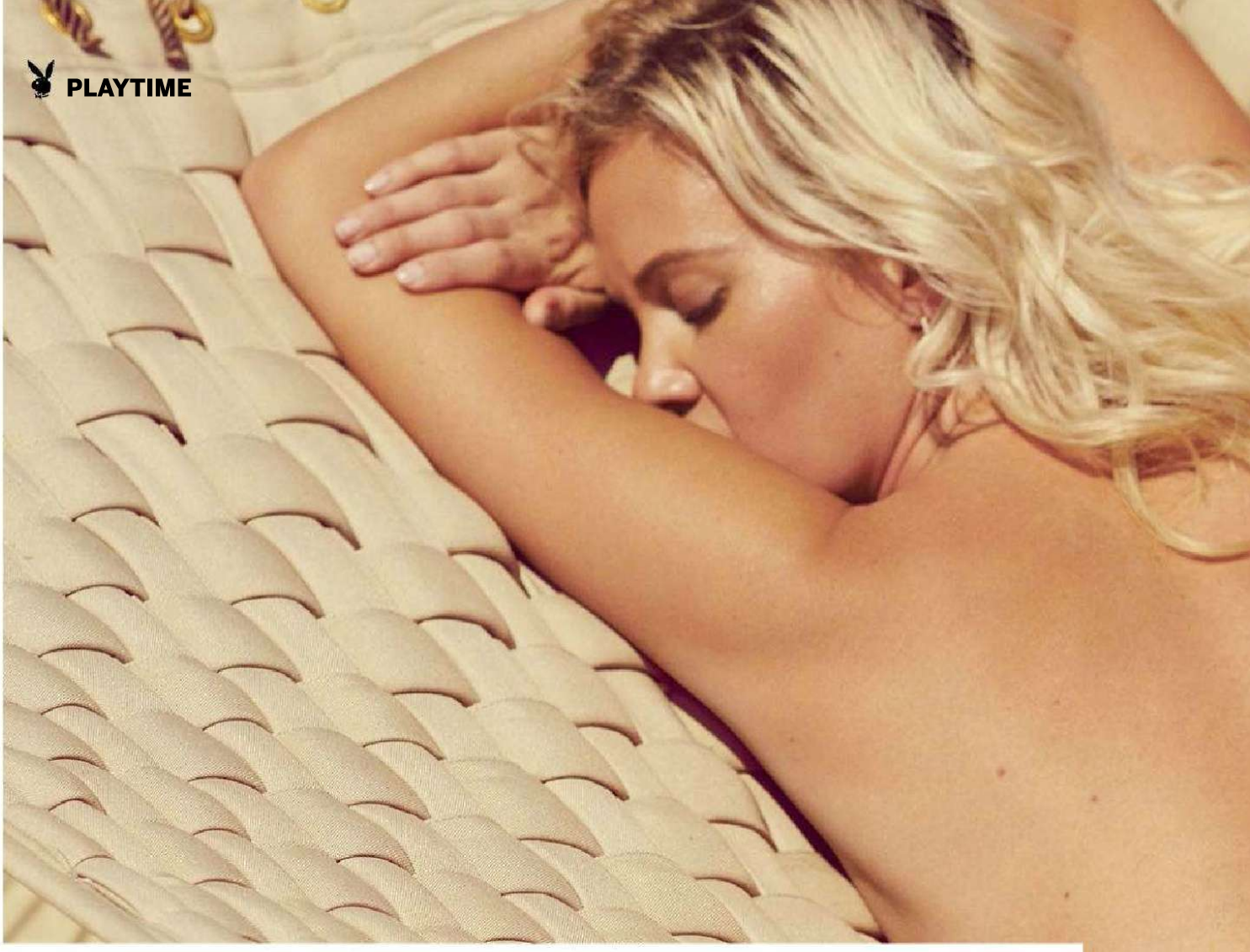
FETE NOI

foto: GREG MANIS

Actrița și designerul Lindsay Jones s-a lăsat mângâiată de ultimele raze de soare ale începutului de toamnă pe coperișul unei clădiri din apropierea Brooklyn Bridge din New York. Te lăsăm și noi pe tine să savurezi imaginile calde și să visezi.













Suta sub trei secunde?

DA, SE POATE, CU PORSCHE 918 SPYDER, ULTIMA SPORTIVĂ DE SUPER RASĂ INCLUSĂ ÎN GALERIA ȚIRIAC COLLECTION



Porsche 918 Spyder este o mașină super-sportivă produsă într-o serie limitată de numai 918 unități. Hibridul de performanță cu tehnologie plug-in poartă numărul 378 și a fost special dezvoltat pentru domnul Ion Țiriac. Succesoare a altor modele sport ultraexclusiviste din istoria Porsche, precum 904 Carrera GTS, 959, 911 GT1 sau Carrera GT, 918 Spyder se alătură autovehiculelor Porsche deja existente în galeria Țiriac Collection: Porsche Diesel Super S308 Tractor (1958), Porsche 356A (1957), Porsche 356B (1961) și Porsche 911 Carrera 3.2 (1989).

Porsche 918 Spyder este una dintre cele mai rapide mașini de stradă din lume la ora actuală, echipată cu tehnologie întâlnită doar pe circuitele de curse și având șasiul și caroseria construite în totalitate din fibră de carbon. Un model dotat cu pachetul Weissach a parcurs Nürburgring Nordschleife – traseu notoriu pentru șoferii de curse, unul dintre cele mai solicitante din lume, supranumit "Iadul Verde" -, în doar 6:57 minute, reușind astfel să doboare recordul de 7 minute anterior stabilit pe acest circuit. Unitatea este dotată cu trei motoare, un V8 de 4,593 cmc de înaltă performanță, care dezvoltă 608 CP, alături de două motoare electrice de ultimă generație cu o putere totală adițională de peste 279 CP, cumulând peste 887 CP. Datorită motorizării de tip hibrid, mașina este capabilă să se strecoare prin oraș fără a elibera emisii poluante și fără a produce zgomot. Bolidul cu tracțiune integrală accelerează de la 0 la 100 km/h în doar 2,6 secunde, are un consum de numai 3,1l/100 km și atinge viteza maximă de 345km/h, la o greutate de 1685 kg.



TEXT: OCTAVIAN BELU

Plasturi



De mult nu ne-au mai entuziasmat într-o asemenea măsură niște plasturi. Doamnelor și domnilor, dar mai ales domnilor, mai exact măi băieți, azi vă prezentăm Boo-boos, cele mai tari bandaje ilustrate din lume. E drept că în limba română numele lor s-ar putea citi într-un mod apropiat de cuvântul „bubos”, dar desenele sunt încă și mai delirante decât această mică particularitate. Fiecare dintre cele cinci modele de design reprezintă câte o rană cu adevărat sinistră, de la arsuri chimice și tăieturi cu copci rupte la ulcerații cu viermi sau răni supurânde. Dacă tot ți-a ieșit un coș pe frunte, de ce să te chinui să-l maschezi cu un bandaj invizibil, când poți să-l astupi cu imaginea unei găuri de glonț de calibru mic? Hai că se poate și mai rău!



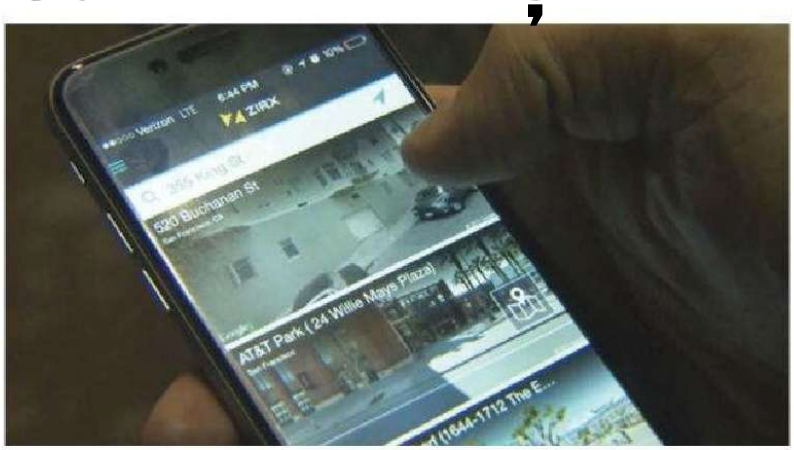
Bathsphere

Pentru momentele în care vrei ca baia să fie mai mult decât un simplu act de curățare după o zi grea și solicitantă, îți recomandăm această instalație concepută de Aleksandr Jukovsky. Este vorba despre o sferă de sticlă cu diametrul de doi metri, suspendată de tavan, deasupra unui orificiu de scurgere. „Intrarea” e și ea circulară, o gaură perfect rotundă cu diametrul puțin mai mare de un metru. Sus e un duș, jos se poate plasa un fel de suport, circular și el. Nu știm alții cum sunt, dar noi ne-am muta dormitorul în baie cu o sticlă de ceva bun și niște lumânărele parfumate și jucăușe. Sfera asta pare decorul perfect pentru un preludiu SF. Sau pentru preludiul preludiului, dacă nu încap două persoane în ea.





Mi-ați văzut cumva mașina?!





Să găsești un loc de parcare, bun dacă se poate, și să îți mai și găsești mașina în acel loc la întoarcere, nezgâriată și cu oglinzile la locul lor, este o adevărată provocare în toate orașele mari ale lumii, nu doar în București. Așa că niște băieți deștepți din California s-au gândit să înființeze ZIRX, o companie de servicii și soluții de parcare. Având sediul central la San Francisco, ZIRX a fost fondată în 2014 de un grup de veterani ai internetului, care au clădit afaceri în domeniul e-commerce și al publicității. Dar ce știe să facă ZIRX? Prin această aplicație mobilă, clienții își pot anunța cu ușurință locația și, în câteva minute, un agent ZIRX le va parca automobilul într-un garaj sigur. Pe timpul parcării, clienții pot opta cu ușurință pentru realimentarea automobilului, spălarea acestuia și multe altele - prin intermediul aplicației ZIRX. Când este pregătit să plece, automobilul poate fi livrat la o locație cerută, totul prin apăsarea unui singur buton. ZIRX anunță diversificarea acestor servicii în următoarele luni, astfel încât compania să își adjudece o felie consistentă din piața parcărilor pe mapamond, o piață estimată în acest moment la 41 de miliarde de dolari. Compania își desfășoară momentan activitatea în New York, San Francisco, Los Angeles, Seattle și Washington, D.C.
La începutul lunii septembrie, BMW Group a anunțat o investiție strategică în ZIRX prin fondul de investiții al companiei, BMW i Ventures.



Cana de cafea

Nu am văzut o imagine mai veselă și mai tristă în același timp. Capacele acestea pentru cămi de cafea chiar există. Proiectul lor îi aparține designerului Jang Woo Seok, care a vrut să ofere tinerelor singure și romantice un prim sărut al dimineții în drum spre birou sau școală. Buzele au fost modelate dintr-un material plastic după conturul unui zeu grec, iar nasul a fost adăugat în mod special pentru a oferi o atingere mai realistă în momentul în care doritoarele care se încumetă să le folosească decid să ia o sorbitură. Sună bine, nu? Dar acum, privind pozele, ne întrebăm cine ar pune botul la așa vrăjeală? La propriu.



CYBERGIRL

Câștigătoarele lunii august

Toamna se numără bobocii, dar vara se numără blondele. Soare, apă sărată, ulei de corp... totul este parcă orchestrat ca părul blond să strălucească. La fel s-a întâmplat și cu câștigătoarele lunii august, care ne-au luat ochii cu cosițele lor aurii. Dar Ana Maria Purice le-a surclasat pe concurente și a devenit câștigătoarea lunii august. Pe pozițiile imediat următoare în topul preferințelor noastre s-au clasat Roxana Alice Scurtu și Cristina Claudia Retzler.


CLAUDIA


ALICE


ANA MARIA

5Q pentru Mike


MIHAI POPA

1. Care e cea mai mare realizare muzicală a ta de până acum?
Nu cred că pot să fac un top al lor, sunt foarte mulțumit de tot ce am realizat până acum și bineînțeles că îmi doresc din ce în ce mai mult, dar dacă ar fi să punctez pe scurt, ar fi: premiul de la Callatis 2014, piesa "Save Me" în topurile radio din Franța, Olanda și Grecia și oferte de la casele de discuri din afară, care urmează să se concretizeze ușor-ușor.

2. De ce crezi că ești mai bun ca alții care cântă piese similare; care sunt atuurile tale?
Fiecare cântareț e unic, dar am încercat să evoluez din ce în ce mai mult odată cu trecerea anilor. Am foarte multe influențe americane, atât în voce cât și în gândire, ba chiar presa m-a asociat cu Justin Bieber datorită timbrului meu, iar fanii îmi scriu pe Facebook să fac un cover după cel mai recent single al lui. Am multe idei pe care abia aștept să le pun în aplicare...

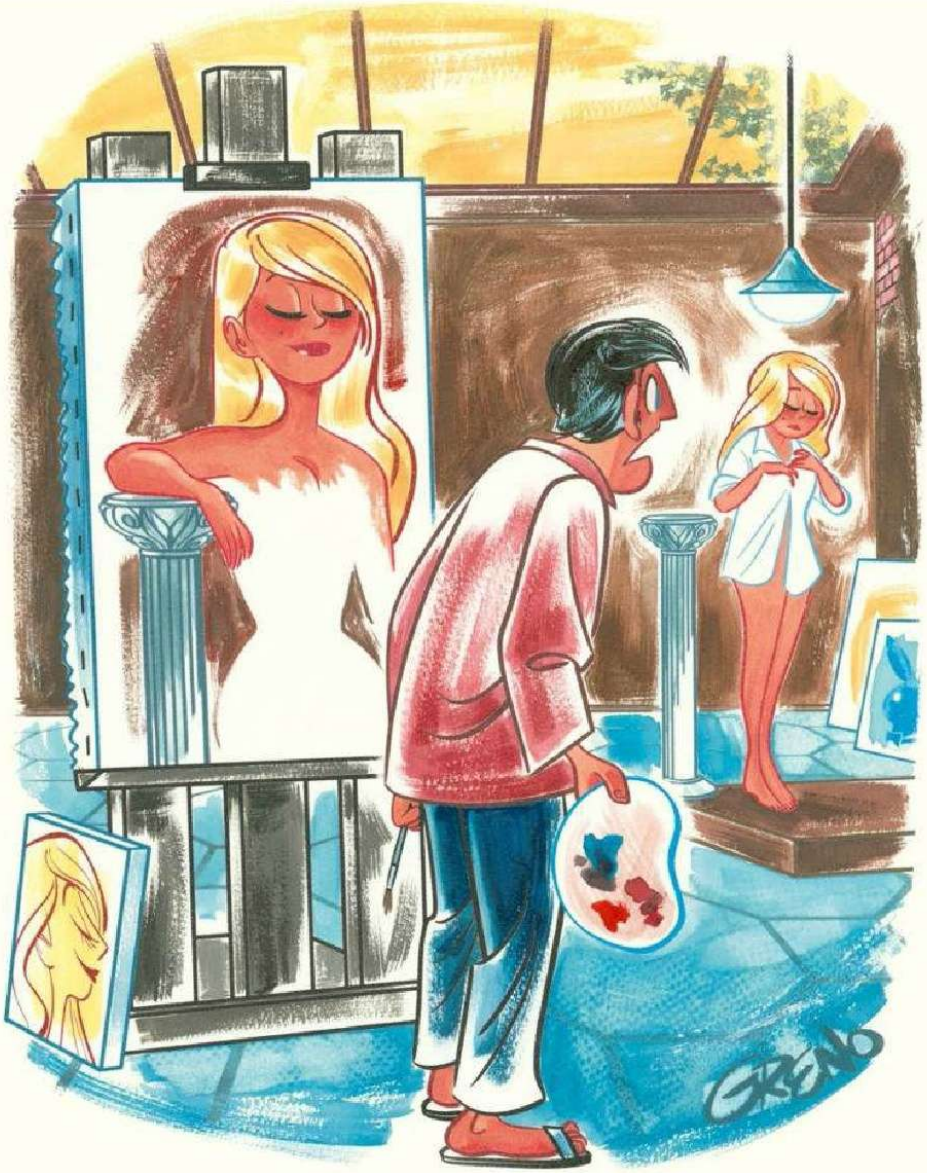
3. Ce piesă ai lansat de curând și ce așteptări ai de la ea?
Am lansat o baladă frumoasă, "Numai Tu", produsă de către NMC Productions și sunt foarte mândru de ea pentru că am stat în studiou ca să iasă exact cum mi-am dorit, ba chiar i-am adăugat și o parte de rap. Îmi doresc, bineînțeles, ca cei care o ascultă să se regăsească în mesajul piesei și să o aud pe radio... cu toate că e greu în Romania să pătrunzi acolo.

4. Top 3 albume pe care le ai în telefon?
"Back to Basics" - Christina Aguilera, "Believe"- Justin Bieber și... un album făcut de mine compus din toate piesele care îmi plac și au fost lansate de artiștii care mă inspiră.

5. Cine e cel mai bun muzician de la noi și de ce?
E greu de zis, majoritatea au uitat de unde au "plecat". Ca tot unitar, pachet artistic, nu îmi place nimeni de la noi, însă ca voce îmi place Andra.

UMOR

Trimite bancurile tale pe adresa **playboy@mediaventure.ro** sau postează-le pe site-ul nostru: **playboy.ro/playtime/bancuri**



„Dar tu nu poți renunța acum!“

CREDINȚĂ

Într-un sat, a avut loc o inundație foarte mare. Oamenii au fost evacuați în totalitate, mai puțin un bătrân care stătea pe acoperișul casei. O barcă ajunge la el și vrea să îl ia de acolo.
- Nu vin, pe mine mă ajută Dumnezeu.
Barca pleacă, după un timp ajunge la bătrân o a doua. Aceeași poveste:
- Nu plec, pe mine mă salvează Dumnezeu.
La fel și cu a treia barcă. Apele urcă și mai mult, bătrânul se înecă și ajunge în fața lui Dumnezeu.
- Doamne, de ce nu m-ai salvat?
- Păi ți-am trimis trei bărci...

Zoe Mihail



Examen la cursul de logică. Subiectul era „demonstrați că scaunul de la catedră este invizibil”. Toți studenții scriu cate 5-6 pagini, dar nota 10 o ia Bulă, care scrisese doar 2 cuvinte: „Ce scaun?”

AFIRMATIV

- Te-ai însurat sau tot singur te ocupi de gospodărie?
- Da.
- Ce da?
- Da, m-am însurat și tot singur mă ocup de gospodărie.

Mihnea Cristian

BANCUL LUNII PLAYBOY



ALEGERI

- Dragă, m-ai înșelat vreodată? întreabă soțul.
- Ei, lasă tu astfel de întrebări! Știi bine că nu!
- Hai tu, spune! Promit că nu voi zice nimic!
- Bine! De 3 ori!
- Când?
- Îți aminteşti când am cumpărat mașina? Te-a chemat directorul băncii și ți-a acordat împrumut... Pe termen lung, dobândă mică...
- Asta nu a fost înșelat, dragă! A fost pentru casă! Bun! A doua oară?
- Operația ta pe cord deschis, by-pass-uri... Directorul spitalului te-a operat, ai fost tratat ca un VIP... De ce crezi?
- Ești un înger! Asta a fost un sacrificiu din partea ta! Sfânta mea! Și a treia?
- Aaaaa, asta a fost când ai vrut să fii administrator de bloc și îți mai trebuiau 35 de voturi!

Marius Tadic

ARDE!

Aseară, într-un teatru, a avut loc un incendiu. Actorii, curajoși din fire, au hotărât să continue a juca piesa pe scenă. Uluiți de eroismul lor, pompierii, la rândul lor, au hotărât să privească piesa până la sfârșit.

Mihnea Cristian

DELUXE

Unu' îi dă cadou mamei lui, la împlinirea vârstei de 80 de ani, șampanie și caviar.
După o vreme, mama îi telefonează:
- Mulțumesc, dar trebuie să-ți

spun că limonada nu era dulce, iar gemul avea gust de peşte.
Mihnea Cristian

SFAT

Mireasa către soacră:
- Cum să-mi păstrez verigheta curată?
- Înmoaie-o de trei ori pe zi în apă de spălat vase...
Cristina Marin



SOMN UŞOR

- Fetiţa mea, vrei un frăţior?
- Vreau!
- Atunci culcă-te şi dormi!
Cristina Marin

SECRET

Într-un bar, intră un tip foarte mulţumit:
- De băut la toată lumea. Fac cinste! Mi s-a născut un fiu!
- Ce greutate?
- 4 kg!
- Lungime?
- 53 cm!
- Cum se simte soţia?
- Ea încă nu ştie!
Cristina Marin

UNDE DAI SI UNDE...

O tânără vine la doctor cu un bebeluş în braţe.
- Domnu' doctor, cred că e bolnav. Deşi mănâncă bine, a pierdut 300 g în ultima săptămână.
- Nicio grijă, rezolvăm, zice doctorul. Suge la piept sau îi daţi lapte praf?
- De la piept, domnule doctor.
- Aha, atunci vă rog să vă dezbrăcaţi ca să vă examinez.
Tipa îşi da bluza jos, aruncă şi sutienul. Doctorul îi palpează sânii, îi examinează îndeaproape şi, în cele din urmă, nedumerit, pune gura şi suge de la ambii sâni. Apoi, radios, pune diagnosticul:
- Bineînţeles că slăbeşte copilul, dumneavoastră nu aveţi lapte, doamnă!
- Normal, zice tipa. Eu sunt mătuşa lui, dar. oricum, îmi pare bine că am venit cu el azi!
Victor Leurda

„Vezi că poţi când vrei?", i-a spus soţia soţului, când l-a prins cu vecina în pat...

Nişte babe, la coadă la moaşte:
- Decât să stăm la coada asta, mai bine ne pupăm între noi şi plecăm acasă!

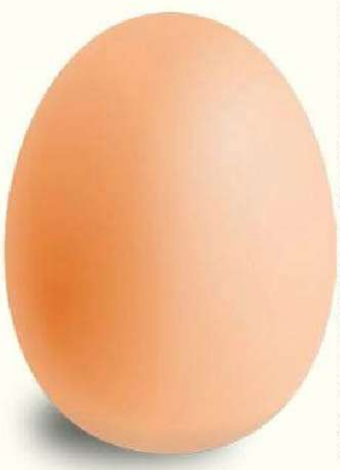
Ştiaţi că s-a închis grădina zoologică? Fiscul a găsit un leu în plus...

PARLE VU FRANSE?

Soţul şi soţia, români, sunt pentru prima dată la un restaurant, în Paris. Se apropie chelnerul de ei, le dă meniul, totul în franceză.
Soţul încearcă să facă o comandă:
- Silvuple, le carne, le paste, le cartofi, le paine, le vin...
Vine chelnerul, le aduce exact tot ce a comandat.
Soţul, mulţumit, îi zice soţiei:
- Vezi draga mea, mă descurc bine cu franceza, ai fi rămas flămândă fără mine!...
La care chelnerul:
- Aţi fi rămas flămânzi amândoi, dacă nu eram eu din Botoşani!
Crina Vlase

NUANŢE

El: - Faci ceva de mâncare?
Ea: - Poate îţi fierb un ou...
El: - Poţi să zici „nu" şi fără ameninţări.
Cristina Marin



PLAYSHORT

Dacă o femeie semnalizează stânga, nu înseamnă neapărat că va vira la dreapta. Poate merge şi înainte.



La service:
„Ne pare rău, nu v-am putut repara frânele, dar v-am dat claxonul mai tare"

Dacă beau alcool, sunt alcoolic. Dacă beau Fanta, sunt fantastic?

- Dragul meu, poţi vorbi?
- Draga mea, sunt în roaming, mă costă scump.
- Ok, atunci ascultă!

Pentru a nu părea disponibilă de la prima întâlnire, Maria a mâncat banana cu lingura.
- Ce-i, Mărie, iar îmi ceri bani să-ţi cumperi chiloţi noi? Ăia vechi ce au?
- Au ieşit din modă, Ioane, şi toţi prietenii tăi râd de mine!



POMI FRUCTIFERI

Un inginer agronom, proaspăt ieşit de pe băncile facultăţii, se duce într-o zi la ţară şi-i spune lui badea Vasile:
- Bade, cu metoda asta învechită a lu' matale n-o să obţii nici cinci kile de pere din pomu-ăsta...
- Ai dreptate, e prun!
Badea Mihail

PREŢ FIX

Poliţistul care cerceta un caz de sinucidere o întreabă pe secretară:
- Drăguţo, nu ştii de ce s-a aruncat şeful tău pe fereastră?
- N-am idee, dar era aşa de drăguţ şi atent... Luna trecută, mi-a cumpărat o blană, săptămâna trecută o maşină sport, iar azi dimineaţă un inel cu diamant. După aceea, mi-a spus că vrea să se culce cu mine şi m-a întrebat ce îi cer în schimb.
- Şi ce i-ai răspuns?
- Că aici, la birou, lumea îmi dă de obicei 50 €.
Mihai Ionescu

SĂLBĂTICIE

Într-o zi, într-un restaurant au intrat un leu şi un iepure. Proprietarul a rămas uimit, neputându-şi crede ochilor. În restaurant s-a aşternut o tăcere mormântală şi toţi au început să-i privească pe noii clienţi. Proprietarul s-a îndreptat spre ei şi i-a întrebat:
- Ce ati dori sa serviti?
- Eu aş dori o cafea, a spus iepuraşul.
- Iar prietenul dv.?
Iepurele râde:
- Credeţi că, dacă i-ar fi fost foame, am mai fi fost împreună aici?
Mihai Ionescu

MENAJ A TROIS

Doamna către menajeră:
- Cred că soţul meu are o relaţie cu secretara.
Menajera:
- Ştiţi dumneavoastră sigur, sau o spuneţi aşa doar ca să mă faceţi pe mine geloasă?
Ana Pădure

OBIŞNUINŢĂ

După trecerea doliului, un văduv se recăsătoreşte cu sora soţiei sale decedate.
- Chiar o iubeşti sau de ce te-ai însurat cu ea? îl întreabă un prieten.
- Păi la vârsta mea nu puteam să mă obişnuiesc cu o soacră nouă...
Paul Pandrea



FILMUL LUNII

Aproape de lumea înlănțuită

TREI BĂRBAȚI SE LUPTĂ PENTRU INIMA UNEI FEMEI CARE, ÎN APARENȚĂ, NU ÎL VREA PE NICIUNUL. SAU, DIMPOTRIVĂ, ÎI VREA PE TOȚI TREI.

Nu ținem morțiș să recomandăm filme de dragoste, ca să nu cădem în păcatul romantismului fără sens și să părem niște indivizi care se înmoaie la prima privire galeșă trimisă de actrița repartizată într-un rol fatal de cine știe care regizor. Dar *Far from the Madding Crowd*, filmul lui Thomas Vinterberg, ne-a amintit de vremurile demult apuse când TVR obișnuia să transmită, luni seara, episoade din seriale britanice de succes, gen *Forsyte Saga*. Aveau serialele acelea "ceva"-ul ăla nobil și epic, pe care cu greu l-am putut regăsi după ani și ani. Ei bine, *Far from the Madding Crown* pare bucățică ruptă de acolo, prin atmosferă și poveste iar acest lucru nu e de mirare din moment ce urmează scenariul romanului cu același nume al "clasicului" Thomas Hardy. În Anglia Victoriană, o tânără femeie se trezește posesoarea unei averi considerabile, fiind nevoită să conducă o fermă cu mulți angajați. Dar Bathsheba Everdene e o femeie strașnică și încăpățânată, care știe să rămână puternică într-o lume a bărbaților. Una din care se desprind trei "exemplare" dornice să o aducă pe Bathsheba în viețile lor pentru totdeauna: un cioban, un sergent și un bogătan, toți trei cu personalități diferite și moduri diferite de a aborda relația cu cea care, aparent, nu-și dorește să fie cu niciunul sau, dimpotrivă, și i-ar dori pe toți. N-o să-ți spunem aici cine "câștigă" meciul, ci te invităm să vezi un film despre perseverență și încredere, în care strălucește Carrey Mulligan, cea pe care am descoperit-o acum câțiva ani în *An Education*, apoi am admirat-o în *Never Let Me Go* și în *Marele Gatsby*, pentru a o aplauda acum, în picioare, pentru remarcabila interpretare a orgolioasei Bathsheba.





Text: Eduard Tone

Far from the Madding Crowd, SUA 2015 Gen: Dramă Regia: Thomas Vinterberg Cu: Carrey Mulligan, Tom Sturridge, Michael Sheen Notă IMDB: 7,2

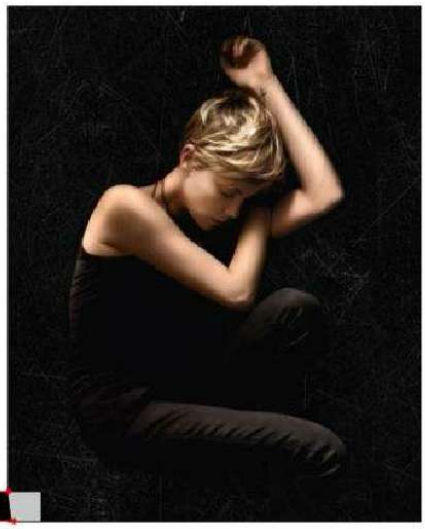


Prin întunericul minții

După ce am văzut-o în *Mad Max* fără o mână și cu o privire atât de sictirită încât îți venea să te împuști singur înainte de a o face chiar ea, am redescoperit-o pe Charlize Theron în această dramă suficient de neagră ca să se confunde cu propriul nume: *Dark Places*. Și chiar dacă am fi preferat să o redescoperim mai sexy și mai dezbrăcată, eventual mai drăgălașă, am primit confirmarea că blonda și lungana sud-africană iubește să joace mai degrabă în roluri care nu spun prea multe despre trupul ei, ci mai degrabă îi aduc în luminile reflectoarelor calitățile actoricești (nu am uitat de rolul din *Monster*, da?).

În *Dark Places*, Libby Day (Theron) ajunge la 30 și ceva de ani, după ce, la vârsta de 8, mama și cele trei surori ale ei fuseseră măcelărite de către – în aparență – fratele ei, care apoi a înfundat pușcăria, loc în care părea să-și găsească sfârșitul. Libby trăise vreme de 30 de ani de pe urma poveștilor din acea zi terifiantă, spuse și redate inclusiv într-o carte. Doar că resursele financiare ajung pe zero și femeia e nevoită să facă ceva pentru a supraviețui într-o lume în care se obișnuise să nu facă nimic. E momentul în care un grup de investigație a crimelor neelucidate îi trezește interesul cu o idee pe care, ușor-ușor, începe să o rumege: oare dacă cel care a comis acele crime nu a fost fratele ei?

Filmul nu e senzațional, însă are câteva accente interesante care au darul de a deschide cutia cu emoții a Pandorei, e drept, neduse până la capăt ci trimise la plimbare în cele mai întunecate zone ale creierului.



Dark Places, SUA 2015 Gen: Dramă Regia: Gilles Paquet-Brenner Cu: Charlize Theron, Nicholas Hoult Notă IMDB: 6,3

CE VEDEM ÎN OCTOMBRIE



THE MARTIAN
Gen: S.F.
O misiune pe Marte îl "uită" acolo pe astronautul Mark Watney, care e considerat mort în urma unei furtuni puternice. Lucrurile se complică în mod evident atunci când Matt realizează nu doar că nu e mort dar că a rămas singur pe o planetă nu tocmai prietenoasă.
Cu: Matt Damon



BLACK MASS
Gen: AC IUNE
Povestea adevărată a lui Whitey Bulger, fratele unui senator american, totodată cel mai violent și infam criminal din Boston, care devine informator FBI pentru ca federalii să prindă capii unei famișii de mari mafioți.
Cu: Johnny Depp



THE WALK
Gen: DRAM
Un artist al străzii, as în privința mersului pe sârmă, devine cunoscut în toată lumea după ce parcurge distanța dintre Turnurile Gemene de la World Trade Center, la o înălțime de 500 de metri. În 1974.
Cu: Joseph Gordon-Levitt



MACBETH
Gen: DRAM
Macbeth, Duce de Scoția, primește o profeție de la trei vrăjitoare care-i prevestesc că va deveni rege al Scoției într-o bună zi. Din dorința ca acest lucru să se întâmple mai repede dar și împins de la spate de soția lui, Macbeth își ucide regele pentru a pune mâna pe putere.
Cu: Michael Fassbender

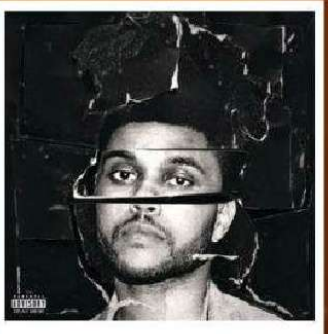
BURNT
Gen: COMEDIE
Adam Jones e un chef care și-a bătut joc de cariera lui fiindcă a luat-o pe calea drogurilor. Găsește puterea să revină și își pune ambiția să conducă un restaurant de top căruia vrea să-l aducă strălucirea dată de trei stele Michelin.
Cu: Bradley Cooper

THE LAST WITCH HUNTER
Gen: FANTASY
După ce toți vânătorii de vrăjitoare au dispărut (din diverse motive), ultimul vânător de pe planetă trebuie să lupte împotriva unei revolte a vrăjitoarelor din New York-ul prezentului. Mama Omida nu le sare în ajutor.
Cu: Vin Diesel



ALBUMUL LUNII

BEAUTY BEHIND MADNESS – THE WEEKND



BEAUTY BEHIND MADNESS – **THE WEEKND**

Chiar dacă a ajuns în la vârful Hot 100 cu I Can't Feel My Face, piesele de pe noul album ne oferă o versiune mult mai întunecată asupra vieții in viziunea lui The Weeknd. Cântărețul canadian evoluează simțitor de la primele sale mixtape-uri şi vine cu un sound dramatic, la fel ca şi piesele sale. Real Life se bazează pe sunetul tobelor şi ecourilor pentru a sublinia singurătatea din versuri, în timp ce Losers împrumută din Michael Jackson pentru partea lirică şi creează un amalgam de sunete luate din rap şi jazz. Nu lipsesc colaborările pe Beauty Behind the Madness. Alături de Ed Sheeran, un alt artist cunoscut pentru tristețea pieselor, canta Dark Times, exact genul de poveste de dragoste nereuşită în care fiecare îşi mărturiseşte păcatele. Prisoner e un featuring cu Lana del Rey, o cântăreață care se potriveşte de minune cu stilul canadianului – amândoi îşi găsesc inspirația în droguri, cântă într-un tempo melancolic şi ocazional îşi plâng de milă, iar Prisoner nu e o excepție. In the Night e o dedicație pentru toate vampele şi felul în care bărbații le iartă mereu şi ştiu exact de ce sunt capabile fără să le pese că pică în capcană. Tell Your Friends are ceva din soundul anilor ,70, iar Kanye West şi-a pus semnătura pe partea de producție a acestei piese ale cărui versuri ne trec prin evoluția lui Abel Tesfaye.

De pe Beauty Behind Madness nu lipseşte piesa care ne-a înnebunit în prima jumătate a acestui an, Earned It. Inclusă pe coloana filmului I Fifty Shades of Grey, trackul a ajuns pe locul 3 în Hot 100 şi pe primele poziții în clasamentele R&B. The Hills a fost, însă, primul single lansat oficial, o meditație despre femei, droguri şi, evident, sex, totul într-o manieră The Weeknd – adică fără ocolişuri şi la obiect, dar spuse într-un asemenea fel, încât orice femeie ar pleca de acasă la 5 dimineața. I Can't Feel My Face e încă una dintre piesele comparate cu stilul lui Michael Jackson şi asta nu face decât să îl onoreze pe canadianul de 25 de ani.

CE ASCULTĂM ÎN OCTOMBRIE



BURNING BRIDGES – BON JOVI

Ce faci când vrei să părăsești casa de discuri mai repede, dar mai ai niște obligații de care să te achiți? Lansezi un album și îl intitulezi un album pentru fani, care însă vor pune deoparte Burning Bridges. După ce Richie Sambora a plecat din trupă, Jon Bon Jovi nu a profitat de ocazie să vină cu ceva care să impresioneze. Trackurile sunt fie noi, fie găsite prin studio, șterse de praf și date ca noutăți. După 30 de ani la Mercury Records, trupa a ales să plece pe cont propriu și titlul albumului pare a fi foarte potrivit. Burning Bridges include și o piesă la care Sambora a lucrat – Saturday Night Gave Me Sunday Morning, o baladă în care pianul domină – Blind Love și e un fel amar în care trupa își ia la revedere de la casa de discuri, un album adevărat urmând să apară anul viitor.



MILEY CYRUS – MILEY CYRUS AND HER DEAD PETZ

Tânăra rebelă cu sau fără cauză vrea să demonstreze că poate face altceva decât muzică pop și a creat un album pe care l-a pus gratuit pe net. Producția care a costat doar cincizeci de mii de dolari a apărut fără ca label-ul să știe, ca Miley să ne arate și o altă parte a ei, mult mai evoluată artistic. Deloc suprinzător, Dead Petz e clar realizat sub influența multor droguri și pahare de băutură și e inspirat de toate animalele de casă care i-au murit. Printre cele 23 de piese se afla și câteva demne de ascultat, evident produse de cineva care are idee – Mike Will Made It. Trackurile trec prin innuendo cu și despre sex și intimitate, dar Miley Cyrus ne arată, încă o dată, că are o super voce, chiar dacă o folosește pentru prostii.



I CRY WHEN I LAUGH – JESS GLYNE

Tânăra britanică își face abia acum debutul muzical, deși are un Grammy acasă, obținut pentru colaborarea Rather Be și cinci single-uri ajunse pe primul loc în țara ei de baștină, Marea Britanie. I Cry When I Laugh e un disc pop clasic, cu influențe din dance și sound-ul tipic britanic de electro & R&B. Right Here, primul single, e un melanj reușit între influențe din jazz, electro și deep house. Real Love ar putea fi pusă la categoria baladă dance fiind o colaborare cu Clean Bandit, alături de care britanică a primit premiul Grammy pentru Rather Be. Hold My Hand e un track jumpy și catchy cu influențe din soul și house care s-a auzit peste tot în această primăvară. Jess Glyne marturisește că scrie ca un rapper și are și flow-ul care să o demonstreze pe piese ca Why Me, pentru ca apoi să treacă la o baladă că Don't Be So Hard on Yourself. Per ansamblu, ca prim album, I Cry When I Laugh are piese bune și mai puțin bune, iar britanica mai trebuie să lucreze puțin la a-și găsi un stil propriu.



ALEXANDRU GHEORGHIAȘ

AUDE RETRO

Octombrie 2001

DUPĂ ȘOC. ÎN AER ȘI LA SOL. ACCIDENTELE AVIATICE SE PRODUCEAU ÎN CONTINUARE. DEASUPRA MĂRII NEGRE ȘI PE PISTA UNUI AEROPORT DIN MILANO. DOAMNELE DOMINAU TOPUL MUZICAL DIN STATELE UNITE, IAR O BLONDĂ RAVISANTĂ LUA PRIM-PLANUL ÎN NUMĂRUL PLAYBOY DIN ACEA LUNĂ.

America își revenea după atentatele teroriste de la 9/11. Președintele George W Bush anunța înființarea Departamentului de Securitate Internă. După zece ani, organizația era dotată cu un buget de circa 100 de miliarde de dolari și avea peste 200.000 de angajați. În aceeași lună, armata Statelor Unite intra în Afganistan cu scopul declarat de a distruge al-Qaeda și de a-i înlătura pe talibani de la putere. După doi ani, misiunea a fost preluată de forțele NATO. Pentru ca în decembrie 2014, operațiunile de luptă să se încheie, iar trupele militare străine să se retragă din țară.

Compania națională Swissair solicita demararea procedurilor de declarare a falimentului și își retrăgea la sol întreaga flotă aeriană. Înființată cu 70 de ani înainte, locul său a fost luat în primăvara lui 2002 de Swiss International Air Lines, ajunsă sub patronajul Lufthansa după alți trei ani.



Asta nu însemna că accidentele aviatice se încheiaseră. Forțele militare ucrainiene doborau deasupra Mării Negre un avion al Siberia Airlines cu 66 de pasageri și 12 membri ai echipajului la bord, majoritatea israelieni care se duceau să-și viziteze rudele din Rusia. Ulterior, guvernul de la Kiev și-a recunoscut greșeala și a plătit câte 200.000 de dolari familiilor victimelor. Și tot atunci, pe aeroportul Linate din Milano se producea cel mai grav dezastru aerian din istoria Italiei. Un avion Scandinavian Airlines cu 110 oameni la bord, care se pregătea să plece spre Copenhaga, se ciocnea pe pista de decolare cu un Cessna privat, de patru locuri, aflat în drum spre Paris. Produs în condiții de ceață densă, accidentul a fost cauzat de nerespectarea de către conducerea aeroportului a standardelor de securitate.

După ce petrecuse trei săptămâni ca number one, la sfârșitul lui august, Alicia Keys revenea pentru alte trei săptămâni în fruntea topului Billboard Hot 100 cu Fallin'. Era single-ul de debut al tinerei soliste de R&B în vârstă de 20 de ani. Piesa avea să fie laureată cu trei Premii Grammy în primăvara lui 2002. Deocamdată, continua joaca la vârful ierarhiei cu un remix lansat de Jennifer Lopez. I'm Real (Murder Remix) marca apropierea americancei cu origini portoricane de stilul hip hop.

Revista Playboy din acea lună atrăgea atenția asupra problemelor cu care se confrunta sportul local la nivelul colegiilor. Iar pictorialul o înfățișa pe Miss Octombrie într-un vestiar al unei echipe de fotbal american. Originară din Cincinnati, Stephanie Heinrich avea 21 de ani și își dorea să devină actriță. Miniona de 1,60 m și 50 kg își întrerupsese studiile de criminalistică și devenise deja cea dintâi Cyber Girl din existența Playboy. Mare fană WWF, se declara atrasă de bărbații în uniformă și cu simțul umorului la ei. Își dorea ca peste zece ani să fie milionară și să se căsătorească. Dorința din urmă i s-a îndeplinit la Las Vegas în 2008. Altfel, deocamdată lucrează ca asistentă medicală și participă la evenimente ca iepuraș Playboy. Uniformele astea ne termină cu zile!

Alex a colaborat în anii '90 la Radio Contact, acolo unde a realizat și prezentat Topul nostalgic și Contact Gold. Din 2011, produce Radio Grafii și ține un blog de oldies pe facebook.com/RadioGrafii.

Text: Alexandra Dragomir, www.urban.ro

Assassin's Creed: Syndicate
Gen:
Action-Adventure
Platforme:
PC, PS4, Xbox One

Ordinul Asasinilor continuă

FĂRĂ MULTIPLAYER, FĂRĂ TÂMPENII

Londra, 1868 - o perioadă în care Revoluția Industrială e mai activă decât o turmă de pensionari umblând prin oraș și cerând eliberarea unui mogul irelevant. *Syndicate* e primul *Assassin's Creed* care are doi protagoniști, permițând trecerea de la un personaj la altul fără nici un fel de stres în bucățile open-world (mai ușor chiar și decât un Alt-Tab). Jacob și Evie Frye, de meserie gemeni, născuți și crescuți în Ordinul Asasinilor, luptă împotriva sistemului, care sistem e controlat de Templari. Jacob e cel care dă bine cu parul, în timp ce Evie stă foarte bine la capitolul stealth. Drept urmare, partea de combat a devenit mai interesantă, mai rapidă și inamicii nu mai stau la coadă pentru a ataca pe rând. Și nu doar atât - inamicii au acum propriul lor sistem de "level up" (probabil ați văzut ceva asemănător prin alte jocuri): un număr care plutește deasupra fiecăruia, care te ajută să-ți dai seama cât de grea va fi lupta. *Syndicate* introduce și câteva metode noi pentru deplasarea prin Londra. În primul rând, avem trăsurile, pe care le poți conduce dacă te grăbești sau ocupa pur și simplu dacă vrei să admiri peisajul. Apoi avem un "rope launcher" (sună ca dracu' "lansator de funie", pe bune) pentru mișcat rapid de pe un acoperiș pe altul (sau pentru urcat uber repede pe o chestie înaltă). Ținând cont că Londra e cu vreo 30-40% mai mare decât Parisul din *Assassin's Creed Unity,* aceste variante de umblat prin oraș sunt foarte relevante. Și asta e încă o dovadă pentru ce știe *Syndicate* să facă cel mai bine: să ne reamintească de ce ne plăcea *Assassin's Creed.*







TEXT Mihai Alexandru Lazăr







Star Wars: Uprising

Gen: Online RPG
Platforme: Android, iOS

Uprising începe la scurt timp după finalul din *Return of the Jedi* și face parte oficial din canonul Star Wars. Îți faci un personaj, primești misiuni, strângi XP, faci level up, îți îmbunătățești personajul (și lucrurile de pe el) și te distrezi cu alți jucători. Dar dacă nu-ți plac oamenii și vrei sa te distrezi singur, de capul tău, nu e panică - tot ce înseamnă "quest principal" e conceput pentru a fi o experiență singleplayer. Probabil cel mai important lucru la *Uprising* e că face o oarecare legătură între *Return of the Jedi* și *The Force Awakens*.







Forza Motorsport 6

Gen: Racing
Platforme: Xbox One

Pe lângă toate elementele cosmetice, pe care n-are sens să le menționăm, având în vedere că tot ce apare și n-arată bine este fie ceva indie, retro, cool făcut intenționat să arate în acel hal, fie făcut de amatori, *Forza Motorsport 6* aduce un element care ar fi trebuit să existe de pe vremea lui *NFS: Porsche Unleashed:* ploaia care chiar influențează gameplay-ul. Dacă ai viteză prea mare și intri într-o băltoacă, așteaptă-te ca mașina să derapeze sau chiar să acvaplaneze.



FIFA 16

Gen: Sport
Platforme: PC, PS4, Xbox One, PS3, Xbox 360

FIFA face parte din acel grup restrâns de jocuri care ies aproape în fiecare an (uneori se mai întâmplă să treacă doi ani până apare următorul) și care n-au nevoie să reinventeze roata de fiecare dată. În schimb, vin cu o grafică actualizată, construiesc peste ce au deja și adaugă ultimele lucruri relevante din domeniu. *FIFA 16* e puțin mai special: e primul joc din serie în care avem parte de fotbal feminin (altă chestie care trebuia să existe de pe vremea lui *Porsche Unleashed).*



AM VISAT CĂ ERAM REGE

ȘI E VITAL SĂ VĂ POVESTESC DESPRE ASTA



De obicei, uit instant ce-am visat în secunda în care mă trezesc, dar ăsta fost cel mai viu și cel mai lung vis pe care l-am avut în ultima vreme. Din păcate, la cât de intens l-am trăit, nu cred că o să-l uit niciodată. Sunt prea multe detalii care mi-au rămas în minte și a fost prea lung, așa că nu-mi permit să-i dau Shift+Delete așa ușor.
Eram - și cred că ăsta e cel mai bun termen - un rege modern. Aveam un tron de la Ikea, despre care știam că mi l-am asamblat singur, și ceva ce semăna cu un birou, totul într-o sală pe cât de lungă, pe atât de lată, în care nimeni nu stătea în picioare. Și partea cool - dacă aveai o audiență la rege și trebuia să stai la rând, aveai locuri cu internet în care puteai să te dai pe facebook cât așteptai.
Eram rege de câteva luni și aveam un chef nebun de a face lucruri. Și am început să le fac, că doar eram rege și-mi permiteam. Centura Bucureștiului cu două benzi pe sens? S-a făcut cât ai zice ”am o părere și e cea mai bună părere din lume pentru că este părerea mea”. Câteva legi pentru reglementarea turismului astfel încât să nu mai vomiți trei zile când intri cinci secunde într-un hotel de pe litoral? Pow! s-a rezolvat și asta. Dat foc câtorva televiziuni care nu fac nimic constructiv și/sau educativ - ci din contră - , la pachet cu principalele persoane vinovate pentru promovarea îndobitocirii, dezinformării și regresului societății? Bifat și înregistrat HD, pentru entertainment ulterior.
Ce să mai, lucrurile mergeau bine în regat. Vorbesc prostii, nu mergeau bine, ci excelent. A fost un moment în care am început să bănuiesc că totul ar fi un vis, dar am trecut peste, pentru că au început să apară și stresurile. Adică nu mi s-a părut suficient să rezolv probleme deja existente, am vrut mai mult de-atât. Am adunat câțiva oameni - prieteni de-ai mei, evident, pe care îi știam capabili și serioși - și am început să ne stoarcem creierii. Puneam pe hârtie orice idee care ne venea, care părea să aibă cât de cât potențial, îi adăugam un plan cât mai măreț și apoi treceam la treabă. Dacă se dovedea că nu mergea sau că pur și simplu era o idee proastă odată pusă în aplicare, treceam la următoarea. Și de fiecare dată ne asiguram că anunțăm poporul cu surle și trâmbițe, chestie pe care aparent o făceam pentru like-uri, karma și alte unități de măsură irelevante (Off-topic: e prima dată când realizez că folosesc expresia asta și habar n-am cum arată o trâmbiță. Am căutat pe Google. Am fost dezamăgit. E o țeavă).



Mihai Alexandru Laz r
despre gaming i via

La scurt timp după asta am aflat că există UE și că facem parte din ea. Aparent, de acolo aveam bani pentru făcut chestii. Și UE avea niște pretenții de la noi, pe care cumva le bifasem într-o oarecare măsură fără să ne dăm seama. A urmat o bucată în care mă întâlneam periodic cu UE, reprezentat în vis prin persoana Căpitanului Jean-Luc Picard de pe nava stelară Enterprise, pentru a-i povesti ce-am făcut și ce proiecte am în plan cu acei prieteni ai mei, iar Picard să-mi spună ce bine am făcut și ce bine o să facem. Eu eram în extaz, poporul era în delir - Picard punea ștampila cu ”Engage!” pe tot ce-i arătam, iar asta însemna că avem resursele necesare să punem orice plan în aplicare.
Câteva săptămâni mai târziu aveam în derulare cel mai ambițios proiect pe care-l concepusem cu băieții - ceva cu autostrăzi prin toată țara; nu mai știu exact, dar știu că erau deja în construcție și că aveau și bucăți fancy, suspendate, ca-n filme. Pe neanunțate, Picard se teleportează în sala tronului și-mi spune că îi pare rău, dar UE s-a hotărât să mute toate autostrăzile în Bolivia pentru că România e prea departe de UE. M-am revoltat. În primul rând pentru că nu înțelegeam ce nevoie are Bolivia de autostrăzile noastre când ei au autostrăzi să-și pună și-n cap și în al doilea rând pentru că mi se părea scump să muți o autostradă pe alt continent. Nu imposibil, nu ilogic, nu stupid, ci scump. Picard a dat din umeri - atât de mult îi păsa - și a pornit către camera de teleportare (pentru că, aparent, aveam așa ceva în sala tronului). Înainte să se dematerializeze, i-am spus că am văzut tot Star Trekul din Univers și că vreau să mă fac căpitan al navei stelare Enterprise când o să mă fac mare. Mi-a zis ”make it so!” și a dispărut.
M-am trezit dezamăgit. Cred că și puțin obosit, la cât mă agitasem cu autostrada aia suspendată. Nu obișnuiesc să țin minte ce visez, dar când o fac, e unul din acele vise care ar fi trebuit să pară suspect din momentul în care am văzut că reușesc să fac ceva fără să stau la o coadă pentru o ștampilă. Și tot acest vis poate fi condensat într-o singură întrebare: dacă eu am putut să fac o autostradă în vis, ăștia de ce nu pot să facă una în realitate? M?

Mihai Alexandru Lazăr este game designer la King. Celelalte vise pe care și le amintește întotdeauna, dar despre care nu povestește pentru că e egoist, implică niște playmate-uri și un apartament în renovare.

POVESTEA PORCULUI – DICȚIONAR URBAN

NU, NU E O POVESTE DE ION CREANGĂ.

N-o să vorbim despre Scrofa Domesticus, animalul rozaliu, omnivor, domesticit acum 9.000 de ani alături de câine şi obligat să trăiască pe lângă casa omului, sacrificat după poftă şi mai des de Crăciun (când naşterea Domnului naşte şi-n noi dorințe carnivore greu de stăvilit).

O să vorbim despre "porcul" de oraş. Mai exact despre ce-nseamnă "porc" în jargonul băieților de oraş. Un singur lucru: prostituată, curvă, târfă, femeie de moravuri uşoare şi ce sinonime mai vreți. Expresia îşi are originile-n convorbirile peştilor şi combinatorilor români din Spania şi era (şi mai este) folosită în convorbirile telefonice pentru a se evita acuzațiile de proxenetism.

Preluată acum de băieții de oraş, expresia dă naştere la tot felul de sintagme amuzante precum: "şi porcii au sufletul lor", "şi porcul e om" şi simpaticul "gagica mea, porcul". La umbra "porcului" a crescut încet dar sigur şi "semi-porcul", față tot "pe bani" dar mai greu de transmis de la unul la altul.

Greu de descris fața tatălui meu când a asistat la primele conversații despre "porci" şi întreba în stânga şi-n dreapta la masă dacă cei implicați în acest business au toate avizele şi condițiile de refrigerare cerute de lege iar "băieții" se distrau copios.

E important şi acest Dicționar Urban al băieților de oraş, în general e bine să ştii cu ce te confrunți. Mă adresez băieților de calitate, cu carieră şi educație.

Mă adresez băieților din publicitate, avocaților, corporatiştilor, it-iştilor, actorilor, bancherilor, managerilor de tot felul. Când vă luați o față, fie ea şi din lumea voastră, dați şi voi un NIGHT TIME GOOGLE. Întrebați un pierde vară - bun de nimic- cluber- superficial ca mine ce hram poartă aleasa inimii voastre. S-ar putea să vă surprindă şi astfel să ne găsim şi noi, loserii, un sens şi să ne facem utili societății. S-ar putea să fie porc.

Unii porci sunt extrem de bine deghizați. Ei pot trece pentru ochiul neformat drept căluți, căprioare, veverițe şi-n cel mai rău caz ceva maimuțe constipate. Porcuşorii şi-au perfectat în timp tehnica perfectă a camuflajului şi atunci ideal este să dai un NIGHT TIME GOOGLE (aşa cum v-am spus). În cazul nefericit în care nu aveți un motor de căutare performant (aşa, ca mine) în anturajul dumneavoastră am să-ncerc să dau câteva reguli simple de căutare în următorul capitol intitulat sugestiv "Cum depistăm porcul în zece paşi simpli":



Codin Maticiuc
Consumatorul de cuvinte

1 dacă iubita ta nu munceşte, nu are bani din familie dar "se descurcă", s-ar putea să fie porc

2 dacă iubita ta are facebookul plin de poze din vacanțe exotice dar NU apare nici măcar un tip în ele, s-ar putea să fie porc

3 dacă iubita ta nu îți semnalează bolile cu transmitere venerică pe care tu ŞTII că le ai s-ar putea să fie porc

4 dacă iubita ta are multe țoale de firmă şi nici tatăl, nici fostul iubit nu sunt mega-înstăriți, s-ar putea să fie porc

5 dacă iubita ta #myDubai este porc clar, eşti prost?!

6 dacă iubita ta este prietenă cu porcii clasici, de notorietate în oraş, s-ar putea să fie porc

7 dacă iubita ta mănâncă doar în oraş şi niciodată carne de porc, s-ar putea să fie porc

8 dacă iubitei tale îi scapă-n pat câte un "yes baby" şi nu e vreo poliglotă, s-ar putea să fie porc

9 dacă iubita ta are tatuaje de genul "only God can judge me", s-ar putea să fie porc

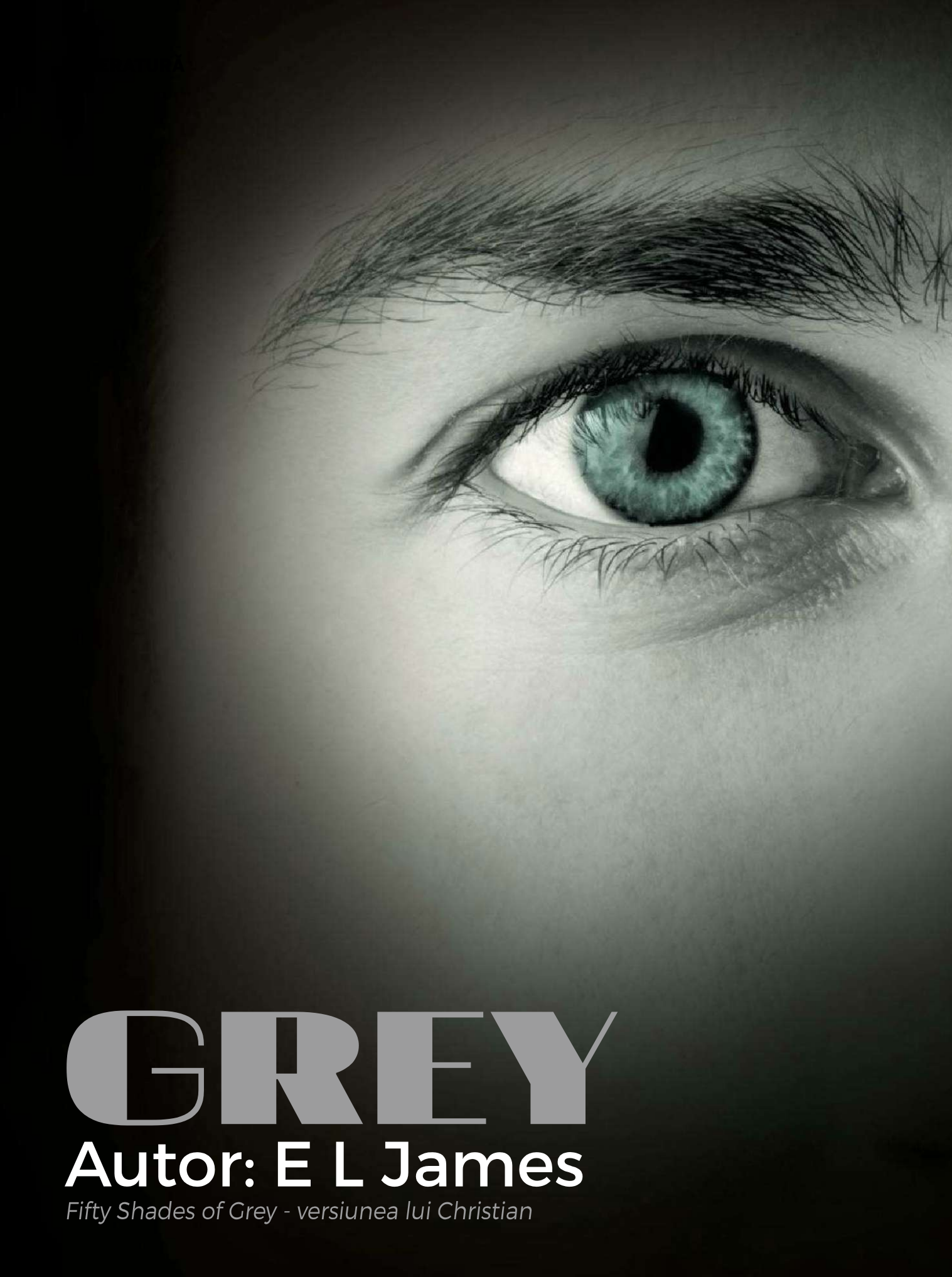
10 dacă iubita ta a fost implicată într-un dosar de prostituție sau proxenetism nu e neapărat porc, e justiția nedreaptă

Acum vă spun ceva: diferența dintre "porc" şi "fata de oraş" este că fata de oraş nu e plătită. Dar despre asta-ntr-un număr viitor de Dicționar Urban.

Ne vedem în următorul număr, dacă suntem sănătoşi şi liberi.

P.S. Carduri, Curve, Carne





GREY

Autor: E L James

Fifty Shades of Grey - versiunea lui Christian

Chiar nu ştie nimic. Cum ar putea vreodată să fie supusă dacă nu are nici cea mai vagă idee despre sex? Chestia asta nu va funcționa... şi toate eforturile mele au fost în van. E o afacere pe care n-o pot încheia.

— De ce eşti supărat pe mine? şopteşte ea. Bineînțeles că asta crede. *Îndreaptă lucrurile, Grey.*

— Nu sunt supărat pe tine, pe mine sunt supărat. Am presupus pur şi simplu...

De ce mama dracului să fiu supărat pe tine? Ce haos a ieşit. Îmi trec mâinile prin păr, încercând să-mi stăpânesc furia.

— Vrei să pleci? o întreb eu, îngrijorat.

— Nu, dacă nu vrei tu să plec, spune ea moale, cu o voce plină de regret.

— Sigur că nu. Îmi place să te ştiu aici.

Mă surprind afirmând acest lucru. *Chiar îmi place s-o ştiu aici. Să fiu cu ea. E atât de... diferită. Şi îmi doresc să i-o trag, s-o bat la fund şi să văd cum pielea ei de* alabastru se înroşeşte sub mâinile mele. Asta e în afara oricărei discuții acum — nu-i aşa? Poate nu şi fututul... aş putea încerca. Acest gând este o revelație în sine. Aş putea s-o bag în pat. S-o dezvirginez. Ar fi o experiență în premieră pentru amândoi. Oare ar vrea? M-a întrebat mai devreme dacă am de gând să fac dragoste cu ea. Aş putea încerca, fără s-o leg.

Dar s-ar putea să mă atingă.

La naiba. Îmi privesc ceasul şi observ cât e ceasul. E târziu. Când mă uit din nou la Ana, o văd jucându-se cu buza de jos şi asta mă excită.

Încă o vreau, în ciuda inocenței ei. Oare aş putea să mă culc cu ea? Oare ar vrea, ştiind ceea ce ştie acum despre mine? *La naiba,* n-am nici cea mai vagă idee. S-o întreb, pur şi simplu? Dar ea mă stârneşte, muşcându-şi din nou buza. Îi atrag atenția şi ea îşi cere scuze.

— Nu-ți cere scuze. Doar că şi eu vreau s-o muşc, mai tare.

Respirația i se întretaie.

Ah. Poate că totuşi este interesată. *Da. Hai s-o facem.* Decizia mea e deja luată.

— Haide, îi spun, întinzându-i mâna.

— Poftim?

— Vom îndrepta situația chiar acum.

— Ce vrei să spui? Care situație?

— Situația ta, Ana, o să fac dragoste cu tine, chiar acum.

— Ah.

— Numai dacă vrei. Adică, nu vreau să-mi forțez norocul.

— Credeam că tu nu faci dragoste. Credeam că tu ți-o tragi, tare de tot, spune ea, cu o voce răguşită şi extrem de seducătoare, cu ochii mari şi cu pupilele dilatate.

S-a îmbujorat de dorință — şi ea-şi doreşte acest lucru.

Şi mă simt străbătut de un fior neaşteptat.

— Pot face o excepție sau poate le voi combina, vom vedea. Chiar îmi doresc să fac dragoste cu tine. Te rog, vino în dormitor cu mine. Vreau ca aranjamentul



nostru să funcționeze, dar trebuie să-ți faci şi tu o idee despre lucrurile în care te bagi. Putem începe antrenamentul chiar în seara asta — cu detaliile de bază. Asta nu înseamnă c-am devenit brusc romantic... E doar o modalitate de a-mi atinge scopul, dar mi-o doresc din tot sufletul şi sper că şi tu ți-o doreşti.

Vorbele îmi năvălesc pe buze ca un potop.

Grey! Stăpâneşte-te.

Obrajii i se îmbujorează.

Haide, Ana, da sau nu. Că mor aici.

— Dar eu n-am făcut toate lucrurile acelea pe care le ceri din lista ta cu reguli.

Tonul ei e ezitant. Oare se teme? Sper că nu. Nu vreau să se teamă.

— Lasă regulile deoparte. În seara asta uită de toate acele amănunte. Te doresc. Te-am dorit de când te-ai prăbuşit la mine în birou şi ştiu că şi tu mă vrei. N-ai sta aici discutând atât de calmă despre pedepse şi limite dure dacă nu m-ai vrea. Te rog, Ana, petrece-ți noaptea cu mine.

Îi întind din nou mâna şi de data asta mă prinde de ea, iar eu o trag la mine în brațe, apropiindu-i obrajii îmbujorați de trupul meu. Ea geme surprinsă şi îi simt corpul lipit de-al meu. Întunericul dinăuntru e liniştit, poate e îngenuncheat de dorința mea. O doresc. E atât de atrăgătoare. Fata asta mă amețeşte cu fiecare lucru pe care-l face. I-am dezvăluit secretul meu întunecat, iar ea este încă aici; nu a fugit.

O trag uşor de păr cu degetele, apropiindu-i chipul de al meu, şi mă uit în ochii ei fascinanți.

— Eşti o tânără foarte curajoasă, îi şoptesc. Sunt uimit de tine.

Mă aplec şi-o sărut uşor, apoi îmi înfig încet dinții în buza ei de jos.

— Vreau să te muşc de buza asta.

Trag şi mai tare, iar ea geme. Ca răspuns, penisul mi se întăreşte.

— Te rog, Ana, lasă-mă să fac dragoste cu tine, şoptesc aproape de buzele ei.

— Da, răspunde ea — şi tot trupul mi se aprinde de parcă ar fi Ziua Independenței.

Revino-ți, Grey. N-avem niciun un aranjament în vigoare, n-am stabilit nicio limită, nu e a mea să fac cu ea ce doresc — cu toate astea mă simt entuziasmat. Excitat. E un sentiment neobişnuit, dar exaltant, toată dorința mea față de această femeie. Sunt în vârful abrupt al unui montagne-russe.

Sex fără perversiuni?

Oare pot să fac aşa ceva?

Fără să spun nimic, o scot din birou şi o conduc prin living şi de-a lungul culoarului către dormitorul meu. Ea mă urmează, ținându-mă strâns de mână.

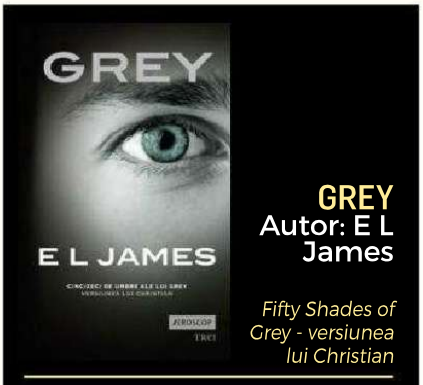
La naiba. Contracepția. Sunt sigur că nu ia pilule anticoncepționale... Din fericire, am prezervative de rezervă. Cel puțin nu trebuie să-mi fac griji în legăturile cu sculele care au trecut pe acolo. O las lângă pat, mă duc la servanta cu sertare şi-mi scot ceasul, pantofii şi şosetele.

— Presupun că nu iei anticoncepționale.

Ea scutură din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Din sertar scot o cutie de prezervative, anunțând-o astfel că sunt pregătit. Ea mă studiază, cu ochii incredibil de mari pe fața ei frumoasă, şi atunci am o clipă de ezitare. Ăsta ar trebui să fie un moment important pentru ea, nu-i aşa? Îmi aduc aminte cum a fost prima mea experiență cu Elena, cât eram de stânjenit... dar şi ce uşurare dumnezeiască a urmat. În străfundul sufletului meu ştiu c-ar trebui s-o trimit acasă. Dar adevărul adevărat este că nu vreau să plece şi c-o doresc. În plus, văd dorința mea reflectată în privirea »



GREY
Autor: E L James

Fifty Shades of Grey - versiunea lui Christian

Acum poți vedea lumea din Fifty Shades of Grey și altfel: prin ochii lui Christian Grey!
E rândul lui Christian să vorbească: dezvăluindu-ne gândurile și visele lui, E L James ne oferă o perspectivă nouă asupra poveștii de dragoste care a încântat milioane de cititori din întreaga lume. CHRISTIAN GREY controlează totul în jurul său: lumea lui e ordonată, disciplinată și pustie - până în ziua în care Anastasia Steele își face apariția în biroul său: un vârtej de forme atrăgătoare și o coamă rebelă de păr negru. Christian încearcă s-o uite, dar se vede subjugat de un torent de emoții pe care nu le poate înțelege și cărora nu le poate rezista. Spre deosebire de toate femeile pe care Christian le-a cunoscut vreodată, timida și naiva Ana pare să vadă dincolo de omul de afaceri genial și de stilul său de viață luxos până în adâncul inimii sale rănite și reci.
Relația lui cu Ana va alunga oare coșmarurile din copilărie care-l bântuie în fiecare noapte? Sau dorințele sale sexuale întunecate, nevoia excesivă de control și disprețul față de sine care-i umplu sufletul o vor alunga pe această fată și vor distruge speranța fragilă pe care ea i-o oferă?

„Confesiunea sinceră a lui Christian Grey îi conferă celebrei povești o notă masculină, pasională și mult mai sexy. Ana, așa cum o vede Christian, e seducătoare, inteligentă și plină de erotism. Mai realist și mai picant decât tot ce a scris E L James înainte, Grey a meritat așteptarea. Le dă celor trei volume anterioare o savoare bine-meritată." Daily Express

„Acest nou roman, împreună cu trilogia și adaptarea cinematografică, scot la iveală fanteziile femeilor, ceea ce nu poate fi decât un lucru bun." The Mail on Sunday

După ce a lucrat douăzeci și cinci de ani în televiziune, E L James a hotărât să-și urmeze visul din copilărie, acela de a scrie povești de care oamenii să se îndrăgostească. Rezultatul a fost senzualul romance Cincizeci de umbre ale lui Grey și cele două continuări ale sale, Cincizeci de umbre întunecate și Cincizeci de umbre descătușate, o trilogie care a înregistrat vânzări de peste 125 de milioane de exemplare și a fost tradusă în 52 de limbi.

ei, în ochii ei întunecați.
— Vrei să tragem jaluzelele? o întreb.
— Nu mă deranjează, spune ea. Credeam că nu lași pe nimeni să doarmă în patul tău.
— Cine spune că vom dormi?
— Oh.
Buzele îi conturează din nou un mic și perfect *o*. Penisul mi se întărește și mai tare. Da, aș vrea să i-o trag în gurița aceea în formă de *o*. O pândesc de parcă ar fi prada mea. *Ah, iubito, vreau să mă îngrop în tine.* Respiră sacadat și iute. Obrajii îi sunt purpurii... e precaută, dar excitată. Depinde de mine și lucrul acesta mă face să mă simt puternic. N-are nici cea mai vagă idee despre ce o să-i fac.
— Hai să scoatem haina, bine?
Mă întind și-i trag ușor jacheta de pe umeri, o împăturesc și o așez pe scaun.
— Ai idee cât de mult te doresc, Ana Steele? Își desface buzele când inspiră, iar eu întind mâna și-i ating obrazul. Îi simt pielea moale ca petalele unei flori între vârfurile degetelor mele, care îi alunecă până pe bărbie. Este extaziată — pierdută — sub vraja mea. Deja e a mea. E o senzație amețitoare.
— Ai cea mai mică idee ce am de gând să-ți fac? murmur și-i apuc bărbia între degetul mare și arătător.
Mă aplec și o sărut apăsat, presându-i buzele de ale mele. Îmi răspunde la sărut, cu blândețe, dulce și pătimașă, și mă cuprinde o nevoie copleșitoare de-a o vedea, în toată splendoarea ei. Îi desfac repede nasturii și-i scot iute bluza, lăsând-o să cadă pe podea. Mă dau un pas în spate ca s-o privesc. Poartă sutienul albastru pastel pe care l-a cumpărat Taylor.
E uluitoare.
— Ah, Ana. Ai o piele atât de frumoasă, palidă și desăvârșită. Vreau să nu las nicio părticică din ea nesărutată.
N-are nici măcar o urmă pe ea. Gândul ăsta mă tulbură. Vreau s-o văd însemnată... roșie... cu lovituri subțiri de bici poate. Se colorează într-o nuanță rozalie delicioasă — stânjenită, fără îndoială. Cel puțin o voi învăța să nu se mai rușineze de trupul ei. Mă întind și-i scot elasticul, lăsându-i părul liber. I se revarsă bogat și castaniu în jurul feței, ajungându-i până la sâni.
— Mmm, îmi plac la nebunie brunetele.
E superbă, răpitoare, o bijuterie.
Susținându-i capul, îmi trec degetele prin părul ei și o trag mai aproape de mine, sărutând-o. Ea geme din nou și-și desface buzele, lăsându-mă să mă bucur de gura ei caldă și umedă. Acest sunet dulce, plin de apreciere, îmi răsună pe dinăuntru — ajungând până în vârful penisului. Limba ei se împletește timid cu a mea, explorându-mi gura cu sfială și, dintr-un motiv anume, lipsa ei de experiență e de-a dreptul... sexy.
Are un gust dulce. De vin, struguri și inocență — o combinație viguroasă și îmbătătoare de arome. O cuprind cu mâinile, ușurat că ea mă prinde doar de partea de sus a brațelor. Cu o mână în părul ei, imobilizând-o, îmi cobor cealaltă mână pe spatele ei, către fund, și o împing spre mine, spre penisul meu erect. Geme din nou. Continui s-o sărut, iar limba ei stângace îmi explorează gura așa cum i-o explorez și eu pe a ei. Trupul mi se încordează când își mută mâinile mai sus pe brațele mele — și pentru o clipă mă întreb îngrijorat unde mă va atinge acum. Mă mângâie pe obraz, apoi pe păr. E un strop enervant. Dar când își împleticește degetele în părul meu, trăgând ușor...
Doamne, ce bine e.
Gem și eu, dar n-o pot lăsa să continue. Înainte de a mă atinge din nou, o împing lângă pat și cad în genunchi. Vreau să scape de jeanșii ăștia — vreau s-o dezbrac, s-o mai excit puțin și... să nu-i mai simt mâinile pe trupul meu. O apuc de șolduri și trec cu limba chiar deasupra marginii chiloților, la granița cu buricul. Se încordează și inspiră brusc. La naiba,





miroase bine şi are gust bun, exact ca livada primăvara, şi îmi vreau şi eu porţia. Mâinile i se strâng din nou în părul meu; asta nu mă deranjează — de fapt, chiar îmi place. O muşc de şold, iar strânsoarea din părul meu se întețește. Are ochii închişi, gura moale şi gâfâie. Mă întind şi-i desfac nasturii jeanşilor, iar ea deschide ochii şi ne studiem reciproc. Cobor fermoarul încetişor şi-mi aşez mâinile pe fundul ei. Îmi strecor mâinile în interiorul taliei şi, cu palmele lipite de fesele ei moi, îi scot jeanşii.

Nu mă pot opri. Vreau s-o şochez... să-i testez limitele chiar acum. Fără să-mi desprind privirea de la ea, îmi ling buzele în mod intenționat, apoi mă aplec în față şi îmi apropii nasul de mijlocul chiloților ei, ca să văd cât e de excitată. Îi savurez aroma, închizând ochii.

Dumnezeule, cât e de ispititoare.

— Miroşi atât de bine.

Am vocea răguşită de dorință, şi simt brusc că jeanşii mă strâng. Trebuie să-i scot. O împing încet pe pat şi, prinzând-o de piciorul drept, îi scot repede pantoful şi şoseta. Ca s-o ațât, o mângâi cu degetul mare de-a lungul boltei plantare, iar ea se mişcă satisfăcută în pat, cu gura deschisă, privindu-mă fascinată. Mă înclin şi o ating cu limba de-a lungul tălpii, iar dinții mei o muşcă uşor pe linia fină lăsată de degetul meu puțin mai devreme. Stă întinsă pe spate, cu ochii închişi, gemând. E atât de receptivă, încât e o adevărată plăcere s-o ating.

— Ah, Ana, câte ți-aş putea face, şoptesc eu şi mi-o imaginez brusc zbătându-se sub mine: încătuşată în patul meu cu baldachin, aplecată peste masă — suspendată de cruce.

Aş putea s-o chinui şi s-o tortutez până m-ar implora să-i dau drumul... aceste imagini fac ca jeanşii să mă strângă şi mai tare..

La naiba.

Îi scot repede celălalt pantof şi cealaltă şosetă şi-i trag jeanşii în jos. E aproape goală la mine în pat, în timp ce părul îi încadrează chipul desăvârşit, iar picioarele ei lungi, străvezii, se întind în fața mea, ca o invitație.Trebuie să-i trec cu vederea lipsa de experiență. Dar ea gâfâie. Plină de dorință. Cu ochii fixați pe mine.

Nu i-am mai tras-o nimănui în patul meu până acum. *Altă premieră cu domnişoara Steele.*

— Eşti foarte frumoasă, Anastasia Steele. De-abia aştept să te pătrund.

Am o voce blândă; vreau s-o mai chinui un pic, să văd ce ştie cu adevărat.

— Arată-mi cum te autosatisfaci, îi cer eu, coborându-mi privirea şi uitându-mă atent la ea.

Se încruntă.

— Nu fi timidă, Ana, arată-mi.

O parte însemnată din mine îşi doreşte s-o plesnească la fund până când îi iese toată sfiala din ea.

Scutură din cap.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui.

Îi place să se joace cu mine?

— Cum ajungi singură la orgasm? Vreau şi eu să văd.

Rămâne mută. În mod evident, am şocat-o din nou.

— Nu ajung, mormăie, cu vocea întretăiată. Mă uit la ea cu neîncredere. Chiar şi eu mă masturbam, înainte ca Elena să-şi vâre ghearele în mine.

Probabil că n-a avut niciodată orgasm — deşi mi se pare ceva greu de crezut. *Vai.* Sunt responsabil cu primul ei futai şi cu primul ei orgasm. Sper să fiu la înălțime.

— Ei bine, hai să vedem ce putem face în cazul ăsta.

O să te fac să-ți dai drumul ca o nebună, iubito.

La naiba — probabil că nici n-a văzut în viața ei un bărbat în pielea goală. Fără să-mi iau ochii de la ea, îmi desfac nasturele de sus al jeanşilor şi-i las să cadă la podea. Nu pot risca să-mi scot şi cămaşa, pentru că m-ar putea atinge din nou.

Dar şi dacă ar face-o... n-ar fi atât de rău... nu-i aşa? Să fiu atins?

Îndepărtez acest gând înainte ca întunericul să se ridice la suprafață şi o apuc de glezne, desfăcându-i picioarele. Ochii i se dilată şi mâinile ei se prind disperate de cearşafurile mele.

Da. Acolo să-ți ții mâinile, iubito.

Mă urc încet în pat, între picioarele ei. Ea se zbate sub mine.

— Stai liniştită, îi zic şi mă aplec să-i sărut pielea delicată de pe interiorul copasei.

O sărut în sus pe picior, peste chiloți, de-a lungul abdomenului, muşcând-o şi lingând-o. Se foieşte sub mine.

— Va trebui să te învăț să stai nemişcată, iubito.

Dacă ai de gând să mă laşi.

O voi învăța să absoarbă plăcerea şi să nu se mişte, intensificând astfel fiecare atingere, fiecare sărut, fiecare muşcătură. Acest simplu gând este suficient să mă facă să-mi doresc să mă îngrop cu totul în ea, dar înainte să fac asta, vreau să aflu cât de receptivă este. Până acum nu s-a abținut.

Îmi oferă libertate totală în privința trupului său. Nu ezită deloc. Îşi doreşte asta... vrea asta cu adevărat. Îmi înmoi limba în buricul ei şi-mi continui drumul tacticos în sus, savurându-l. Mă mut, aşezându-mă lângă ea, cu un picior rămas între picioarele ei. Mâna îmi urcă pe trupul ei, pe şold, pe talie, până sus pe sâni. Îi iau sânul în palmă, încercând să-i măsor reacția. Nu se tensionează. Nu mă opreşte... are încredere în mine. Oare pot profita de încrederea ei în aşa măsură încât să-mi ofere control absolut asupra trupului său... asupra ei? Acest gând e de-a dreptul exaltant.

— Sânul tău se potriveşte perfect în mâna mea, Anastasia.

Îmi strecor degetul în cupa sutienului ei, o îndepărtez şi-i eliberez sânul. Are un sfârc mic, roz, care deja s-a întărit. Trag cupa în jos astfel încât materialul şi arcul metalic al sutienului rămân undeva sub sân, forțându-l să se ridice. Fac la fel şi cu cealaltă cupă şi privesc, fascinat, cum sfârcurile i se măresc sub privirea mea neclintită. *Oau...* Nici măcar n-am atins-o deocamdată.

— Foarte frumos, şoptesc eu copleşit şi suflu asupra celui mai apropiat sfârc, privind încântat cum se întăreşte şi se măreşte.

Anastasia închide ochii şi-şi arcuieşte spatele.

Stai nemişcată, iubito, pur şi simplu absoarbe plăcerea, senzația va fi mult mai intensă.

Suflând asupra unuia dintre sfârcuri, i-l răsucesc pe celălalt uşor între degetul mare şi arătător.

Se prinde strâns de cearceafuri atunci când mă înclin şi-i sug sfârcul — tare de tot. Trupul i se arcuieşte din nou şi-o aud țipând.

— Hai să vedem dacă poți să ajungi la orgasm aşa, şoptesc eu şi nu mă opresc.

Ea începe să scâncească.

O, da, iubito... simte aşa. Sfârcurile îi înfloresc şi mai tare şi începe să-şi legene şoldurile, în cercuri. *Stai într-un loc, iubito. O să te învăț să nu te mai miști.*

— Ah, te rog, imploră ea.

Picioarele i se încordează. Deci funcționează. E aproape de orgasm. Îmi continui asaltul lasciv. Mă concentrez asupra fiecărui sfârc, aşteptându-i »

reacția, simțindu-i plăcerea, și toate astea mă înnebunesc. Dumnezeule, o doresc.
— Dă-ți drumul, iubito, murmur și o trag cu dinții de sfârc.
Țipă când ajunge la orgasm.
Da! Mă reped s-o sărut, capturându-i strigătul pe buzele mele. Și-a pierdut răsuflarea și gâfâie, pierdută în lumea plăcerii... *E a mea.* I-am oferit primul orgasm și sunt peste măsură de încântat de asta.
— Ești foarte sensibilă. Va trebui să înveți să controlezi acest lucru și va fi foarte distractiv pentru mine să te învăț cum se face.
De-abia aștept... dar acum o vreau doar pe ea. În întregime. O mai sărut o dată și las mâna să-mi coboare pe trupul ei, până ajung la vulvă. O pipăi, îi simt căldura. Îmi strecor degetul arătător prin dantela chiloților ei, o mângâi încet... *la naiba, e udă.*
— Ești delicios de umedă. Dumnezeule,



cât de tare te doresc.
Îi introduc un deget înăuntru, iar ea țipă. E fierbinte și strâmtă și udă și o doresc. O pătrund încă o dată, înghițindu-i strigătele. O apăs cu palma pe clitoris... o apăs... o apăs în toate direcțiile. Țipă și se zbate sub mine. *La naiba,* o vreau — chiar acum. E pregătită. Mă ridic și-i scot chiloții, după care îmi scot și eu boxerii și mă întind după un prezervativ. Îngenunchez între picioarele ei, desfăcându-i-le și mai mult. Anastasia mă privește cu — ce anume? Nerăbdare? Probabil că n-a văzut niciodată un penis sculat.
— Nu-ți face griji. Și tu te lărgești, bâigui eu.
Mă întind peste ea, îmi așez mâinile lângă capul ei, încadrându-i-l, și îmi las greutatea pe coate. Doamne, cât de mult o doresc.... dar trebuie să verific dacă mai este dornică.
— Încă mai vrei să faci asta? o întreb.
Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu spui nu.
— Te rog, mă implor ea.
— Ridică-ți genunchii, îi ordon.
Așa va fi mai ușor. Oare am mai fost vreodată atât de excitat? De-abia mă mai pot abține. Nu pricep... cred că ea e de vină.
De ce?
Grey, concentrează-te!
Mă așez astftel încât să fie la dispoziția mea. Are ochi larg deschiși, implorându-mă. Chiar își dorește asta... la fel de tare ca mine. Oare să fiu blând și să prelungesc agonia sau să trec direct la fapte?
Trec la fapte. Trebuie s-o am.
— Acum o să ți-o trag, domnișoară Steele. Tare.
O singură mișcare și sunt înăuntrul ei.
L. A. N. A. I. B. A.
Este atât de strâmtă. Țipă de durere.
Să-mi bag! Am rănit-o. Vreau să mă mișc, să mă pierd în ea și mă străduiesc din toate puterile să mă abțin.
— Ești atât de strâmtă. Te simți bine? o întreb, cu o voce răgușită, șoptită și îngrijorată, iar ea dă din cap că da, cu ochii și mai mari.
E raiul pe pământ, așa strâmtă cum este, în jurul penisului meu. Și chiar dacă și-a pus mâinile pe antebrațele mele, nu-mi pasă. Întunericul doarme adânc, poate pentru c-am dorit-o atât de multă vreme. N-am simțit niciodată această dorință, această... *foame.* Este un sentiment cu totul nou, proaspăt, ca scos din cutie. Vreau atât de multe de la ea: încrederea ei, ascultarea ei, supunerea ei. Vreau să fie a mea, dar, deocamdată... eu sunt al ei.
— O să mă mișc, iubito.
Am vocea încordată și încerc să mă relaxez încetișor. Este un sentiment extraordinar, superb: trupul ei legănându-se pe penisul meu. Mă împing în ea încă o dată și pun stăpânire pe ea, știind că n-a mai făcut-o nimeni niciodată. Ea scânceşte.
Mă opresc.
— Mai vrei?
— Da, gâfâie ea, după un moment.
De data aceasta o pătrund mai profund.
— Din nou? o întreb, în timp ce trupul mi se acoperă de transpirație.
— Da.
Încrederea ei în mine mă copleșește dintr-odată și încep să mă mișc, să mă mișc de-adevăratelea. Vreau să-și dea drumul. Nu mă voi opri până nu o voi aduce la orgasm. Vreau s-o posed pe această femeie, trup și suflet. Vreau să se agațe de mine.
La naiba — începe să-mi răspundă fiecărei mișcări, să intre în ritmul meu. *Vezi cât de bine ne potrivim, Ana? Îi prind capul în mâini, țintuind-o, în timp ce pun stăpânire pe trupul ei și o sărut cu putere, revendicându-i și buzele.* Se încordează sub mine... *să dea naiba, da.* Se apropie de orgasm.
— Dă-ți drumul, Ana, îi cer, iar ea țipă, epuizată, dându-și capul pe spate, cu gura deschisă și ochii închiși... și simpla vedere a extazului ei îmi este suficientă.
Explodez în ea, pierzându-mi cu totul simțul rațiunii, și-i strig numele îmi timp ce-mi dau drumul înăuntrul ei cu toată puterea.
Când deschid ochii gâfâi, încercând să-mi recapăt suflul, și ne trezim cu frunțile lipite una de alta, în timp ce ea-și ridică privirea către mine.
La naiba. Mi-am pierdut controlul.
O sărut ușor pe frunte și mă retrag din ea, întinzându-mă lângă trupul ei.
Scânceşte când mă retrag, dar, în afară de asta, pare să se simtă bine.
— Te-a durut? o întreb și-i dau părul după ureche, pentru că nu vreau să n-o mai ating.
Ana zâmbește suspicioasă.
— Mă întrebi dacă m-a durut?
Și pentru un moment nu-mi dau seama dacă nu cumva zâmbește ironic.
Ah. Camera mea de joacă.
— Nu mi-a scăpat ironia, mormăi eu.
Chiar și acum mă derutează.
— Serios, te simți bine?
Se întinde lângă mine, verificându-și trupul și necăjindu-mă cu o privire amuzată, dar sătulă.
— Nu mi-ai răspuns, mârâi eu.
Trebuie să aflu dacă i-a plăcut. Toate dovezile îmi spun că „da" — dar trebuie s-o aud de la ea. În timp ce îi aștept răspunsul îmi scot prezervativul. Frate, urăsc chestiile astea. Îl arunc discret pe podea.
Ridică privirea către mine.
— Aș vrea s-o mai fac o dată, spune ea chicotind timid.
Poftim?
Din nou?
Deja?
— Chiar acum, domnișoară Steele?
O sărut pe colțul gurii.



— Eşti o fiinţă tare pretenţioasă, nu-i aşa? Întoarce-te pe burtă.
În felul acesta o să fiu sigur că nu mă atingi.
Îmi zâmbeşte scurt şi cuceritor, apoi se rostogoleşte pe burtă. Penisul meu pare a fi de acord, pentru că se întăreşte. Îi desfac sutienul şi-mi trec mâna pe spatele ei, spre fundul ei atrăgător.
— Ai cea mai frumoasă piele pe care am văzut-o vreodată, îi spun, dându-i părul la o parte de pe faţă şi desfăcându-i picioarele.
O sărut de mai multe ori, cu blândeţe, pe umăr.
— De ce-ai rămas cu cămaşa pe tine? mă întreabă.
E atât de curioasă. Cât timp stă pe burtă ştiu că nu mă poate atinge, aşa că mă ridic, îmi trag cămaşa peste cap şi o las să cadă pe podea. Complet dezbrăcat, stau deasupra ei. Pielea îi este caldă şi se topeşte în contact cu pielea mea.
Hmm... m-aş putea obişnui cu asta.
— Deci vrei să ţi-o trag iarăşi? îi şoptesc la ureche, sărutând-o.
Se zbate dulce sub trupul meu.
Ah, aşa nu se mai poate. Stai nemişcată, iubito.
Mâna mea îi coboară de-a lungul trupului, până în spatele genunchiului, apoi i-l ridic, desfăcându-i picioarele atât de mult încât s-o am întinsă toată sub mine. Gâfâie, iar eu sper că şi-a pierdut suflul de nerăbdare. Rămâne neclintită sub mine.
În sfârşit!
Îi cuprind fundul cu o mână şi îmi las greutatea pe ea.
— O să ţi-o trag pe la spate, Anastasia.
Cu cealaltă mână o prind de părul de la ceafă şi o trag uşurel, ţintuind-o în loc. Nu se poate mişca. Mâinile nu şi le poate folosi — îi sunt întinse printre cearceafuri şi nu poate să-mi facă rău cu ele.
— Eşti a mea, îi şoptesc. Numai a mea. Să nu uiţi asta.
Îmi plimb mâna de pe fundul ei pe clitoris şi încep s-o mângâi cu mişcări lente şi circulare.
Muşchii i se încordează sub mine, încercând să se mişte, dar greutatea mea o imobilizează. Îmi trec dinţii pestre bărbia ei. Parfumul ei dulce se combină cu aroma contopirii noastre.
— Miroşi divin, îi şoptesc, cât mai aproape de urechea ei.
Începe să legene din şolduri în cercuri, simţindu-mi mâna care o mângâie.
— Nu te mai mişca, o avertizez.
Sau mă opresc...
Încet, îi introduc un deget înăuntru şi îl mişc de jur împrejur, având grijă să-i mângâi mai ales partea din faţă a vaginului. Ea geme şi se încordează iarăşi sub trupul meu, încercând din nou să se mişte.
— Îţi place? o tachinez eu, trecându-i cu dinţii peste scoica urechii.
Degetele mele nu se opresc din a-i tortura clitorisul, dar degetul mare de la mâna mea intră şi iese din ea din ce în ce mai lent. Se încordează, dar nu se poate mişca. Geme zgomotos, cu ochii strâns închişi.
— Te-ai umezit atât de repede. Îmi răspunzi atât de bine. Ah, Anastasia, îmi place asta. Îmi place la nebunie.
Aşa. Hai să vedem cât de departe eşti dispusă să mergi.
Îmi scot degetul din vaginul ei.
— Deschide gura, îi ordon şi, când ea mi se supune, îi strecor degetul printre buze. Uite, ăsta e gustul tău. Suge, iubito.
Îmi suge degetul... cu putere.
La naiba.
Şi pentru o clipă îmi imaginez că în gura ei se află penisul meu.
— Vreau să ţi-o trag în gură, Anastasia, şi-o să fac asta cât de curând.
Am rămas fără răsuflare.
Îşi apropie dinţii de degetul meu, muşcându-mă tare.
Au! La naiba.
O apuc cu forţă de păr şi ea slăbeşte strânsoarea.
— Fetiţă dulce şi obraznică.
Mintea mea găseşte imediat câteva pedepse potrivite unei asemenea reacţii îndrăzneţe, pe care i le-aş fi putut aplica, dac-ar fi fost supusa mea. La acest gând, penisul îmi stă să explodeze. Îi dau drumul şi mă aşez în genunchi.
— Stai într-un loc, nu te mai mişca.
Iau alt prezervativ de pe noptieră, îi rup folia şi rulez latexul de-a lungul penisului meu erect.
O privesc şi văd că stă neclintită, doar spatele i se ridică şi-i coboară, în timp ce gâfâie de nerăbdare.
E superbă.
Mă aplec peste ea, o apuc de păr şi o ţin ca să nu-şi poată mişca deloc capul.
— De data asta o s-o facem încet de tot, Anastasia.
Ea geme, iar eu o pătrund cu blândeţe până când nu mai pot înainta.
La naiba. Ce bine e.
Mă retrag un pic şi intru la loc înăuntrul ei. Ea scânceşte, iar picioarele i se încordează sub greutatea mea când încearcă să se mişte.
O, nu, iubito.
Vreau să stai nemişcată.
Vreau să simţi asta.
Bucură-te de plăcerea pe care ţi-o provoc.
— E atât de bine, îi spun şi repet mişcarea, rotindu-mi şoldurile.
Lent. Înăuntru. Afară. Înăuntru. Afară. Începe să tremure din interior.
— Ah, nu, iubito, încă nu.
Nu te las nici în ruptul capului să-ţi dai drumul.
Nu acum, când savurez momentul atât de mult.
— Ah, te rog, strigă ea.
— Vreau să te doară, iubito.
Ies şi mă cufund din nou în ea.
La fiecare mişcare pe care o vei face mâine vreau să-ţi aminteşti că am trecut pe aici. Numai eu. Eşti a mea.
— Te rog, Christian, mă imploră.
— Ce anume vrei, Anastasia? Spune-mi.
Îmi continui tortura lentă.
— Spune-mi.
— Pe tine, te rog.
E disperată.
Mă vrea pe mine.
Fată cuminte.
Măresc ritmul şi o simt cum începe să tremure, răspunzându-mi imediat.
Între două mişcări rostesc câte un cuvânt.
— Eşti. Atât. De. Dulce. Te. Doresc. Atât. De. Mult. Eşti. A. Mea.
Membrele îi tremură, deşi sunt imobilizate. Este foarte aproape.
— Dă-ţi drumul, iubito, îi şoptesc.
Şi, la comandă, se înfioară lipită de mine, iar orgasmul o cutremură, făcând-o să-mi strige numele cu capul îngropat în saltea.
Numele meu pe buzele sale îmi aduce şi mine orgasmul, şi îmi dau drumul, prăbuşindu-mă deasupra ei.
— La naiba. Ana, şoptesc eu, epuizat, dar în culmea fericirii.
Mă retrag din ea aproape imediat şi mă răsucesc pe spate. Se lipeşte de mine şi, în timp ce-mi scot prezervativul, ea închide ochii şi adoarme.

Joseph Gordon-Levitt

INTERVIU DE **DAVID HOCHMAN** FOTO **MICHAEL MULLER**

O discuție sinceră cu seducătorul star de la Hollywood despre viitorul digital, intimitate, pornografie, iarbă și cum să scapi de blestemul de a fi un star încă din copilărie.

La 34 de ani, Joseph Gordon-Levitt are o listă de apariții în show-business mai lungă decât a majorității starurilor hollywoodiene cu dublul vârstei lui. A început cu roluri în reclame la șase ani și nu a durat mult până ce a fost distribuit în programe precum Family Ties și Murder She Wrote. Pe la 16 ani juca rolul unui extraterestru adolescent caraghios în sitcomul cu succes enorm 3rd Rock from the Sun, și ar fi avut toate șansele să ajungă , fie să jefuiască magazine ori , să aibă parte de sejururi de lux pe la centrele de dezintoxicare din Malibu. În schimb, el a virat către o carieră matură, care ne-a făcut să uităm că a fost cândva un copil-vedetă. După ce s-a reinventat, alegând roluri în filme indie ca (500) Days of Summer și Brick, Gordon-Levitt a intrat în echipa regizorului Christopher Nolan, lucrînd împreună la Inception și The Dark Knight Rises, roluri ce l-au propulsat direct în prima linie. Apoi, a jucat rolul unui Bruce Willis tânăr în Looper și pe cel al Onestului Abe în filmul Lincoln realizat de Spielberg. În 2013, Gordon-Levitt a scris scenariul, a regizat și a jucat în Don Jon, o comedie îndrăzneață despre un tip care se masturbează mult prea mult. Criticii l-au adorat. Anul acesta ar putea fi anul lui Gordon-Levitt. Joacă în rolul artistului non-conformist Philippe Petit în filmul lui Robert Zemeckis, The Walk, care va apărea în octombrie, se revede cu vechiul său coleg de platou și amic, Seth Rogen din 50/50 în comedia nerecomandată minorilor The Night Before programată pentru luna noiembrie, iar, de Crăciun, plănuiește să spargă gura târgului cu rolul principal în Snowden, filmul lui Oliver Stone despre un informator CIA.

Joseph Leonard Gordon-Levitt a crescut în San Fernando Valley din Los Angeles, într-o familie de idealiști liberali. Tatăl său, Dennis Levitt a coordonat departamentul de știri al postului de radio progresist Pacifica Radio, iar mama sa, Jane Gordon, a candidat odată pentru un fotoliu în Congres, pe listele Peace and Freedom. Fratele mai mare al lui Joe, Dan, zis și Dan-înflăcări din cauza pasiunii sale pentru jongleriile cu flăcări de la festivalul Burning Man, a murit în 2010, la numai 36 de ani. Gordon-Levitt a susținut întotdeauna că moartea fratelui său, pusă, inițial pe seama unei supradoze, ar fi fost un accident. Spiritul lui Dan a rămas viu la HitRECord, o companie de producție online în colaborare fondată ce cei doi frați cu puțin timp înainte de moartea sa. Compania a răsplătit cu sume ce depășesc un milion de dolari, din 2010 încoace, artiști, scriitori și muzicieni a căror muncă o promovează online, în cărți și prin alte canale media. HitRECord pe TV a semnat de curând pentru sezonul doi cu rețeaua Pivot.

PLAYBOY: Urmează să apară pe ecrane trei filme mari la care ai lucrat. Două dintre ele sunt filme biografice- The Walk și Snowden- și par a fi viitoare candidate pentru Oscar, iar celălat, e o comedie bro-mantică, The Night Before. Să începem cu scena care re-crează mersul pe sârmă al lui Philippe Petit între Turnurile Gemene, cu 41 de ani în urmă. Ești chiar tu cel de pe sârmă în multe dintre acele scene. Cum te împaci cu înălțimea?

GORDON-LEVITT: La modul cel mai sincer, mi-a fost teamă uneori. Dar ajungi să te obișnuiești, la un moment dat. La început, când înveți cum se face, ești la mică distanță față de sol. Dar chiar și la 3,5 m înălțime, adică înălțimea maximă la care am lucrat, creierul îți spune că ceva este în neregulă. Am avut coardă de siguranță tot timpul și saltele sub mine, precum și o prăjină pentru menținerea echilibrului, care chiar ajută, însă, chiar si așa, am fost încordat și temător. Când vezi prima dată sârma, te întrebi cum ar putea fi posibil așa ceva. Însă, ajungi să te obișnuiești, chiar dacă nu e deloc ușor. Știam că și dacă aș cădea, nu mi s-ar întâmpla nimic. Dar, în comparație cu Philippe care a traversat în dreptul etajului 110, adică la 400 de metri deasupra Manhattanului, fără plasă de siguranță?... Tot nu-mi vine să cred că i-a ieșit!

PLAYBOY: Însuși Petit te-a învățat cum să-ți menții echilibrul pe sârmă. Cum a fost?

GORDON-LEVITT: Philippe are acum peste 66 de ani și continuă să facă lucruri măreț. Cele opt zile în care am lucrat cu el au fost »

Foto: AFP/Getty





sublime. El şi partenera sa, Kathy, trăiesc în nordul statului New York şi au amenajat un spaţiu dintr-un vechi depozit pentru un workshop la care am participat doar eu şi el. Sârmă, jonglerii, magie, din nou sârmă. Avea 24 de ani atunci când a traversat pe sârma, însă spiritul tânăr este încă foarte viu în el. Ca să fiu sincer, mă scotea din minţi, uneori. E o persoană care nu se potoleşte până nu reuşeşte ce şi-a pus în cap. Philippe e un absolutist. Există si avantaje şi dezavantaje la acest gen de mentalitate şi mă tem că m-am regăsit într-o măsura prea mare în el. Ştiu cum e să lucrezi cu pasiune la ceva şi la un moment dat să-ţi dai seama că au trecut 18 ore de când faci asta fără pauză. Acestea fiind spuse, să revenim la momentul din film, în care fac primul pas înafara Turnului şi pornesc pe sârmă- am fost captivat de intensitatea acelui gest. A fost una dintre acele experienţe perfecte şi înălţătoare pe care am avut privilegiul să le trăiesc ca actor.

PLAYBOY: Ţi se pare sigur să spui că acesta este unul dintre acele filme rare care chiar merită investiţia în tehnologia 3D?

GORDON-LEVITT: Da, eu nu am fost niciodată un mare fan al filmelor 3D. Cel mai adesea, transformarea în 3D pare un soi de artificiu pentru a cere bani mai mulţi pe bilet. Însă 3D şi mai precis, IMAX 3D a fost punctul de pornire pentru acest proiect. Dacă ne gândim la Robert Zemeckis şi filmele sale, fie Back to the Future, Forrest Gump sau Who Framed Roger Rabbit, el a fost mereu cu mulţi paşi înaintea tehnologiei. Scenă după scenă, în acest film, ne-a cerut să ne asigurăm că efectele speciale sunt create pentru ochelari de 3D. Şi-a dorit ca înălţimea să pară ameţitoare, când vezi piciorul meu pe sârmă pe fundal şi te uiţi în jos, trebuie să fie, neapărat, înspăimântător. Totul trebuia să pară şi mai spectaculos din spatele ochelarilor 3D decât fără ei, sau efortul ar fi fost în van. Ai, în mod real, oportunitatea de a experimenta grandoarea acelor Turnuri minunate.

PLAYBOY: Cât de mult te-au influenţat emoţiile generate de evenimentele din 11 septembrie?

GORDON-LEVITT: Când am intrat prima dată în replica fidelă a lobby-ului Turnului construită pe platoul de filmare, am fost cu toţii copleşiti de emoţii. E un spaţiu care trezeşte amintirile atât de multor oameni şi şi pe ale mele. Am amintiri foarte vii legate de lobby-ul acela, de intarea principală, pentru că am mers să vizitez World Trade Center când m-am mutat în New York, în toamna anului 2000. Eram în primul an la Columbia University şi erau vremuri emoţionante pentru mine. Şi apoi, un an mai târziu, clădirile acelea au dispărut.

PLAYBOY: Îţi aminteşti unde erai când s-a întâmplat?

GORDON-LEVITT: Aveam un curs de literatură de la ora 9 dimineaţa, iar profesorul ne citea din Titus Andronicus. Am ieşit afară şi m-am întâlnit cu un tip pe care îl cunoşteam şi care mi-a povestit ce se intâmplase. Neam uitat înspre centrul oraşului şi am văzut coloana de fum ridicîndu-se în aer. Nu a fost tragic doar ce s-a întâmplat în ziua aceea, ci şi pentru ceea ce se întâmplase acolo de-a lungul timpului. Turnurile erau emblematice pentru New York. Unul dintre lucrurile pe care le apreciez la acest film este faptul că celebrează o amintire frumoasă legată de cele două Turnuri, una, mai degrabă poetică, decât întunecată. Philippe i-a inspirat pe mulţi oameni din ţara aceasta atunci când aveau cu adevărat nevoie de inspiraţie. Să nu uităm, traversarea lui a avut loc pe 7 august 1974, pe vremea când America trecea printr-o perioadă foartă tulbure legată de drepturile civile, de drepturile femeilor şi în care- oamenii uită acst detaliu- Nixon şi-a dat demisia de pe o zi pe alta. Aceea a fost o săptămână remarcabilă din istoria Americii.

PLAYBOY: Ironic, dacă ne gândim că accentul tău din film este franţuzesc.

GORDON-LEVITT: Mda, am studiat franceza la şcoală şi în timpul colegiului. Îmi plac filmele franţuzeşti, aşa că am lucrat mult la accent. Dacă nu vorbeşti franceza, o să ţi se pară ca sună perfect. Însă, pentru un vorbitor nativ, accentul meu pare o glumă bună.

CÂND PERSONAJUL AL CĂRUI ROL ÎL JOCI TRĂIEŞTE ŞI ESTE CUNOSCUT LUMII, ŞTACHETA ESTE MULT MAI SUS, DIN PERSPECTIVĂ TEHNICĂ.

Probabil că manierismele mi-au solicitat mai mult efort. Adică, în Lincoln, joc rolul fiului preşedintelui, Robert, dar nimeni nu ştie exact cum se mişca acesta sau cum vorbea. Apoi, în Looper, am jucat o versiune a lui Bruce Willis. Nu e chiar un film biografic, însă l-am studiat pe Bruce şi am ascultat multe înregistrări cu vocea sa pentru a putea intra în pielea personajului. Când personajul al cărui rol îl joci trăieşte şi este cunoscut lumii, ştacheta este mult mai sus, din perspectivă tehnică. Totul se rezumă la multe ore de exerciţiu şi de antrenament, exerciţiu şi antrenament...E, într-un fel, asemănător cu învăţatul mersului pe sârmă.

PLAYBOY: Apropo, a fost o provocare mai mare pentru tine să înveţi să mergi pe sârmă sau să lucrezi cu regizorul Oliver Stone în Snowden?

GORDON-LEVITT: Pot spune că încă nu m-am lămurit în legătură cu ceea ce a reprezentat pentru mine această experienţă. Lucrul cu Oliver a fost o experienţă puternică, frumoasă şi captivantă. De fapt, el seamănă, într-un anumit fel, cu Petit. Sunt amândoi

atât de motivați și se implică foarte mult în ceea ce fac. Adică există un motiv pentru care munca lui Oliver e unică la Hollywood. Nimeni nu a reușit să facă filme la fel de subversive ca cele făcute de Oliver.

PLAYBOY: Unii îl numesc pe Snowden "erou", pentru că a atras atenția asupra supravegherii cetățenilor și a secretomaniei guvernului. Alții îl consideră un trădător și cred că informațiile guvernamentale pe care el le-a făcut publice au știrbit eforturile serviciilor secrete și au pus trupele americane în mare pericol.

GORDON-LEVITT: În primul rând, nu există nici un fel de dovezi că documentele pe care le-a publicat Snowden ar fi dezvăluit locații anume sau nume care să fi pus pe cineva în pericol. Criticii rostesc astfel de generalități, însă nu sunt capabili să aducă exemple concrete.

Sunt atât de multe opinii în presă, încât, atunci când am început să mă informez, m-am simțit copleșit de ele. Când Oliver mi-a propus să interpretez rolul lui Snowden, nu știam prea multe lucruri despre această poveste. Nu știam diferența dintre Edward Snowden și WikiLeaks și Julian Assange și Bradley/Chelsea Manning. Dar, pe măsură ce am aprofundat studiul, am fost uluit de anumite aspecte. În primul rând, indiferent ce părere am avea despre supravegherea în masă, intimitatea online și orice altceva din această categorie, se pare că guvernul ar fi făcut o serie de lucruri care nu corespund propriilor reguli și că le-ar fi făcut în secret și ar fi și mințit în legătură cu ele. De aceea gestul lui Snowden a fost unul valoros. Guvernul nostru ne-a mințit.

PLAYBOY: Te rog să fii mai clar. Ce te-a deranjat cel mai tare?

GORDON-LEVITT: Tipul ăsta, James Clapper, care este actualul șef al serviciilor noastre secrete. El îi dă raportul președintelui și conduce serviciile secrete la nivel național-adică CIA, FBI, NSA, etc. James Clapper a fost invitat in fața Congresului și a ridicat mâna dreaptă și a jurat să spună adevărul, așa cum ți se cere să faci atunci când te adresezi Congresului. Un senator l-a întrebat dacă NSA colectează informații despre milioane de telefoane, e-mail-uri și mesaje scrise ale cetățenilor americani. Clapper a răspuns: "Nu, domnule!". Asta i-a răspuns el unui senator care a fost ales prin votul oamenilor, pentru a-i reprezenta.

PLAYBOY: L-ai cunoscut pe Snowden?

GORDON-LEVITT: [*Pauză*] Nu pot spune. Îmi pare rău. Am citit tot ce mi-a picat în mână și am vizionat toate înregistrările la care am avut acces. Desigur, documentarul Citizenfour a fost un important as în mânecă, pentru că îți arată cum e el, de fapt, atunci când nu se adresează lumii, când nu dă interviuri. Dar, pe de altă parte, o parte a filmului este despre tinerețea lui, așa că o bună parte din munca mea a fost muncă obișnuită de actor, adică exersarea calităților empatice și a presupunerii. Înseamnă să te întrebi constant cum ar fi fost persoana respectivă în situația dată. Ce ar fi simțit? Asta am făcut și cu Philippe și cu Snowden.

> NU-MI PLACE DELOC SĂ SIMT CĂ, ATUNCI CÂND SCRIU UN MESAJ, MI SE RĂSUFLĂ ÎN CEAFĂ ȘI SĂ MĂ ÎNTREB DACĂ CE SCRIU EU VA DEVENI PUBLIC.

PLAYBOY: Cât de mult te preocupă propria-ți intimitate sau faptul că guvernul ți-ar putea scotoci prin e-mailuri? Ești mai paranoic acum în legatură cu aceste aspecte?

GORDON-LEVITT: Nu este vorba despre paranoia. Este vorba despre faptul că guvernul Statelor Unite poate avea acum acces la orice ține de sfera digitală. Poate părea de domeniul paranoiei pentru că e ceva dus la extrem, însă, este real.

PLAYBOY: Despre ce vorbești?

GORDON-LEVITT: Uite, spre exemplu (își ridică telefonul mobil), guvernul ne poate asculta chiar acum, în această cameră de hotel, dacă vrea asta.

PLAYBOY: Chiar și dacă telefonul este închis?

GORDON-LEVITT: Exact! Dacă telefonul rămâne fără baterie, nu va funcționa, însă, mi s-a spus că poți fi spionat în orice moment cu ajutorul camerei video a telefonului mobil sau cu cea a laptopului tău. Ei pot face asta. Eu am pus un leucoplast pe web-cam-ul meu. Pare paranoid? Știi, dacă nu s-ar ști că se întâmplă, ar putea fi. Ah și apropo, nu este vorba doar despre guvernul USA. Și Google o face. Și Facebook. Companiile acestea sunt cel puțin la fel de agresive ca NSA.

PLAYBOY: Google și Facebook ne spionează?

GORDON-LEVITT: Este adevărat. Una dintre cele mai importante dezvăluiri ale lui Snowden a fost că Google, Facebook, Apple, Microsoft, YouTube, Twitter, Skype, Yahoo, toate colaborează cu NSA. Când a fost lansată această știre, cea mai mare parte a acestor companii, a negat-o. Au mințit cu toții. Din nou, sunt prea mulți oameni implicați în povestea asta, care mint cu nerușinare. Dar, când a ieșit la iveală că mint, au început toți să se declare indignați și să spună că au fost forțați să o facă.

PLAYBOY: Aduce a Big Brother.

GORDON-LEVITT: Adevărul este că modelul de business al comapniilor precum Google și Facebook e să spioneze utilizatorii. Apoi, colectează informațiile și le vând celor din publicitate. Când zic că spionează utilizatorii, nu mă refer doar la faptul că centralizează informațiile pe care oamenii le caută. Fac și asta, fără îndoială, dar, de exemplu, dacă ai folosit Google, în computerul tău vor exista chestii pe care Google le pune acolo și despre care tu nu știi nimic. Informațiile sunt transferate din computerul tău în bazele de date ale Google pe parcursul întregii zile, fie că folosești sau nu Google, fie că ai un motor de căutare deschis, sau nu. Nu contează. Pur și simplu se înrâmplă așa. Poate, doar dacă ești foarte bun în ceea ce privește tehnologia și ești capabil să blochezi aceste intruziuni, să scapi de a fi spionat.Oamenii aceștia au acces la computerele noastre. Nu putem uita asta.

PLAYBOY: Sony au simțit-o pe pielea lor, anul acesta. Te-ai temut că ar putea apărea informații și despre tine, în tot acest scandal al scurgerii de informații?

GORDON-LEVITT: La început, m-am speriat, pentru că sunt prieten cu Seth Rogen și Evan Goldberg (co-regizori ai peliculei The Interview, filmul despre care se crede că ar fi stat la baza breșei de informații de la Sony). Eram cu Evan în ziua în care au apărut primele știri și reacția lui a fost: "La naiba, va trebui să ne angajam paza, sau ceva de genul ăsta!" A fost destul de înspăimântător. Până la urmă, nu e atât de mult despre frică, ci este un semnal de alarmă. E un eveniment care ne aminteşte că trebnie să avem grijă cu toții. Întregul nostru mod de viață este influențat de modul în care interacționăm cu aceste sisteme digitale. Ar trebui să fim atenți și să ne punem intrebări despre cum funcționează ele.

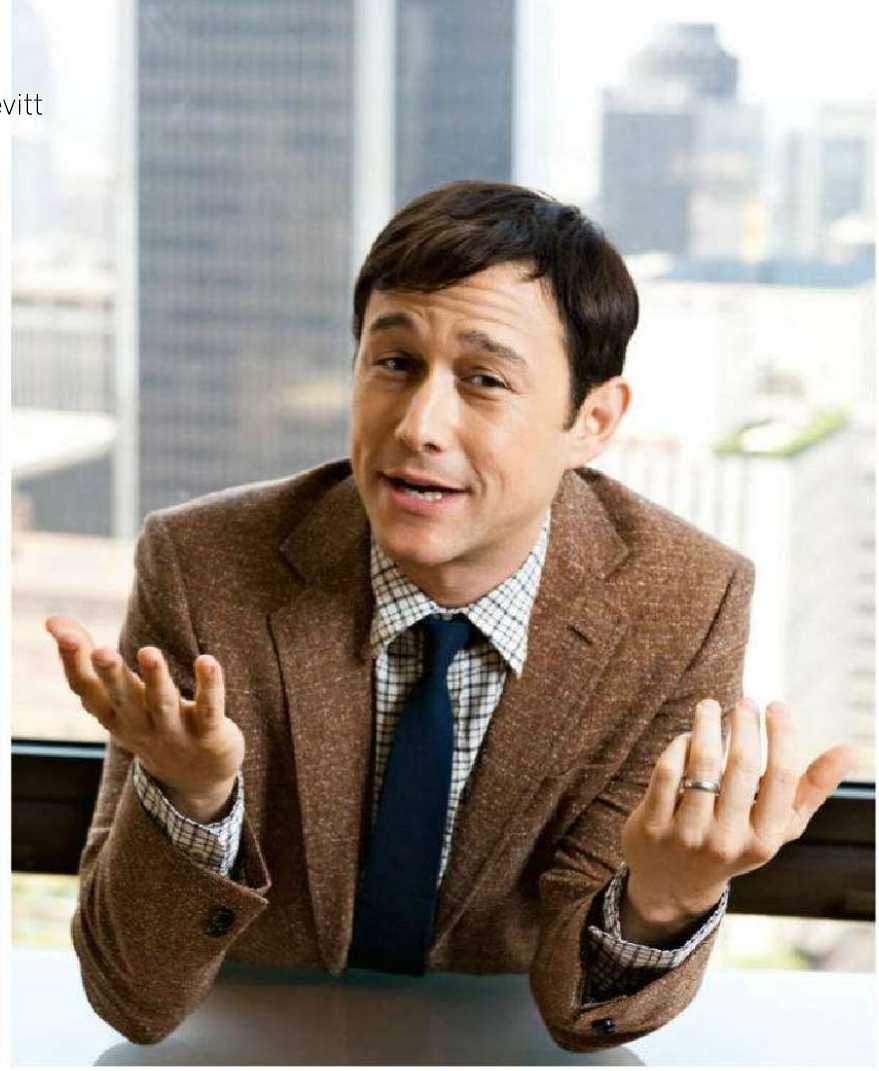
PLAYBOY: Îți vei lua și alte măsuri de precauție în afară de cea cu leucoplastul?

GORDON-LEVITT: Folosesc o aplicație care se numește Signal și care poate fi descărcată gratuit. Ea encriptează mesajele și telefoanele pe care le schimbi cu alte persoane care o folosesc. Așa că, indiferent de motiv, dacă îți dorești să vorbești sau să schimbi mesaje fără a putea fi urmărit, fie de către Google, ori de NSA, soluția îți stă la dispoziție. Sincer să fiu, cred că ar trebui să-mi iau mai multe măsuri de siguranță. Cred că ar trebui, cu toții să ne protejăm mai bine. Nu-mi place deloc să simt că, atunci când scriu un mesaj, mi se răsuflă în ceafă și să mă intreb dacă ce scriu eu va deveni public.

PLAYBOY: Înțeleg că nu ești genul de persoană care să posteze pe Instagram selfie-uri de la beția de sâmbătă seara?

GORDON-LEVITT: Nu, dar probabil că asta e la fel de rău ca și celelalte lucruri despre care am vorbit până acum. Cred că este o diferență enormă între a alege de bunăvoie să te afișezi și a-ți fi sustrase în mod secret informații, poze, etc.. din computer de către guvern, fără să ți se ceară acordul, sau de către entități corporatiste care se deghizează în motoare de căutare ori rețele sociale și care nu sunt, în fond, decât agenții de spionaj publicitar. Gândiți-vă la asta: Google are un așa succes comercial și cu toate astea, serviciul pe care îl furnizează, care e etichetat ca gratuit, nu are cum să-i aducă companiei sumele enorme pe care aceasta le câștigă. Noi nu ne dăm seama în ce măsură suntem folosiți în scopuri financiare, dar, în mod evident, banii vin de undeva și sumele câștigate nu vin din comerț echitabil, deoarece, serviciul furnizat este gratuit.

Toate aceste companii se asigură prin acei termeni și condiții de utilizare, pe care nu le »



citim niciodată şi pe care le bifăm automat. Adevărul este că ar trebui să fii avocat sau să ai o grămadă de timp la dispoziție pentru a înțelege exact pentru ce îți exprimi acordul. Companiile nu vorbesc niciodată despre asta.

PLAYBOY: Nu e un secret că ai crescut într-o familie în care ai fost încurajat să pui la îndoială autoritatea.

GORDON-LEVITT: Oh, asta e clar. Mama şi tata au lucrat amândoi la Pacifica Radio. Acolo s-au cunoscut. Tata era director la ştiri. E un post foarte progresist şi liberal, iar mesajul pe care mi l-au transmis părinții mei este acela că trebuie să-mi pun întrebări constant, să fiu curios şi să nu mă încred orbeşte în ceea ce-mi spun oamenii. Trebuie să asculți informația din mai multe surse şi să descoperi ce ar putea fi dincolo de mesajul evident. Tata era jurnalist în perioada scandalului Watergate şi cred că a fost, cumva , modelat de acest eveniment. Însă, scopul părinților mei nu era de a fi anti-guvernamentali; mai degrabă, aş putea spune că este vorba despre patriotism pur şi de a crede în valorile sănătoase pe care Statele Unite le reprezintă.

PLAYBOY: Nu par a fi părinții obişnuiți ai cuiva de la Hollywood.

GORDON-LEVITT: Mă bucur că spui asta. Mama m-a întrebat mereu :" Chiar vrei să faci asta?", iar răspunsul meu a fost de fiecare dată "DA!". Mi-a plăcut mereu actoria. Încă din copilărie. Am făcut teatru de foarte devreme şi pentru că am crescut în San Fernando Valley, erau în grupul meu de teatru câțiva copii care mergeau la audiții pentru spoturi publicitare şi alte chestii de genul ăsta. Aşa că, mama m-a întrebat dacă vreau şi eu să încerc şi mi-a surâs ideea. Am primit roluri mici, în reclame la Cocoa Puffs şi altele de genul acesta. Îmi plăcea să fiu pe platoul de filmare. Îmi plăcea să văd cum se întâmplă totul. Îmi plăcea să mă uit la cei din spatele camerei. Şi îmi plăcea să lucrez cu adulți. Într-unul dintre primele mele job-uri, pe când aveam vreo şase ani, Tommy Lee Jones interpreta rolul tatălui meu. Nu aveam nici cea mai vagă idee cine era şi nici nu-mi păsa. Mi-a plăcut totul la nebunie până la momentul la care a trebuit să am de-a face cu presa şi imaginea publică. Atunci a început partea negativă a meseriei mele. Dar, a debutat, perioada aceasta pe când aveam vreo 12 ani.

PLAYBOY: A fost în anul de după apariția ta alături de Brad Pitt în A River Runs Through It, în regia lui Robert Redford. Ce-ți mai aminteşti de la filmări?

GORDON-LEVITT: Nu am avut prea mult de-a face cu Brad, însă Redford a avut un impact colosal asupra mea. Pentru că e şi el actor, ştiam că înțelege bine ce simt. Îmi amintesc că directorul de imagine, care, mai târziu, a luat un Oscar pentru film, îmi tot spunea să am grijă să stau la semnul care-mi desemnează locul. Bob s-a aplecat şi mi-a spus: "Eu nu stau niciodată la semn.". M-a liniştit şi mi-a lărgit perspectiva legată de a nu mă concentra pe bucata de bandă adezivă lipită pe jos, ci pe trăirile pe care le am de transmis în film. Asta mi-a ramas pentru totdeauna.

NU MI-A PLĂCUT NICIODATĂ STATUTUL DE PERSOANĂ CELEBRĂ ŞI TOT CE IMPLICĂ EL.

PLAYBOY: Ai trecut prin pubertate sub privirile publicului, adică ai trăit din plin visul fiecărui adolescent de a se holba la actrițe atrăgătoare în timp ce se dezbracă şi care flirtează cu tine la petreceri de actori. A fost o perioadă glorioasă, aşa-i?

GORDON-LEVITT: Ce aş putea spune?! E doar o fantezie şi în realitate, nu se întâmplă aşa. Poate că este folosită pentru a promova Hollywood-ul ca pe un loc plin de strălucire sau pentru a vinde bilete la filme, dar nu e deloc real. Cel puțin, nu s-a întâmplat aşa şi în viața mea. Adică, e foarte interesant să fii la studioul de filmare. Când lucram la 3rd Rock, Seinfeld se turna chiar lângă noi şi ne uitam mereu la ei. Am avut ocazia să văd în carne şi oase mulți actori faimoşi. Dar, mai mult decât despre strălucire, este vorba despre muncă, din păcate. Muncă, şcoală, mers cu mama de mână la tot felul de audiții. Dacă aş putea spune că a fost într-un fel, pentru mine a fost exact opusul strălucirii, uneori. M-am confruntat cu o bună cantitate de ridiculizare din partea copiilor de vârsta mea sau un pic mai mari. Era ceva de genul: "Ce, mah, te crezi prea bun pentru noi?". Nu mi-a plăcut niciodată statutul de persoană celebră şi tot ce implică el.

PLAYBOY: Cândva, ai numit acest fenomen "cultul fascist al celebrității".

GORDON-LEVITT: Păi, da, principiul de bază al fascismului este acela că anumite persoane ar fi mai importante decât altele. În acest punct se întâlnesc celebrițile şi fasciştii, pentru că aderă aceleiaşi ideologii. Adică, în adolescența, crezi în ceva, iar eu credeam că nu este corect ca anumite persoane care apar la televizor să aibă parte de tratament special. Mi s-a părut mereu bizar. Când oamenii mă aşezau în acea categorie, mă simțeam dezgustat de mine însumi. Cred că motivul pentru care spuneam că nu mi-a plăcut niciodată atenția presei ține de faptul că eram mereu pus în acea categorie. Nu vreau să fiu captiv, închis într-o percepție.

PLAYBOY: După succesul răsunător cu 3rd Rock from the Sun, ai fi putut alege să faci sitcom-uri pentru tot restul vieții tale..

GORDON-LEVITT: Exact! Şi m-aş fi plictisit îngrozitor. Toată lumea mă vroia în rol de pilot cu salariu gras. Mi se spunea: "Tu eşti puştiul din filmul acela. Ai putea câştiga foarte mulți bani dacă ai face încă unul ca acela."

PLAYBOY: Ai ales să mergi la colegiu, în

schimb. Când te-ai înscris la Columbia, ştiai că probabil vei renunța?

GORDON-LEVITT: Planul meu în legătură cu colegiul era să nu trebuiască să am un plan, cel puțin pentru o vreme. Îmi doream o perspectivă ceva mai largă pentru viitor, aşa cum aveau prietenii mei. Dar nu a durat mult până ce m-am trezit petrecând foarte mult timp cu montaj de film pe care-l făceam cu o copie fără licență a programului Final Cut Pro şi bucurându-mă din plin de această activitate, în detrimentul muncii de student. Am fost atras de altceva, de editare şi de creație. Aş fi umblat toată ziua prin New York, căutându-mi surse de inspirație. Pentru unii, şcoala este cel mai potrivit loc pentru a învăța să facă chestiile astea. Pentru mine, nu a fost.

PLAYBOY: Ai revenit la Hollywood cu nişte roluri destul de întunecate. În Manic, joci rolul uni adolescent care îl agresează pe un altul cu o bâtă de baseball şi sfârşeşte prin a ajunge internat la psihiatrie. Ca şi cum ai fi încercat să-ți anulezi imaginea de copil-vedetă.

GORDON-LEVITT: Experiența aceea a fost foarte puternică. Sincer, nu m-am înțeles prea bine cu regizorul Jordan Melamed. Mie mi se părea că nu merge deloc ce vrea el. Mă gândeam: "Ştiu mai multe decât tine! Să te ia dracu'!"(râde) Dar, trebuie să recunosc că a făcut un film de care eu mă simt mândru. Manic este unul dintre cele mai importante filme ale mele. E o dramă puternică, mai ales că a venit după 3rd Rock. Este filmul care l-a determinat pe Gregg Araki să mă distribuie în Mysterious Skin şi pe Rian Johnson să mă vrea pe mine în Brick. Şi apoi, aceste filme i-au convins pe regizori să mă distribuie în următoarele filme la care am lucrat, printre care şi (500) Days of Summer, în care m-a văzut Nolan. Aşă că, Manic a fost, din multe puncte de vedere, filmul care mi-a deschis drumurile.

PLAYBOY: Ce ai învățat de la Christopher Nolan?

GORDON-LEVITT: Să fiu mereu pregătit. El apărea la filmele astea colosale- The Dark Knight Rises, Inception- şi era mereu pregătit de treabă. Planifica şi lucra foarte mult, în aşa fel încât să ştie exact ce are de făcut fiecare în ziua aceea. E un adevărat privilegiu să câştigi o pâine de la Hollywood şi este impresionant când cineva respectă munca asta şi îi respectă şi pe ceilalți de pe platou. Eu țin foarte mult la lucrul acesta.

PLAYBOY: Ce consideri a fi capodopera ta?

GORDON-LEVITT: Îmi dau seama de cât de mult îmi place munca mea în funcție de cât de mult mă pot transforma în altcineva, într-o persoană foarte diferită de mine însumi. Cred că Looper este cel mai bun exemplu în acest sens, pentru că aveam o proteză pe față. Stăteam câte trei ore la machiaj în fiecare dimineață pentru a-mi schimba înfățisarea -transformări faciale de structură, lentile de contact, sprâncene, toată gama.

PLAYBOY: Să mergem mai departe. În noiembrie, tu şi amicii tăi, Seth Rogen şi Evan Goldberg, colegii tăi de platou şi de producție din 50/50, v-ați revăzut pe platoul de filmare de la The Night Before, o comedie despre un grup de prieteni din copilărie care se întâlnesc şi petrec Ajunul Crăciunului într-un mod nu tocmai creştinesc, cu multe droguri. Şi în platou a fost o mare petrecere alimentată cu cannabis?

GORDON-LEVITT: Tot ce pot spune este că a fost, probabil, cel mai uşor job al meu. A fost cu mult mai lejer şi a contrastat izbitor cu The Walk să lucrez, de data aceasta, cu Seth şi Evan. The Walk a fost, din multe puncte de vedere, cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. La nivel fizic, a învăța să mergi pe sârmă, a învăța franceză, a fi în fiecare scenă a filmului şi a ocupa întregul spațiu al personajului care este, în acelaşi timp, foarte concentrat, dar şi nebun de legat- a fost o experiență solicitantă. Cred că există în mod real conceptul de "a încerca prea mult" şi la The Night Before m-am întrebat ce ar putea fi mai amuzant decât să te rupi în figuri şi să fii alături de prieteni, să râzi cu ei şi să te distrezi copios, adică exact subiectul filmului. E imperativ să te poți distra în felul acela, pentru a putea face bine un film de acest gen. Cu cât te simți mai bine, mai-relaxat în propria-ți piele, îți vin şi idei noi şi proaspete.

> CÂND FUMEZ IARBĂ ÎMI ESTE MAI UŞOR SĂ FAC CONEXIUNI, CARE ALTFEL NU MI-AR FI ATÂT DE ACCESIBILE.

PLAYBOY: Te ajută iarba să fii mai creativ?

GORDON-LEVITT: Da. Când fumez iarbă, îmi este mai uşor să fac conexiuni, care altfel nu mi-ar fi atât de accesibile. Uneori, aceste conexiuni sunt ridicole. (râde) Însă, alteori, sunt absolut grozave. Îți spui a doua zi: "La naiba, nu m-aş fi gândit la chestia asta şi chiar are sens!"

PLAYBOY: Fumezi la filmări?

GORDON-LEVITT: Nu. Este ilegal să fumezi pe platou, din cauza companiilor de asigurări. Iar în pauze, când filmam, de exemplu, Snowden, o făceam foarte rar. Dar, am fumat împreună cu Oliver Stone de câteva ori şi a fost grozav!

PLAYBOY: Wow. Cum a fost?

GORDON-LEVITT: Ceea ce simți atunci când fumezi iarbă este, în bună măsură, legat şi de context şi de compania în care te găseşti şi de aceea nu-mi place să fumez în contexte sociale extinse. Dar, cu Oliver a fost foarte plăcut, pentru că, în cea mai mare parte a timpului eram prinşi în situații de muncă solicitante, iar, atunci când fumam, nu făceam decât să fumăm şi să ne uităm la filme, de vreo două ori. Ne-am uitat la Paths of Glory, filmul lui Kubrik şi la Grand Hotel, cu Barrymore şi Garbo. Oliver e un tip fascinant, cu simțul umorului şi incredibil de inteligent; exact genul de persoană cu care să vrei să-ți petreci timpul liber. Dar este şi foarte direct. Nu se teme să te provoace, nici la lucru, nici în contexte sociale. El spune lucrurilor pe nume, chestii pe care altii nu ar îndrăzni să le rostească. Dacă începeam să râd la vreo scenă dintr-un film, mă întreba: " De ce râzi?" Şi trebuia să mă gândesc o clipă şi să răspund: "Păi, poate că mă identific cu personajul interpretat de Greta Garbo, balerina bolnavă, într-o oarecare măsură." El te împunge mereu.

PLAYBOY: Care este diferența dintre a fuma iarbă şi a experimenta cu alte droguri, precum LSD, de exemplu, după părerea ta?

GORDON-LEVITT: Păi, la LSd, trăirile sunt mult mai intense. Eu le consider pe ambele psihedelice şi oarecum, din aceeaşi gamă. Mintea începe să facă nişte conexiuni pe care, altfel, nu le-ar face. Îmi amintesc că, la un moment dat, am avut o viziune, ca de la înălțime, a locului unde eram, o imagine foarte vie. Cumva, privirea mea se ridicase deasupra şi nu puteam doar vedea...Nu era atât de mult despre mine. Era o viziune globală asupra părților care fac parte dintr-un întreg, ca şi cum toate ar fi fost interconectate.

PLAYBOY: Fratele tău, Dan, a murit în 2010. Cum ți s-a schimbat viața în urma acestui eveniment?

GORDON-LEVITT: A evoluat. S-a schimbat... Am lăsat loc schimbării în viața mea şi nu m-am agățat de o anumită idee sau de o anumită trăire. Încercând să fac față durerii, motto-ul meu a fost: "Nu forța nimic şi nu te opune la nimic!"

Fratele meu făcea cu foarte multă pasiune şi fler ceea ce făcea. Căuta să se exprime neîngrădit şi îi încuraja şi pe alții să facă la fel. "Omul în Flăcări" a fost o rampă de lansare pentru el şi a schimbat totul. El era un introvertit, dar şi-a spus într-o zi: "Nu o să mai fiu introvertit. O să ies în lume şi o să fiu cel mai bun jongleur cu flăcări din lume. O să-i fac pe oameni să râdă." Şi asta a făcut .(îi dau lacrimile) Vin la mine tot felul de oameni şi îmi spun: "Simt că am foarte multe în comun cu fratele tău şi aş vrea să ştii că el mi-a schimbat viața." Dan a fost o sursă de inspirație pentru mine şi m-a determinat să vreau să insuflu această trăire şi altora, să-i conving sa-şi asume riscuri creative la HitRECord.

PLAYBOY: Tu şi Dan ați înființat compania de producție în 2010, cu puțin înainte ca el să moară. De atunci încoace, tu ai construit o comunitate globală de artişti care colaborează la filme, cărți, scurt-metraje şi seriale TV pe Pivot. Este acesta viitorul media?

GORDON-LEVITT: În prezent, percepem media ca pe un produs pe care îl consumăm în mod pasiv, însă viitorul va fi marcat de media participativă. Este un concept foarte drag mie. Diferența dintre a sta şi a privi şi a interacționa, a participa la ceva este misiunea HitRECord. Ideea de a merge acasă după »

munca şi de a te aşeza să priveşti programele TV fără să te poţi implica, este nenaturală şi nesănătoasă. E ca şi cum ai înfuleca o pungă mare cu chipsuri. În viziunea mea, nu ai de ce să stai şi să priveşti pasiv, ci trebuie să te implici şi să spui o nouă versiune a poveştii.

PLAYBOY: Adică, viitorul entertainmentului depinde de noi?

GORDON-LEVITT: E un proces care a început deja. Aşa funcţionează televiziunile. Nu poţi reacţiona în timp real, nu încă, totuşi, însă, reacţia există. Cultura noastră trebuie să ţină pasul cu tehnologia, pentru că, încă suntem captivi în mentalitatea consumatorului pasiv de media. Şi era asta este pe cale să apună. Pentru o lungă perioadă de timp, oamenii au crezut că numai starurile pot crea. Numai cei mai mari muzicieni ar trebui să cânte. Numai cei mai buni povestitori ar trebui să spună poveşti. Dacă nu pot fi la fel de bun ca ei, ar trebui să tac şi să ascult. Nu cred că este corect.

PLAYBOY: S-ar putea argumenta că ar scădea valoarea actului artistic dacă toată lumea ar deveni DJ sau muzician sau gazdă de talk-show, ori realizator de film. E vorba mult conţinut puternic.

GORDON-LEVITT: Dar este ceva subiectiv. Pe când eram la liceu, obişnuiam să mă întâlnesc cu prietenii mei şi să facem filmuleţe caraghioase. Ne lua cam o oră. Filmam şi apoi ne uitam la ce am filmat şi ne tăvăleam pe jos de râs de cât era de amuzant. Dacă ai fi arătat filmuleţele acelea altcuiva, probabil că le-ar fi considerat nişte porcării. Dar asta nu înseamnă că ele erau degeaba. Ideea e că nu ştii ce urmează să vezi atunci când deschizi canalele de comunicare şi media- mai ales, atunci când îi plateşti pe oamenii aceia. Mă mândresc cu faptul că i-am răsplătit cu peste un milion de dolari pe colaboratorii noştri, de-a lungul ultimilor cinci ani. Pentru unii dintre ei, a fost prima dată când au fost plătiţi pentru arta lor.

PLAYBOY: Totuşi, modelul acesta nu s-a dovedit a fi unul sustenabil pentru artist. Multe companii de digital media platesc sume infime colaboratorilor, sau, chiar, nu-i plătesc deloc în schimbul lucrărilor lor, care, în trecut, erau valorizate, precum fotografie, design şi jurnalism.

GORDON-LEVITT: E o critică foarte importantă. Este una dintre atitudinile pe care Jaron Lanier le dezbate în Who Owns the Future? Atunci când companiile susţin că informaţia vrea să fie liberă, recurg la manipulare, în aşa fel încât să nu fie nevoite să te plătească. "Da, tu ai generat aceste idei şi ele reprezintă o proprietate intelectuală, sunt muzica ta, filmările tale, însă, nu putem plăti pentru ele". Între timp, ele întorc banii cu lopata. Nu pretind că aş avea răspunsul la aceste întrebări, însă, noi alegem să ne plătim colaboratorii şi cred că există şi soluţii radicale. Lanier vorbeşte despre ideea existenţei unor conexiuni web duble. Dacă s-ar întâmpla cum propune el, ar însemna să fie nevoie de o rescriere a conceptului de internet, ceea ce este, în mod evident, un proiect ambiţios, cel puţin. Dar, dacă conexiunile ar funcţiona în dublu sens, ar putea exista un sistem în care toţi banii care ajung, de fapt, la Google, să se împartă între oamenii care au generat conţinuturile respective.

LA CAPITOLUL "CHESTII CIUDATE DE PE INTERNET" AM CEVA EXPERIENŢĂ ÎN DOMENIUL PORNOGRAFIEI.

PLAYBOY: La o căutare pe Google, compania ta valorează 35 milioane de dolari.

GORDON-LEVITT: Ha! Eu nu am, nici pe departe atâţia bani. Dar, desigur. Uite, ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să neg că am parte de o viaţa cu privilegii. Şi nu cred că banii sunt sursa a tot ce este rău. Dar cred că obsesia banului, este. Dacă produci bani pentru că ai planuri, atunci banii sunt instrumentul cu care îţi poţi îndeplini planurile. Dar, dacă produci bani doar ca să ai şi mai mulţi, atunci, eşti deja într-o gaură neagră care te conduce către cărări pierdute. Eu am avut noroc, dar există şi o altă latură a succesului, care poate fi extrem de ciudată, la modul cel mai onest. Şi rişti să ajungi acolo atunci când toată lumea îţi spune ce grozav eşti şi că tot ce faci este uimitor. Rişti să ajungi în acest teritoriu tulbure unde poţi pierde legătura cu realitatea. Nu poţi avea încredere în nimeni, aşa că nu ai prieteni adevăraţi, pentru că relaţiile tale pornesc de la premisa că tu eşti un soi de supernovă.

PLAYBOY: Anul trecut te-ai căsătorit. Cum s-a schimbat viaţa ta?

GORDON-LEVITT: (se fâţâie) Mda... evit să vorbesc despre mariajul meu pentru că sunt căsatorit cu o femeie care nu apreciază expunerea vietii şi a relaţiilor ei.

PLAYBOY: Pare a fi o femeie inteligentă. Construieşte roboţi pentru NASA. Să fi fost o alegere înţeleaptă din partea ei să se căsătorească cu o celebritate?

GORDON-LEVITT: (râde) Când intrăm într-o relaţie, venim fiecare cu provocările lui. Şi aceasta este o provocare. Ştii, am ţinut secret că urma să ne căsătorim. Nu a fost foarte greu, pentru că am spus doar câtorva persoane. Oricât m-ar dezaproba unii, eu nu cred că viaţa privată a cuiva- chiar şi a unei persoane din show-biz- ar trebui să fie o reprezentaţie cu public. Şi chiar ţin să respect dorinţa soţiei mele- şi sincer să fiu şi a meade a ne păstra pentru noi viaţa noastră.

PLAYBOY: Ok, pare rezonabil. Să mergem mai departe. Îţi doreşti să mai faci un film cu super-eroi?

GORDON-LEVITT: Desigur, dacă este vorba despre unul bun. Fără îndoială că filmele lui Nolan au fost bune. Robert Downey a fost genial în rolul lui Iron Man. Mi-a plăcut la nebunie Age of Ultron.

PLAYBOY: Aştepţi cu nerăbdare să-l vezi pe Ben Affleck în Batman?

GORDON-LEVITT: (ridică din sprâncene şi zâmbeşte) Păi..., da!

PLAYBOY: : Nu a sunat convingător.

GORDON-LEVITT: Cred că Ben Affleck este un actor extraordinar. Dar cred şi că-i va fi foarte greu să facă faţă standardului impus de Christian Bale.

PLAYBOY: În ce stadiu te afli cu Sandman, filmul pe care îl produci şi care se bazează pe cărţile de benzi desenate ale lui Neil Gaiman?

GORDON-LEVITT: Mă gândesc la el aproape zilnic. Ce e grozav este că Sandman este un film cu un super-erou al cărui cadru de desfăşurare este în interiorul unei minţi creative şi al cărui "super-erou"- o să pun termenul între ghilimele, pentru că nu este într-totul un super-erou- este încarnarea ingenuităţii umane, a creativităţii şi a visării. Este diferit de imaginea personajului puternic care se luptă cu nedreptatea. Nu e nimic în neregulă la acele filme, dar ceva de genul acesta mă stimulează mental, pe mine şi pe cei ce urmăresc Sandman la un cu totul alt nivel. Nu există nici măcar o scenă în întregul Sandman în care el să pocnească pe cineva. Aşa că filmul este unul de acţiune, însă, în care, nimeni nu pocneşte pe nimeni. E o provocare din punctul de vedere al scrierii scenariului, dar ne apropiem de punctul acela şi cred că, atunci când vom ajunge, va ieşi ceva unic.

PLAYBOY: Cariera cărui actor te inspiră?

GORDON-LEVITT: Jim Henson, Elon Musk. Stai, mai întreabă-mă o dată!

PLAYBOY: Există actori pe care îi consideri a fi modelul tău în carieră?

GORDON-LEVITT: Oh, dar eu nu-mi doresc să fiu doar un actor. Îmi place să joc şi aş face-o oricând, însă, daca ar fi singurul lucru pe care l-aş putea face, nu cred că aş fi pe deplin mulţumit. Îmi place şi partea de editare şi producţia şi scrierea de scenarii pe care le fac la HitRECord. Îmi place să fac muzică. Pentru cel de-al doilea sezon al seriei televizate HitRECord, am compus două piese. Una este în genul Morrissey- muzică dance inspirată din anii '80, iar cealaltă, este o piesă hilară R&B

PLAYBOY: Ce alt fel de muzică îţi mai place în ultima vreme?

GORDON-LEVITT: Noul album al lui D'Angelo este, probabil, preferatul meu, în ultima vreme. Dintre cei mai nou apăruţi: Flying Lotus, James Vincent McMorrow. Dar, în linii mari, ascult Nirvana, Brian Eno. Petrec destul de mult timp pe Spotify, deşi simt că nu e chiar corect, pentru că artiştilor nu le iese mare lucru. Totuşi, este un mod grozav de a descoperi muzică. Internetul ne poate oferi minunate stimulente intelectuale, cât este ziua de lungă, dacă asta ne dorim.

PLAYBOY: Ce chestii ciudate cauţi online?

GORDON-LEVITT: Păi, la capitolul "chestii ciudate de pe internet", am ceva experienţă în domeniul pornografiei. Cred că majoritatea bărbaţilor de vârstă tânără au consumat



pornografie online. Am scris chiar şi un scenariu de film pe tema aceasta. Don Jon este, probabil, dintre toate filmele pe care le-am făcut, cel cu cel mai mare impact. Personajul este diametral opus mie şi din punct de vedere actoricesc, mă simt mândru de a fi reuşit să-l joc. Sunt mândru şi de mesajele pe care le transmite în legătură cu sexul, cu bărbaţii, cu compulsiile.

PLAYBOY: Personajul interpretat de tine preferă să se uite la pornografie, decât să facă sex cu Scarlett Johansson. Nu crezi că ceri prea mult publicului în termeni de a crede că aşa ceva este posibil?

GORDON-LEVITT: (râde) De fapt, motivul pentru care am vrut ca personajul Jon să fie cu cea mai tare tipă de pe pământ a fost dorinţa de a ilustra ideea că nu are neapărat legătură cu cât de atrăgătoare este ea. Nu spun că frumuseţea ar fi doar ceva superficial. Aceasta este o cu totul altă discuţie. Aici, subiectul este despre măsura în care sexualitatea cuiva poate fi definită de pornografie, ori, pe partea cealaltă, despre măsura în care romantismul este înţeles prin prisma filmelor sau a altor lucruri. Ce vreau să spun este că, atunci când mentalitatea persoanei este şlefuită de media, de o media unidirecţională, de consum, persoana nu mai este nimic altceva decât un receptor pasiv. Indiferent de cât de frumoasă ar fi fata, faptul că Jon trebuie să interacţioneze cu ea face ca ea să nu mai fie deloc trăznet în ochii lui, spre deosebire de pornografie, care presupune o formă de pasivitate.

PLAYBOY: Pe când promovai filmul acesta, ai mărturisit că eşti o persoană care se masturbează.

GORDON-LEVITT: Wow, mare veste, mare, oameni buni!

PLAYBOY: Totuşi, se întâmplă arareori ca celebrităţile să vorbească despre astfel de subiecte.

GORDON-LEVITT: După părerea mea, e un subiect demn de a fi discutat, aşa că, mă simt încântat să lubrifiez eu conversaţia, ca să zic aşa. Ce mi se pare foarte interesant este reticenţa oamenilor de a aborda subiectul, uneori, chiar dacă era vorba despre mine. Majoritatea celor care mi-au luat interviuri, nu m-au întrebat nimic despre aceste lucruri, deşi filmul este despre masturbare şi pornografie. Revenim la ceea ce spuneam mai devreme. De-a lungul carierei mele de actor, am văzut ce impact are media de masă asupra publicului şi am observat cum se propagă mitul acesta despre lumea celor celebri de dincolo de ecran. Presupun că nu dă bine în albumul cu idei preconcepute să-ţi imaginezi că cineva ca mine ar putea să se masturbeze. (râde)

PLAYBOY: Ok, o să te întreb eu, acum. Cum a fost pentru tine experienţa masturbării în timp ce priveai pornografie. Există şi părţi negative?

GORDON-LEVITT: Să ştii că m-am gândit la asta. De obicei, se reduce la- dincolo de chestiile care te atrag, de părţile corpului care-ţi plac sau de fetişuri- măsura în care ai parte de o experienţă pasivă, faţă de experienţa interactivă. Când spun "interactiv", nu mă refer la chestii de genul jocurilor video pornografice. Mă refer la a interacţiona cu o altă fiinţă umană şi nu prin webcam. Fie că te uiţi la prezentările Victoria's Secret pe CBS, ori la pornografie hardcore cu două tipe şi trei tipi sau orice altceva ce te excită, trebuie să recunoşti că este cu totul altfel decât a fi în compania altei fiinţe umane. Dacă te obişnuieşti să-ţi calmezi erecţia matinală masturbîndu-te fără a avea nevoie de compania altcuiva, rişti să nu mai ştii să interacţionezi , atunci când eşti în pat cu cineva. Sexul este bun cu adevărat, numai atunci când experienţa este împărtăşită, când face parte dintr-un ciclu ce presupune feed-back.

PLAYBOY: Cum arată, pentru tine, viitorul? Este vreo persoană cu care să îţi doreşti foarte tare să colaborezi?

GORDON-LEVITT: Sunt cei cu care oricine şi-ar dori să lucreze, fraţii Coen, Quentin Tarantino şi Paul Thomas Anderson. A lucra cu oricare dintre ei, ar fi un vis devenit realitate. Mi-ar plăcea să lucrez şi cu Louis C.K. Show-ul lui este, probabil, preferatul meu din cultura contemporană, poate pentru că eu am un simţ al umorului destul de întunecat. Dar, el este şi foarte onest şi capabil de insight. Ar mai fi un regizor de film foarte talentat, Ryan Coogler, care a făcut Fruitvale Station. Mi-ar plăcea foarte mult să lucrez şi cu el. Şi urmărindu-i munca lui Ryan, am dat şi peste un alt tip, Terence Nance. Face nişte scurt-metraje absolut geniale. Atât de mulţi oameni cu care aş vrea să lucrez şi timpul este atât de scurt!

PRESUPUN CĂ NU DĂ BINE ÎN ALBUMUL CU IDEI PRECONCEPUTE SĂ-ŢI IMAGINEZI CĂ CINEVA CA MINE AR PUTEA SĂ SE MASTURBEZE.

PLAYBOY: Eşti în show business de când aveai şase ani. Ce te motivează să vrei să munceşti în continuare?

GORDON-LEVITT: Faptul că îmi place foarte mult ceea ce fac. Acesta este primul motiv de pe listă. Însă, încerc să găsesc echilibrul între a fi motivat pentru mine şi a fi motivat pentru întreaga echipă, cele 7 miliarde de oameni de pe planetă. Oamenii ar putea crede că filmele sau muzica, sau orice altceva ce ai putea numi cultură, nu sunt foarte importante. Nu au nimic sfânt în ele. Eşti considerat îngâmfat dacă îţi imaginezi că ele sunt importante, în vremurile pe care le trăim, dar, eu cred că sunt. Nu spun că ar fi mai importante decât alte lucruri, însă, pentru mine contează şi cred că ele fac parte din a fi o fiinţă umană. În ceea ce mă priveşte, este absolut suficient.

Traducere i adaptare: Ana Irina P pu oiu

Noktilux

FOTO: ENRICO RICCIARDI
TEXT: ANDRA ILIAȘ

MOONLIGHT VISIONS

PICTORIALUL NOKTILUX FACE PARTE DIN PROIECTUL CALENDARULUI CU ACELAȘI NUME, REALIZAT DE CĂTRE ENRICO RICCIARDI (WWW.ENRICORICCIARDI.IT) CU SPRIJINUL DESIGNERULUI OPTIC ITALIAN MARCO MELIS ȘI A COMPANIEI CASTELLANI SRL INDUSTRIA OCCHIALI FOTOGRAFUL A UTILIZAT LENTILE NOCTILUX F/1, LIVRATE DE NOC - NEW OLD CAMERA, MILANO. MAKEUP & HAIR STYLIST: LADYDIABOLIKA

Enrico Riciardi a început proiectul Noktilux în urmă cu 30 de ani când și-a cumpărat primul Leica, mai exact Leica M4 și două obiective, un 50 f/1 denumit Noctilux și un 75 mm f/1,4 pe nume Summilux.

„Am început să petrec nopți întregi pe coasta Liguria din regiunea mea natală, așteptând ca lumina lunii pline să dea contur stâncilor udate de marea învolburată, așa cum voiam eu. Mai mult, datorită alegerii unui film reversibil, Kodak EPY 50, rezultatul a fost mai bun ca niciodată", își amintește Riciardi.

Câțiva ani mai târziu, după multe studii, a apărut și prima sa carte, Imaginary Worlds, care au dus mai departe la șaptezeci de expoziții de fotografie în toată lumea și publicarea în diverse reviste de specialitate.

Revenind în zilele noastre, Enrico și-a adus aminte de vechea sa dragoste pentru Leica și a început o nouă poveste cu urmașul vechiului aparat foto, de data aceasta un Leica M TYP 240 și cu obiectivul Noctilux f/1, realizând în studioul său din Milano o serie de fotografii cu 18 modele. A simulat lumina lunii cu ajutorul echipamentului de lumină continua și a combinat fotografiile obținute cu cele vechi într-un process complicat de post-producție. Și așa s-a scris povestea Noktilux.



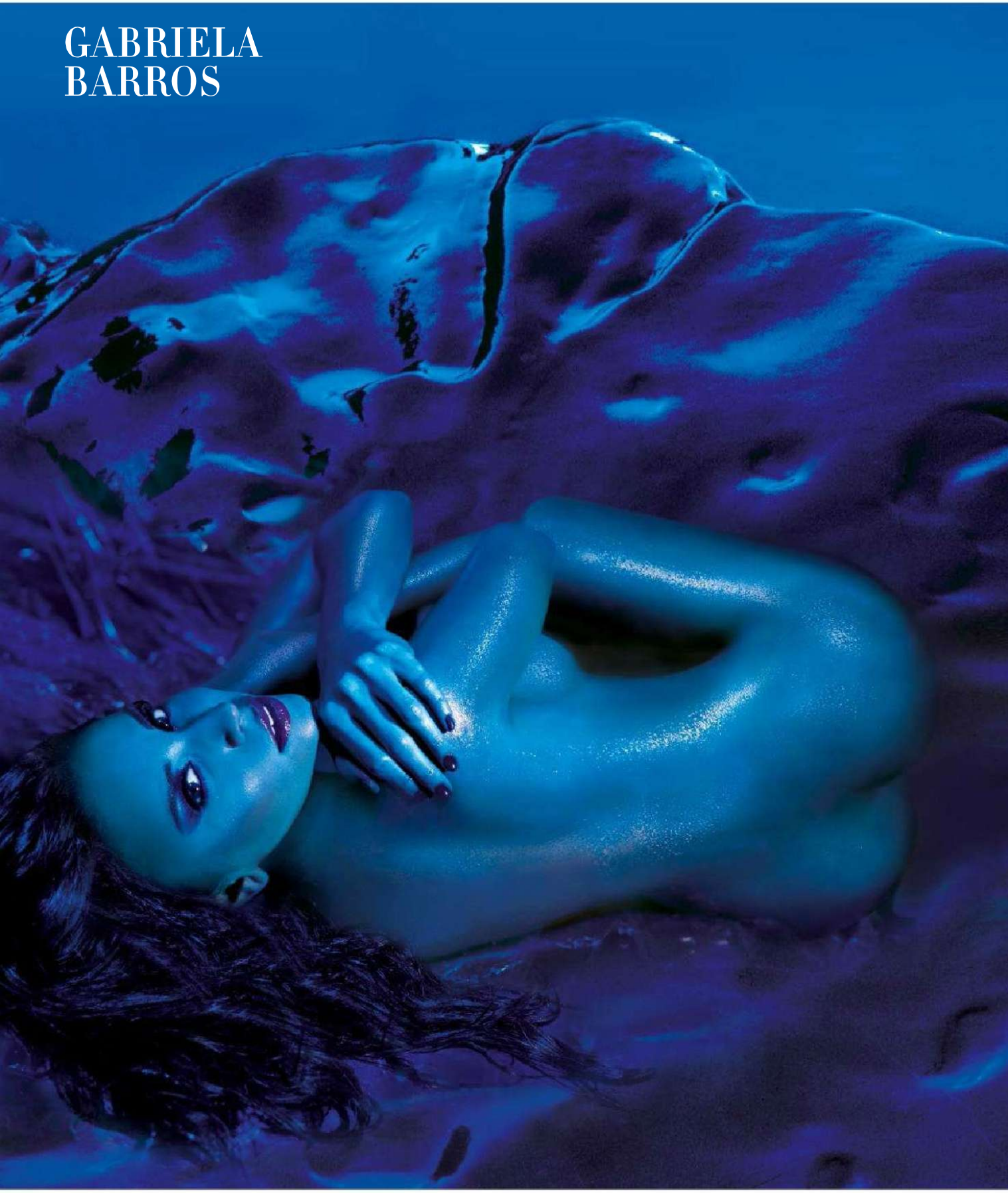

SUSANNA
CANZIAN


ELISA
SCHEFFLER

SHEILA PERLA



GABRIELA BARROS





BENNY BLANKO

MARINA DAINOTTO





MARIKA ESPOSITO

FRANCESCA RUOCCO & ELEONORA GIANOLI



INES TROCCHIA





FOTO: JOSH RYAN
TEXT: ANDRA ILIAŞ



Diva RENĂSCUTĂ

Actriță, model și cântăreață în devenire, Kayslee Collins intră, pentru pictorialul de playmate din acest număr, în pielea unor dive care au fascinat Playboy-ul de-a lungul deceniilor, Anna Nicole Smith și Marilyn Monroe.

Blonda cu ochi albaștri este într-o vrie continuă. „Sunt o workoholică", ne mărturisește ea. „Pe măsură ce fac mai mult, am impresia că trebuie să fac tot mai mult". Născută în San Diego, Californiana și-a făcut debutul pe scenă la 5 ani, iar până la 16 ani făcuse mai mult de 25 de reclame, „practic apăream în fiecare reclamă Barbie și Nickelodeon care a fost difuzată". În adolescență a făcut parte și din echipa veselă de la Disney. „Lucram și nu am avut parte de o copilărie normală, dar iubeam ceea ce făceam. Mereu am crezut că asta este menirea mea."

Acum, la 23 de ani, Kayslee locuiește la Los Angeles și are un contract de muzică indie-pop semnat și o grămadă de job-uri ca fotomodel pentru nume importante din industria fashion și auto. Pictorialul în stil Marilyn i s-a potrivit perfect pentru că o adoră pe sex-simbolul tuturor timpurilor. „Am crescut idolatrizând-o pe Marilyn și la fel ca ea, sunt foarte deschisă din punct de vedere al propriei mele sexualități. De la muzica mea și până la aceste fotografii, tot ce fac are și o latură sexuală. Este o parte importantă din mine".











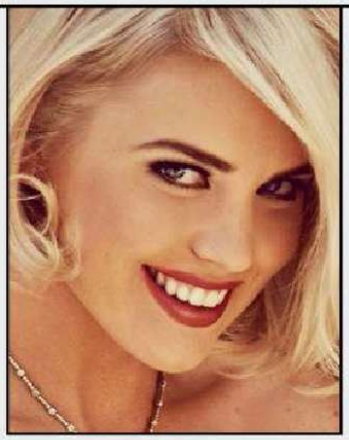



PLAYMATE
MISS OCTOMBRIE 2015



Kaylee Collins

FIȘĂ PLAYMATE



NUME: Kayslee Collins

BUST: 75 C TALIE: 63 cm ȘOLDURI: 89 cm

ÎNĂLȚIME: 1,79 m GREUTATE: 54 kg

DATA NAȘTERII: 28.03.1991

LOCUL NAȘTERII: San Diego, California, SUA

AMBIȚII: Fie că o fac prin muzica mea, prin modelling ori prin personalitatea mea efervescentă, sunt aici pentru a inspira.

O EXCITĂ: Bărbații foarte masculini, cu barbă, aventurieri muncitori, motocicletele, dar în mod special cineva care mă face fericită.

ÎI TAIE CHEFUL: Este o diferență între a fi stăpân pe tine și a fi arogant. Trebuie să știi care e aceasta!

SECRET DE BUDOAR: Are ceva rock-ul clasic care mă bagă instant în priză. Dacă pui Whole Lotta Love de la Led Zeppelin, hainele vor cădea de pe mine.

SUNT ȘANSE SĂ O GĂSEȘTI: Într-un bar cool, ascultând trupe locale și bând un Old Fashioned.

PUNCTUL EI SENSIBIL: Oceanul.

REȚETA CĂTRE INIMA EI: O linguriță de tocilar, două căni de dulceață și niște aventură presărată pe deasupra.



Confortabil e mai bine.



Kayslee cea obișnuită.



Dependentă de cafea.



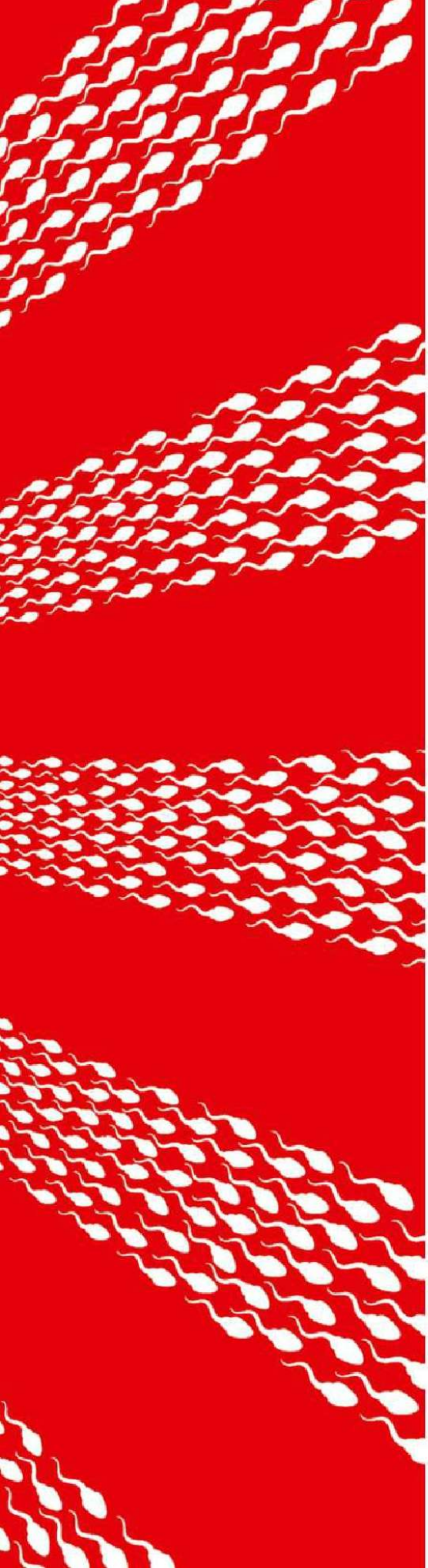


În chioșcurile de presă din toată țara!

TOTUL PÂNĂ LA SEX VĂ RUGĂM: SUNTEM JAPONEZI!

CE SE ÎNTÂMPLĂ (SAU, MAI DEGRABĂ, NU SE ÎNTÂMPLĂ) ÎN JAPONIA? ȘI O FI, OARE, UN FENOMEN CARE SE RĂSPÂNDEȘTE?

TEXT: NEAL GABLER

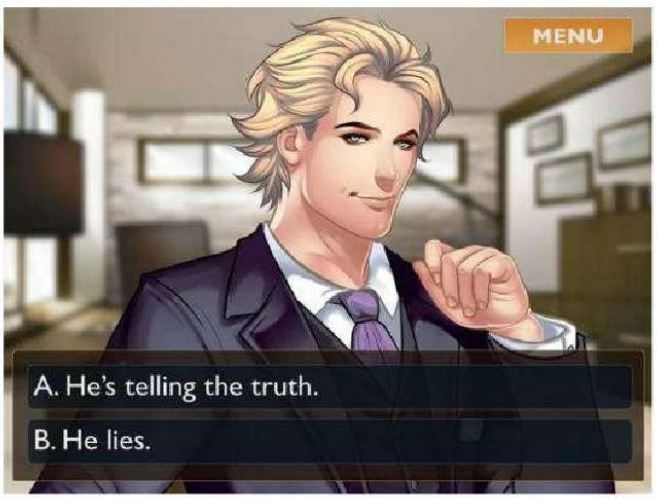




A început ca povestea tipică a unui adolescent. El era elevul cel nou din clasa a zecea, ajuns la Liceul din Towano, Japonia prin transfer. I-a luat ceva vreme să se obişnuiască, dar, până la urmă, s-a împrietenit cu trei colege de clasă foarte drăguțe, toate cu ochi negri tulburători, însă, cu personalități extrem de diferite. Manaka era drăguță, inocentă, efervescentă şi sportivă, membră în echipa de tenis a şcolii. Rinko, cea care, la fel ca şi el, făcea parte din grupul de lectură al şcolii, părea, la prima vedere, retrasă, chiar puțin respingătoare, până când apuca să te cunoască şi să lase garda jos. Pe Nene a cunoscut-o la job-ul after-school, unde lucra şi ea; era cu un an mai mare decât el, avea mai multă experiență şi era o fată foarte sensibilă.

De-a lungul anului şcolar, s-a tot întâlnit cu fiecare şi a început să iasă cu ele şi să le cunoască, să intre în contact cu ce trăia şi simțea fiecare dintre ele. Manaka se simțea singură şi pierdută. Rinko se chinuia să-i facă față noii sale mame vitrege. Nene asculta pe toată lumea cu empatie, însă, nu-şi găsea alinare niciunde. Aşa că el a vorbit cu fiecare dintre ele, le-a alinat suferințele, le-a sprijinit şi nu absolut neintenționat, a marcat puncte cu ele. Uneori, era destul de dificil să facă slalom printre cele trei relații. Se întâmpla să îl sune în acelaşi timp, sau sa îi propună să se întâlnească în acelaşi loc. Ceea ce era chiar şi mai complicat decât asta, era faptul că, toate trei erau atât de dornice să-i facă pe plac, încât îl întrebau mereu care sunt preferințele lui în materie de stil vestimentar, coafură şi personalitate şi îşi dădeau silința să se conformeze.

Până la urmă, şi-a dat seama că o place cel mai mult pe Rinko şi sentimentul a fost reciproc, aşa că a început un torent de întâlniri, cadouri, selfie-uri, conversații, e-mailuri, complimente şi declarații de iubire şoptite. Ba chiar, ea i-a cerut să repete de o sută de ori, în public, că o iubeşte. Ea îi oferea sprijin, încurajări şi multă iu- »





bire devotată. Apoi, a apărut PDA-ul şi Rinko a început să se arate în bikini, iar el o atingea timid, aşa cum este firesc să o facă adolescenţii. Şi apoi, nimic.... Afecţiunea nu s-a transformat niciodată în sex şi asta, dintr-un motiv evident: Manaka, Nene şi Rinko nu erau fete reale. Erau personaje animate dintr-un joc computerizat denumit Love Plus: elevul romatic din clasa a zecea era şi el un avatar.

Love Plus, lansat de producătorul japonez de jocuri Konami în 2009 pentru sistemul Nintendo DS a devenit, în foarte scurt timp, cea mai populară aplicaţie de dating virtual din ţară, iar în cei cinci ani de când este pe piaţă, s-a vândut in peste 600.000 de exemplare. Citîndu-l pe unul dintre reviewer-ii săi, "Jocul a fost creat special pentru a crea dependenţă." Se pare că, primul lucru pe care îl fac player-ii bărbaţi în fiecare zi este să-şi verifice e-mailul pentru a vedea dacă au mesaje din partea partenerelor lor virtuale. Soţiile se plâng că jocul este cauza distanţării soţilor lor de ele şi a tulburării echilibrului familial. O soţie îndurerată spunea despre sotul ei că: "îşi petrece timpul conversînd cu partenera sa virtuală, ca şi cum ar avea o relaţie reală cu ea. Eu, ca soţie, nu mai pot suporta asta!". Şi mai grav este că, fiind creat pentru consolă DS, este portabil, iar portabilitatea sa este sporită şi de aplicaţiile pentru telefoanele mobile- care le permit celor de la Konami să organizeze ieşiri de week-end în oraşul Atami, de la malul mării, unde îşi pot "duce în concediu" iubitele virtuale. Adevărul este că unii bărbaţi sunt într-atât de implicaţi în iubirile lor virtuale, încât, jocul a fost prevăzut cu o funcţie SOS pentru cazul în care jucătorul simte impulsuri suicidare. Odată atinsă tasta, iubita virtuală va încerca să te aducă într-o stare mai bună.

Însă, nu poţi abuza de această funcţie. Poate fi folosită doar o singură dată la un joc.

Ce e evident e că nu sunt deloc puţini gamer-ii care tratează jocul ca fiind o realitate. Într-un alt review se spunea că Love Plus este "o relaţie în toată regula între doi oameni care se iubesc". Această afirmaţie aduce în prim plan o problemă, o foarte mare problemă. Se pare că, din ce în ce mai puţini bărbaţi japonezi fac sex cu o partenera reală, iar fenomenul a căpătat o asemenea amploare, încât, presa l-a supranumit "sindromul celibatarului".

Pregătiţi-vă pentru statistici dure! Asociaţia Japoneză pentru Planificare Familială a elaborat, în 2014, un chestionar, la care au răspuns 3.000 de bărbaţi si femei, descoperindu-se că 48,3% dintre bărbaţi şi 50,1% dintre femei nu făcuseră deloc sex în ultima lună, adică cu mai mult de 5% faţă de scorurile obţinute de un studiu condus cu doi ani în urmă. Mai mult de 20 % dintre bărbaţii cu vârste cuprinse între 25 şi 29 de ani au exprimat un interes slab sau lipsa interesului faţă de sex, în timp ce 45% dintre femeile cu vârste cuprinse între 16 şi 24 de ani au recunoscut că "nu sunt deloc interesate sau sunt dezgustate de ideea contactului sexual". În alt studiu, 23,8% dintre femeile chestionate, catalogau sexul ca fiind "neplăcut". Totuşi, a fost şi un studiu care sugera că 61 % dintre bărbaţii şi 49% dintre femeile cu vârste cuprinse între 18 şi 34 de ani, nu erau implicaţi într-o relaţie sentimentală, iar 30% dintre bărbaţii de 20 şi 30 de ani, nu aveau absolut deloc experienţă în domeniul sentimental. Un ultim studiu citat a arătat că 36,7% dintre bărbaţi, nu făcuseră sex în ultimii trei ani. Iar, dintre bărbaţii cu vârste între 40 şi 59 de ani, 60% au afirmat că pot fi consideraţi "asexuaţi".



De ce atâtea studii? Pentru că Japonia trece nu numai printr-o "criză sexuală", ci şi printr-o criză a natalităţii. Şi asta, într-o ţară care deja avea un indice al natalităţii mai mic decât în alte ţări industrializate. Dacă acest trend continuă, populaţia Japoniei va scadea cu o treime până în 2060. Fără sex, fără nou-născuţi, fără posibilităţi de dezvoltare. Acest subiect pare a fi printre cele mai discutate din ţară.





Şi nu este vorba numai despre creşterea numărului de locuitori. O sexualitate cu o frecvenţă sănătoasă înseamnă şi oameni mai fericiţi. De fapt, studiul Well-Being Program condus în cadrul London School of Economics, Centrul pentru Performanţă Economică a demonstrat că a face dragoste este activitatea cel mai frecvent desemnată ca promotor al fericirii individuale. Pe măsură ce populaţia Japoniei scade, se pare că scade şi nivelul împlinirii şi al bucuriei din această ţară.

Acest este un semnal de alarmă. O serie de dovezi sugerează că, în acest plan, ca şi în multe altele, Japonia este un deschizător de drumuri în direcţia în care se îndreaptă şi alte state, precum SUA. În mod evident, nu poate exista o lume "post-sexuală", pentru că fără sex, lumea nu ar mai exista deloc. Totuşi, se pare că se întâmplă ceva cu libidoul nostru. Şi asta ridică două întrebări arzătoare: Ce se întâmplă? şi Oare prezentul lipsit de sex al Japoniei este şi viitorul nostru, al celorlalţi?



Pentru a răspunde la aceste întrebări, ar putea fi de folos să ne transformăm în detectivi şi să descoperim cine a furat sexualitatea Japoniei. Japonezii înşişi arată frecvent cu degetul înspre generaţia de bărbaţi tineri nemulţumiţi, care şi-au abandonat rolurile masculine. O parte dintre ei sunt hikikomori, echivalentul tânărului adult american care locuieşte în subsolul casei părinteşti. Sunt suflete singuratice care, rareori ies din izolarea auto-impusă. Dar, trebuie spus că ei nu s-au lepădat niciodată de sex. Pentru că nu au făcut vreodata sex.

Un grup care întruneşte într-o mai mare măsură calitatea de "suspect" este grupul "bărbaţilor eşuaţi" sau al "bărbaţilor efeminaţi", sau şi mai colorat, "ierbivorii"- termen inventat de scriitorul japonez Maki Fukasawa, pentru a descrie tinerii japonezi androgini, care parcă îşi dau silinţa să evite apartenenţa la un sex, heterosexualitatea, homosexualitatea, sau, cel puţin, nu par a fi prea preocupaţi de aceste aspecte, spre deosebire de "carnivori". Există un studiu care susţine că aproximativ jumătate dintre tinerii japonezi cu vârste cuprinse între 20 şi 34 de ani s-au identificat a fi ierbivori, chiar dacă mulţi dintre ei au afirmat că sunt heterosexuali. Avînd de ales între a-şi cumpăra un dispozitiv foarte scump pentru gătit orezul şi obiecte mai degraba specifice bărbaţilor, au optat pentru prima variantă, şi-au declarat preferinţa pentru a organiza întâlniri de degustare a deserturilor şi plăcerea de a frecventa tratamentele SPA.

Dar, dacă ar fi să identificăm o singură subcultură extinsă de abstinenţi sexual şi grupul cel mai frecvent caracterizat prin diminuarea semnificativă a contactelor sexuale, ne-am opri la Akihabara, un cartier din Tokyo, care, în trecut, era cartierul electrocasnicelor, apoi, al computerelor şi al tehnologiei moderne şi care a devenit, în prezent, centrul manga (cărţi cu benzi desenate) şi animé (animaţii) al oraşului, unde, în fiecare magazin se vând imagini şi obiecte legate de benzi desenate şi animaţii. Adică, Akihabara este "oraşul tocilarilor", iar locuitorii de aici sunt cunoscuţi ca "otaku". După părerea lui Patrick Galbraith, cercetător al fenomenului otaku şi autor al volumului Debating Otaku in Contemporary Japan (n.r. "Rolul culturii Otaku în Japonia contemporană"), termenul a apărut în anii '80, descriind tinerii, bărbaţi şi femei, fani fervenţi ai unui anume eveniment, aspect, cărora "le lipseşte simţul social", adică, retraşi, cu dificultăţi de socializare. În America, de exemplu, Twilighterii, adică fanii seriei Twilight, sau Gleekşii, adică persoanele obsedate de serialul TV Glee, ar fi consideraţi otaku. Însă, în Japonia, otaku sunt, în special, pasionaţi de manga, animé, jocuri pe computer şi jocuri video.

Cât de obsedaţi? După părerea lui Galbraith, de-a lungul timpului, au devenit "extrem de obsedaţi". În anii '80, otaku se ataşaseră, atât emoţional, cât şi sexual de ceea ce japonezii numesc bishojo, adică, "fetele simpatice", cele cu ochii mari şi nasul cârn, cu trăsături blânde, care pot fi văzute frecvent în animéuri. De fapt, otaku s-au ataşat atât de tare de ele, încât, revista Manga Burikko, una dintre preferatele otaku, a primit scrisori de protest faţă de introducerea în paginile publicaţiei a unor imagini cu nuduri reale, pe lângă nudurile de personaje animé. Mulţi dintre cititori au cerut exclusiv nuduri bishojo.

"O parte dintre japonezi nu s-au lepădat de sex. Pentru că nu l-au făcut vreodată."

Dacă nouă ni se pare bizar- şi chiar trebuie să ni se pară bizar- la fel li s-a părut şi majorităţii japonezilor. Şi asta, atunci când otaku a devenit nu numai sinonim pentru "ciudaţi", ci pentru "excentrici care au fantezii cu bishojo"- nu nişte simpli excentrici, ci adevăraţi perverşi. Iar, în ceea ce priveşte sexualitatea, acela a fost momentul în care otaku au început să fie văzuţi nu doar ca nişte băieţi timizi care se tem de femei, ci ca bărbaţi care nu sunt capabili să aibă relaţii sexuale în plan real. "Vedeţi, acestor otaku le lipseşte ceva la capitolul ‹comportament masculin›", scria un critic. "Cei mai mulţi dintre ei jinduiesc după imagini cu Minky Momo şi Nanako (personaje animé), însă nu se pot aduna să poarte o conversaţie cu o femeie în carne şi oase". Otaku au deveni proscrişi.





Aceşti japonezi au desemnat chiar şi o sintagmă care să le descrie obsesiile din plan sexual: "complexul bi-dimensional". Unii dintre aceşti bărbaţi poartă cu ei perne în mărime naturală cu personajul manga, animé sau de joc video favorit, le iau cu ei la filme, în cafenele şi magazine şi îşi exprimă sentimentele faţă de ele. Alţii joacă Love Plus şi există chiar şi un bărbat care s-a "căsătorit" cu iubita sa virtuală, Nene, în cadrul unei ceremonii televizate. "Acum, că ceremonia s-a încheiat", îi scria "mirele" unui blogger japonez, " simt că am reuşit să parcurg o etapă foarte importantă din viaţa mea. Au fost şi persoane care şi-au exprimat îndoielile »



în legătură cu gestul meu, însă, până la urmă, este vorba doar despre noi doi, ca soț și soție."
Poate că cea mai ciudată formă de manifestare a complexului bi-dimensional este hentai, adică animații cu conținut sexual explicit, care figurează nu doar actul sexual dintre o femeie şi un bărbat, ci şi forme de zoofilie (tentaculele de calamar şi caracatiță sunt extrem de populare), viol, violență, incest şi ființe fantastice, cum ar fi fetele din desene animate cu caracteristici animale, precum coarnele sau urechile de câine. Nimic nu este prea mult în hentai. Însă, apărătorii acestui fenomen susțin că nu este vorba numai despre excitație sexuală- deşi există studii în care majoritatea otaku recunosc că se masturbează privind hentai- ci de sentimente adevărate pe care aceştia le au față de fetele din desene animate, la fel ca sentimentele generate de Love Plus. Un artist hentai i-a mărturisit lui Galbraith:"Uite, este vorba despre fluide corporale. Fie ejaculezi, fie plângi." Însă, fie ca plângi sau că ejaculezi, nu faci sex de-adevaratelea. Faci o formă ciudată de pseudo-sex.
Şi asta este o problemă reală!





Deci, bărbații sunt de vină. Doar că, nici tinerele japoneze nu prea mai par a fi dornice de sex, în ultima vreme, dacă ar fi să ne amintim de statisticile de mai devreme- cele 49% dintre femei care nu sunt implicate într-o relație şi cele 45% care nu sunt interesate sau care detestă sexul. Asta, fără îndoială, a avut repercursiuni asupra relațiilor. Numărul cuplurilor căsătorite este în scădere vertiginoasă, în Japonia. Însă, acest aspect nu vorbeşte neapărat despre frecvența actului sexual. Declinul natalității, însă, vorbeşte, din moment ce japonezii stigmatizează ilegitimitatea. Una din patru femei între 20 şi 30 de ani alege să nu se căsătorească vreodată şi 40% dintre ele probabil ca nu vor avea copii. Se pare că abstinența feminina e o formă de răspuns la schimbările apărute la bărbați. Ele își doresc bărbați mai puternici, nu ierbivori şi otaku. Conform Institutului Japonez Pentru Populație şi Securitate Socială, 90% dintre femeile tinere afirmă că celibatul este "preferabil față de ceea ce își imaginează ele că reprezintă căsătoria". Şi bărbații par să răspundă cumva schimbărilor care fac femeia japoneză să fie mai puternică şi mai independentă- aceştia numindu-le "soția diavolului" pe cele care aleg să-şi continue cariera după ce e căsătoresc. Un bărbat îi spunea unui reporter: "Nu-mi plac femeile adevărate. Sunt mult prea mofturoase, în zilele noastre." În acelasi timp, o tânără japoneză necăsătorită, editor de revistă pentru femei scria: "Poate că am învățat să ne servim pe noi înşine". Ginecologul Kunio Kitamura are o altă explicație, însă. El susține că femeile ar simți că "sexul aduce mai multe complicații decât merită".
Şi pentru a completa imaginea, nu numai cei care nu au o relație sentimentală nu fac sex. Chiar şi o parte dintre cuplurile căsătorite se abțin de la a avea relații sexuale. Acelaşi studiu al Asociației pentru Planificare Familială a constatat că 40% dintre cuplurile





căsătorite aleg abstinența, definită ca “mai puțin de 12 raporturi sexuale pe an” şi numai 3% dintre cei casătoriți fac sex de trei sau mai multe ori pe săptămână. Un chestionar aplicat pe 600 de femei căsatorite a arătat că 26% dintre ele nu au avut nici măcar un singur raport sexual în ultimul an. Desigur, japonezii au inventat o denumire şi pentru asta: “sindromul dezgustului fața de sex”.

Însă, înainte de a trage concluzia că japonezii sunt o nație de ciudați-abstinenți, am mai dat peste un indiciu în ancheta noastră despre dispariția misterioasă a sexualității: indiciul este legat de ceea ce spuneam mai devreme, de faptul că declinul vieții sexuale pare a fi un fenomen internațional. În Marea Britanie, de exemplu, Studiul Național despre Atitudini Sexuale şi Stiluri de Viață a constatat că frecvența actului sexual a scăzut, în rândul adulților cu vârste cuprinse între 16 şi 44 de ani, în medie de la 6,2 contacte/lună, în ultima decadă, în cazul bărbaților şi 6,3, în cazul femeilor, la 4,9, respectiv, 4,8, în comparație cu cele 4 contacte/lună ale tinerilor japonezi. Dr. Anne Johnson de la University College London, principalul conducător al studiului, afirma: “ Credem că în prezent trăim într-o societate cu mult mai liberă, din punct de vedere sexual, însă realitatea este cu mult mai complexă”. Britanicii fac acum, amor, mult mai rar decât înainte.

O altă cercetare legată de frecvența contactelor sexuale comandat de producătorul de prezervative Durex a constatat că Grecia este cea mai activă țară din punct de vedere sexual, cu 87% dintre greci avind contact sexual săptămânal. Rusia (80%), China(78%) şi Italia(76%) au înregistrat şi ele scoruri bune în cadrul studiului. Însă, iubăreții din Franța au înregistrat doar 70%, Germania, 68% , Canada 59% şi Statele Unite, 53%, adică deasupra Japoniei, unde, numai 34% dintre locuitori au minim un contact sexual pe săptămână. Toate aceste date sugerează că nu stăm aşa bine cum ne-am putea imagina.

Pentru a pătrunde si mai adânc în aceste statistici, putem arunca un ochi asupra studiului National Survey of Sexual Health and Behavior (n.r. Studiul Național legat de Sanătatea Sexuală şi Comportament) condus de Institutul Kinsey din cadrul Indiana University. Acesta arată că 56,9% dintre americanii singuri (care nu fac parte dintr-un cuplu) cu vârste cuprinse între 18 şi 24 de ani nu au avut nici un contact sexual vaginal în ultimul an, iar la categoria de vârstă 25-29 de ani, procentul scade la 46,6%. (În cazul femeilor, scorurile au fost de 50,8%, respectiv 43%). Însă, chiar şi bărbații care au o parteneră, însă, nu soție, înregistrează scoruri scăzute, de doar 26%, respectiv 20,8% şi din aceste categorii specifice de vârstă, numai 30%, respectiv, 36,4% fac sex săptămânal sau de câteva ori pe lună. Un alt cercetător a concluzionat că bărbații americani de peste 18 ani estimează o medie de 63 de partide de amor pe an, însă nu spun adevărul. Numărul corect, estimează el, ar fi de doar 30 de contacte, sau, un contact la 12 zile. Nu sună tocmai a orgie! Un studiu similar efectual de Centrele pentru Controlul Bolii şi Centrul Național de Statistică a Sănătății şi Prevenție a Bolii a stabilit că numai 27% dintre bărbații cu vârste cuprinse între 15 şi 24 de ani au făcut vreodată sex, spre deosebire de 24% în 2002.

Şi pe măsură ce scade frecvența, scade şi nivelul de satisfacție resimțite, ceea ce, în conformitate cu studiul Durex, include capacitatea de a avea orgasm, evitarea impotenței, sănătatea şi o viață sexuală “condimentată”. Din nou, Grecia a obținut un procentaj bun- înfierbântații şi zglobii greci stau pe la 51%! Mult mai prost stau germanii (38%) şi francezii (25%), iar Statele Unite şi Canada au obținut o medie de 48%, ceea ce rămâne, totuşi, peste media internațională de 43%. (Ca fapt divers, Japonia se opreşte la 15%). Un studiu Durex ceva mai recent efectuat pe populația americană- din 2012-, a identificat sursele frustrării sexuale: precocitatea încheierii actului sexual (37%) şi raritatea simultaneității orgasmelor (37%), adăugându-se la ele şi fantezia de a face amor înafara dormitorului cu 65%. Deci, lucrurile stau în felul următor: precum japonezii, nici americanii nu par a mai face sex prea des, iar mare parte dintre ei nu mai reuşesc să se bucure de calitatea vieții lor amoroase.

Doar 34%dintre japonezi au minim un contact sexual pe săptămână.



Poate că toate aceste date statistice lasă un gust amar. Însă, înainte să încercăm să identificăm “vinovatul” la nivel mondial responsabil de scăderea interesului față de sex, se impun o serie de avertismente. Primul dintre ele este că nu toată lumea aderă la curentul abstinenței. Există voci, printre japonezi, care susțin că tot interesul acesta legat de abstinență este doar o bombă jurnalistică occidentală menită să facă senzație şi detonată pe website-ul britanic The Guardian în 2013, într-un articol intitulat provocator şi lugubru intitulat “De ce nu mai fac sex tinerii din Japonia?” Aceşti apărători ai sexualității japoneze susțin că subiectul sexului la japonezi poate deveni anecdotic, că în Japonia se face sex, avînd în considerare apariția “love hotelurilor” extravagante, locuri unde cuplurile se pot retrage pentru “afaceri” discrete şi a persistenței unei culturi intens sexualizate, yanki, reprezentată de tineri petrecăreți, diametral opusă culturii otaku. Alții susțin că pentru japonezi, sexul este ceva într-atât de natural, încât nu simt nevoia să vorbească despre el nică măcar în sondaje, sau că ar putea fi ceva mai sinceri şi asta s-ar putea aplica şi restului lumii industrializate. Merry »



White, antropolog la Boston University , care s-a specializat în cultura modernă japoneză susține că: "Poate că sexualitatea este într-atât de firească, încât şi-a pierdut farmecul". Nu este vorba despre farmecul unei partide de sex, ci despre farmecul de a vorbi despre aceasta.

În plus, faptul că numărul căsătoriilor este în scădere şi asta, nu numai în Japonia, ci în întreaga lume industrializată (de la 72% dintre americani în 1960, la 51% în prezent), poate avea legătură cu o creştere a frecvenței concubinajului şi nu neapărat cu scăderea interesului față de a fi într-o relație. De exemplu, în SUA, din 2010 încoace, foarte mulți oameni cu vârste de 25 până la 34 de ani, nu s-au căsătorit. Şi pentru a sublinia acest aspect, un sondaj din 2010, Pew Research Survey, a constatat că 40% dintre americani consideră căsătoria ca fiind "desuetă". Deşi este adevărat că în Japonia şi în majoritatea țarilor industrializate, rata natalității este în scădere, nu se poate face legătura directă cu scăderea interesului față de sex. Ci, mai degrabă, cu contracepția. Într-un final, trebuie să încercăm să definim ce înseamnă " a face sex" . Deşi tânăra generație practică mai puțin sexul vaginal, este posibil să experimenteze alte tipuri de a face sex, care să nu fie cuprinse în sondaje.

Totuşi, chiar şi luând în considerare aceste argumente, este imposibil să nu constatăm că frecvență activității sexuale s-a diminuat. Ştim ce se întâmplă şi ştim şi cine sunt vinovații. Acum, mai rămâne să aflăm de ce se întâmplă asta.

Mulți tineri caută intimitatea pe tărâm digital, nu real.

Poate că ne-am apropia de sursa problemei gândindu-ne la bărbații care joacă Love Plus şi varianta sa îmbunătățită, Love Plus +. Japonezii i-au blamat pe obsedații de jocuri, pe obsedații de manga, pe otaku, cei obsedați de animé, însă, otaku nu sunt cauza declinului sexualității. Ei sunt doar exemple ale sale. Ceea ce au descoperit ei este că tehnologia poate oferi satisfacții echivalente cu satisfacția sexuală, deşi, în mod evident, nu poate oferi treapta sa cea mai înaltă şi în aceste condiții, poate fi determinat un tip nou de viitor sexual. Totuşi, ceea ce pare a fi noul trend- amorul bi-dimensional-, ar putea fi, în acelaşi timp şi ceva de modă veche. Poate că, din dorința de a avea parte de tipul de relație pe care nu reuşesc să îl stabilească cu femei reale, relații profunde şi tandre, otaku au deplasat această dorință asupra personajelor din manga şi animé. Am putea spune, chiar, că au căutat iubirea adevărată şi aşa au găsit-o. Desigur, sexul vaginal ar fi fost de preferat, însă nu era acesta principalul obiectiv. Ori, după cum observa specialistul otaku Patrick Galbraith, " Uneori, ceea ce spun oamenii despre otaku este că ar fi asociali sau antisociali. Însă, eu cred că, în majoritatea cazurilor, capacitatea lor de a socializa se manifestă într-un mod diferit." E un fel de socializare digitală.

Am putea privi situația din următoarea perspectivă: Mulți dintre tinerii şi tinerele din Japonia, dar şi din Statele Unite, în egală măsură, suferă de probleme legate de intimitate - o prăpastie pare a se căsca între ceea ce îşi doresc - şi anume, un partener de viață real şi responsiv- şi ceea ce pot avea într-o lume aflată în perpetuă mişcare şi sub presiune, o lume atomică. Un alt sondaj efectuat în Japonia susține că 82,2% dintre bărbații japonezi aflați în categoria de vârstă 20-30 de ani, cu toate că nu sunt implicați într-o relație, afirmă că îşi doresc să facă sex. Tehnologia contemporană poate umple, într-un fel, prăpastia aceasta de turment sufletesc ce se cască in sânul relațiilor interumane, prin artificii precum Love Plus. Astfel, nu se ajunge la suferință. David Levy- specialist în inteligență artificială, apreciază că va veni o vreme când ne vom înlocui partenerii cu roboți care să ne devină parteneri ideali, construiți după specificațiile şi în concordanță cu nevoile noastre.

Pe de o parte, ține de narcisism. Pe de altă parte, de comoditate. Din moment ce este atât de la îndemână să umpli golul de intimitate cu tehnologie în locul companiei umane reale şi a sexului real, mulți oameni se vor îndrepta în această direcție, în ciuda realei lipse a părții fizice. Este adevărat că avem deja o cultură a intimității digitale, parte din care poate conduce la intimitate reală- de la posibilitatea de a trimite poze nud instantaneu, la social media şi aplicații matrimoniale precum Tinder, despre ai cărui utilizatori, un reporter de la New York Times scria de curând că "îşi concentrează întrega energie sexuală pe ecranele tactile ale telefoanelor lor inteligente". Comunicarea digitală evoluează galopant şi s-a ajuns, în prezent, la "textlații", un soi de relații care se desfăşoară exclusiv prin intermediul smartphone-ului (şi în mod evident, caste), aflate în opoziție cu IRL- "in real life" (n.r. "din viața reală"). Faptul că avem un acronim pentru relațiile non-digitale spune multe. Şi chiar dacă social media poate facilita stabilirea de noi contacte între oameni, ceea ce ar trebui să conducă la sporirea frecvenței sexuale, e evident că nu se întâmplă asta. Chiar şi printre elevii şi studenții între 18 şi 25 de ani, cei care ar trebui să fie



cei mai dornici şi pregătiţi pentru o sexualitate înfloritoare, se observă dezvoltarea acestei adicţii către social media. O cercetare a Universităţii din Portland a urmărit construirea unei paralele între frecvenţa actului sexual în perioada 1988-1996 comparativ cu perioada 2002-2010 şi a constatat că, dacă, în perioada mai recentă, 59,3% era procentajul celor care făcuseră sex în ultimul an, pentru perioada ceva mai îndepărtată, valoarea era de 65,2%.



Cu toate că lărgirea accesului către mai mulţi parteneri potenţiali, adică, ceea ce permite social media, poate să fi făcut ca bărbaţii şi femeile să fie mai pretenţioşi în legătură cu alegerea unui partener şi nicidecum mai promiscui, este posibil, în egală măsură, ca tehnologia să fi devenit în SUA, la fel ca şi în Japonia, un substitut pentru intimitate. Cu 25$ pe lună se poate accesa un serviciu denumit Invisible Boyfriend, prin care este generat un iubit virtual care trimite emailuri şi mesaje fetelor care îşi doresc să scape de cicăleala părinţilor şi a prietenilor în legătură cu motivele pentru care nu au un partener. Utilizatorul poate alege numele, trăsăturile fizice şi de personalitate ale partenerului-fantomă. Iar pentru cei care vor să plonjeze şi mai profund într-o existenţă virtuală, există bine-cunoscutul site Second Life, care e auto-descriptiv. Utilizatorii îşi aleg un avatar care apoi, interacţionează cu alte avataruri într-o realitate alternativă. Aceste interacţiuni includ şi relaţii sentimentale, însă, nu trebuie decât să citeşti forumul Second Life, pentru a te convinge că aceste relaţii virtuale sunt ,cel puţin la fel de bogate ca cele din viaţă reală. "Dacă am putea deveni persoanele imaginare pe care le-am creat", se plângea un utilizator Second Life altuia, " am constata că suntem deja ele. Până la urmă, adevărul iese la suprafaţa!"

Însă, tehnologia este o deschidere. Nu este un motiv, chiar dacă ceea ce căutăm acum, sunt motive. Asta ne conduce la adevărata problemă- motivul pentru care otaku au dezvoltat fixaţii pentru manga şi animé, motivul pentru care există atât de mulţi tineri în lumea întreagă care caută intimitatea pe tărâmul digital al social media şi nu în viaţa reală. Motivul real pare a fi o dificultate, o ezitare în a construi relaţii, iar motivaţia sexuală nu pare să mai surâdă oamenilor pe cât de mult le surâdea în trecut.

Iar explicaţia este anxietatea, teama.

Să începem cu Japonia. Poate că, mai mult decât oricare altă ţară industrializată, Japonia este cuprinsă de anxietate, sau, mai degrabă, de anxietăţi. Japonia a fost dintotdeauna ţara salariaţilor, "toată lumea era angajat de la naştere până la moarte, toată lumea avea acest viitor asigurat, într-o mai mare sau mai mică măsură.", ne spune Merry White. Ce era special în Japonia era faptul că viaţa era şi predictibilă şi asigurată. Dar, după criza economică din 1990 şi marele deficit, salariatul a devenit brusc "un dinozaur", susţine White. Predictibilitatea şi securitatea vieţii au dispărut complet. Cel mai dur a fost lovită clasa de mijloc a populaţiei japoneze şi din ea, populaţia tânără. S-au trezit în mijlocul a ceea ce un antropolog cultural numea "precariat", adică, au ajuns să trăiască în condiţii precare. Conform studiilor, numai 3,5% dintre bărbaţii cu vârste cuprinse între 25 şi 34 de ani câştigă mai mult decât venitul mediu al unui muncitor. Cu perspectivele economice diminuate, s-au diminuat şi perspectivele de a se căsători şi de a avea copii şi chiar şi cele de a avea o viaţa sexuală. Jeff Kingston, profesor la Universitatea Temple din Tokyo şi autor al volumului Contemporary Japan ("Japonia Contemporană") numeşte catastrofa economică de pe urma ăareia Japonia nu şi-a revenit încă, "trădare".

Anxietatea produsă de această "trădare" a produs efecte extraordinar de complexe. I-a împins pe tinerii japonezi să "inventeze lumea în care va trebui să trăiască", după părerea lui White. Şi tocmai această reinventare a contribuit la noul peisaj sexual. Ei ştiu că nu mai pot fi ca părinţii lor, chiar dacă şi-ar dori asta. Însă, mulţi dintre ei au decis că nu îşi doresc. Stilul lor de viaţă, incluzînd aici şi aspectele ce ţin de sexualitate, este un soi de revoltă la adresa vechilor valori japoneze ale vieţii şi echilibrului clasei de mijloc.

Din această nouă perspectivă, băieţii hikikomori, kawaii (drăguţi), ierbivorii şi otaku nu sunt doar nişte ciudaţi. Ci sunt, în mod intenţionat, dorit, ciudaţi. Pare că ei caută să provoace cultura care i-a dezamăgit şi care a dat greş, în sine. Până la urmă, multe dintre cuplurile mature căsătorite, care practică abstinenţa, susţin că muncesc atât de mult, încât, din cauza oboselii, nu mai ajung să facă şi sex. "Ca şi cum ar exista un deziderat al nepotrivirii între persoane, ca şi cum şi-ar dori să nu se potrivească", spune Galbraith, "în aşa fel încât, din ce în ce mai mulţi să nu se regăsească în modelul de relaţie asumată, recunoscută şi reproductivă.". De fapt, a nu avea relaţii sexuale, a nu se căsători pare a fi o formă de protest- a transforma rana pe care societatea le-a produs-o şi a-i da o turnură politică".

Desigur, Japonia nu este singura ţară care suferă din cauza dificultăţilor economice şi a anxietăţii. Şi aici devine evident ce se întâmplă şi în celelalte ţări, precum SUA. (Ce se intâmplă cu grecii cei sexy, care sunt într-o situaţie economică destul de gravă, este o adevărată enigmă!) Chiar dacă nu e toată lumea în plin proces de revoltă, pe mapamond există o generaţie rănită de postrecesiunea economică, socială şi chiar de anxietate în plan sexual, aşa că, mulţi dintre ei, precum japonezii, se reinventează, încercînd să găsească noi moduri de supravieţuire, noi forme de intimitate, noi căi de a evita angajamentele pe care nu le pot îndeplini. Psihologul de la MIT Sherry Turkle scrie în Alone Together ("Singuri împreună"), o analiză a tehnologiei şi relaţiilor interpersonale, "Ne îndreptăm atenţia către tehnologie pentru a căuta noi moduri de a fi într-o relaţie şi pentru a ne proteja pe noi înşine de relaţie, în acelaşi timp." În realitate, această generaţie se teme.

Însă, acest proces nu este neapărat ireversibil. În timp, anxietatea poate scădea, oamenii îşi pot recăpata echilibrul din punct de vedere economic şi încrederea în sine, aşa cum se întâmplă în prezent în America şi probabil că dorinţa de a avea relaţii în viaţa reală, de natură sexuală sau de alt fel, va reveni. Ţine de biologic, spune Justin Garcia, cercetător în cadrul Institutului Kinsey, care a studiat efectele tehnologiei asupra sexualităţii. "Sunt anumite procese care se activează atunci când vezi pe cineva, când simţi gustul cuiva, când percepi mirosul cuiva, când îi auzi sunetul vocii", afirmă el. " Şi avem în creierele noastre mecanisme care au evoluat răspunzînd acestor modalităţi unice de interactiune umană. "De aceea", crede Garcia, "tehnologia nu va putea înlocui vreodată sexul. Poţi obţine o grămadă de forme de satisfacţie jucînd Love Plus sau activînd pe Invisible Boyfriend, sau cu ajutorul imaginilor cu conţinut sexual, ori al roboţilor, însă, indiferent cât de mulţi ar fi cei care şi-au căutat alinare din faţa anxietăţii în intimitatea virtuală, sexualitatea reală, care pare a fi pe cale de dispariţie, va reapărea. Sau, cum ar spune un booker de pariuri, "nu paria niciodată împotriva sexului!".

Traducere şi adaptare: Ana Irina Păpuşoiu

GHID PLAYBOY
2015

GHIDUL TĂU DE BARMAN AMATOR

PLAYBOY SUA S-A ÎNTÂLNIT CU CEI MAI BUNI BARMANI AMERICANI PENTRU A-ȚI DEZVĂLUI TENDINȚELE ACTUALE. SĂ RIDICĂM UN PAHAR ÎN CINSTEA COCKTAILURILOR SIMPLE ȘI GUSTOASE!

text Alia Akkam

foto Joseph Shin



„O bere cu aciditate puternică și o notă înțepătoare se potrivește perfect cu o tequila de calitate ce are note de citrice și coriandru. Berea cu tequila reprezintă o combinație clasică, fără dată de expirare."
– ERICK CASTRO

Formează o pereche

DESFĂ O CUTIE ȘI TOARNĂ UN SHOT.

► Să dai pe gât un shot de tărie în timp ce tragi de o bere, este o modalitate obișnuită de a-ți petrece timpul când stai la bar. Dar combinația lor pregătită special, este cu totul altceva, dezvoltând arome complexe. Despre ea ne-a vorbit specialistul în shot+bere, Erick Castro, barman la Boilermaker din East Village, New York. El ne-a oferit 5 variante de încercat, de la cele clasice la unele chiar interesante.

PERECHI PERFECTE



Fructe afumate
Un mezcal robust și afumat este bine temperat de o bere belgiană de fructe.



Dulce-amar
Un lager amărui formează o sinergie cu dulceața subtilă a unui bourbon american.



Mere și vanilie
Cidrul sec și fructat face casă bună cu aromele vanilate ale unui rom Angostura.



Tequila citrică
O tequila cu note citrice se împerechează la fix cu un radler de grapefruit într-un cocktail Paloma descompus.

Resuscitarea anilor ’80

DOAR PENTRU CĂ BĂUTURILE ERAU NASOALE ATUNCI, NU ÎNSEAMNĂ CĂ ELE NU POT FI MINUNATE ACUM.

Pur și simplu nu știau mai bine cum să o facă atunci. Nu mai spunem cum stătea treaba prin barurile românești ale anilor ’70 și ’80, dar se pare că nici în America nu era mult mai bine. Consumatorii nu erau educați și beau orice li se turna în pahar, fără să le pese de balanța gusturilor. În renașterea pe care o trăiesc în zilele noastre cocktailurile clasice, astfel de scăpări nu-și mai au locul. Entuziaști ai barurilor moderne s-au aliat pentru a da o nouă dimensiune vechilor cocktailuri blamante.

Amaretto Sour

De Jeffrey Morgenthaler, de la Pépé le Moko, din Portland

Jeffrey a decis că trebuie să-i acorde o nouă viață faimosului cocktail prăfuit al anilor ’70. Varianta propusă de el upgradează băutura cu bourbon și albuș de ou.

15 ml albuș bătut
25 ml bourbon
30 ml suc de lămâie proaspăt
45 ml amaretto
2 linguriță sirop de zahăr

Agită ingredientele cu cuburi de gheață până se răcesc bine și toarnă-le prin sită într-un pahar scurt, ca de whiskey, plin cu gheață. Garnisește-l cu coajă de lămâie și o cireașă confiată.

Long Island Ice Tea

De Mike Criss, de la Nightingale Room, din Houston

La barul lui Mike Criss și Bobby Heugel unul din succesele de casă este Long Island Ice Tea, care îi amintește lui Criss de anii zbuciumați de clubbing. Dar versiunea lui este una mai fresh.

Câte 15 ml din fiecare: gin, rom, tequila blanco, sirop de zahăr
30 ml suc de lămâie proaspăt
Cola pentru a umple paharul

Toarnă toate ingredientele într-un pahar sondă umplut cu gheață și amestecă pentru a se combina.

Piña Colada

De Chad Solomon, de la Midnight Rambler, din Dallas

Suc proaspăt și un rom bun upgradează un clasic.

Câte 15 ml din fiecare: suc proaspăt de limetă, lapte de cocos, rom alb artizanal
30 ml rom învechit
45 ml smântână de cocos
45 ml suc proaspăt de ananas
3 picături de soluție salină (1 lingură sare dizolvată în 120 ml apă)

Combină ingredientele într-un shaker și agită-le fără gheață. Toarnă băutura într-un pahar de cocktail înalt umplut cu gheață zdrobită și amestecă pentru a se dilua. Deasupra mai pune o lingură de gheață zdrobită și garnisește cu felie de ananas și nucșoară proaspăt rasă.



„Piña Colada noastră este una clasică, revigorată cu sucuri proaspete, rom artizanal, rom vechi, plus sare, grăsimi și acid”. – **CHAD SOLOMON**

Mergi la sigur

LASĂ NAIBII TALENTELE DE MIXOLOG ȘI DĂ-NE CEVA DE BĂUT!

Bineînțeles că apucăturile de cunoscător simandicos adună puncte printre prieteni, dar acum e momentul unui bar simplu și la obiect, unde găsești în egală măsură cocktailuri și bere și unde toată lumea e fericită. Așa că du-i într-un loc unde să te așezi liniștit la o masă sau la bar și să te relaxezi.



1. Social 1, BUCUREȘTI

Bistroul deschis la începutul verii este gândit special ca un loc de socializare. Lumea se adună aici la un aperitvo sau la o seară de chill out și stă așezată pe barul jos cu o sticlă de bere sau un pahar rece în mână.

2. Joben Bistro, CLUJ

Clujul este, după București, locul în care se întâmplă cele mai multe lucruri interesante din țară, și la fel stă treaba și în zona de ieșit în oraș. Însă toate sursele noastre ne-au indicat Joben Bistro ca fiind cel mai potrivit loc pentru relaxare elegantă.





Link Ray

De Jim Kearns, de la Happiest Hour, din New York

Țelina și aperitivul francez Suze fac casă bună cu tăria pe care vrei să o alegi.

15 ml sirop de zahăr
15 ml Suze
25 ml suc de limetă
45 ml gin, rom sau tequila
60 ml suc de țelină

Combină ingredientele într-un pahar sondă plin cu gheață și garnisește cu tije de țelină și piper negru măcinat.



3. The Library, CONSTANȚA

Locul este elegant și preferat de constănțeni, mai ales că au o gama variată de bere pe care o pot acompania cu mâncare de tip bistro gustoasă și potrivită pentru o ieșire cu prietenii.

4. Union Jack, GALAȚI

Este un loc unde îți poți bea de la cafeaua de dimineață, până la whiskey-ul (și au multe soiuri!) de noaptea târziu. Dar și bere diversă și ceva de mâncare. Plus că ai parte de petreceri cu muzică live și dj.



5. Jazzissimo, TIMIȘOARA

Ai atmosferă aristocrată, dar nu încordată. Și, mai presus de toate, ai o muzică de calitate ce umple arcadele de la Jazzissimo. Și da, băuturi bune, pe care poți să le savurezi relaxat.





„Oamenii au învățat că a bea o băutură bună nu trebuie să fie ceva extraordinar. Până la urmă este vorba de a avea parte de calitate."

– JIM KEARNS

20 de întrebări

INTERVIU DE EDUARD ONE

Dragoș Pătraru

AFLĂM ÎN FIECARE ZI DE LA EL CARE E STAREA NAȚIEI, ACUM A SOSIT MOMENTUL SĂ AFLAȚI CARE E STAREA LUI PĂTRARU.

1. Care era principala ta preocupare când aveai 10 anișori? De genul... comentai meciuri în oglindă? Cântai sub duș? Ardeai omizi?

Meciuri chiar comentam, dar erau meciuri live, crâncene. Găsind sprijin la tata, gata oricând să se pună la mintea noastră, făcusem, împreună cu vărul meu Radu, amândoi bolnavi de sport fiind, un teren de fotbal de masă, dintr-un raft de șifonier. Deci, o placă de peste un metru lungime. Am vopsit-o în verde, am tușat cu alb, porțile le-am făcut din cuie legate între ele cu o sârmă groasă, îndreptată cu multă migală, pentru că totul trebuia să fie perfect. Plasele porților le-am făcut din niște ciorapi de plasă (porți adânci, ca cele sud-americane). Pe margine, ca reclame, puneam cartoane pe care le scriam cu reclame. După 89, foloseam lateralele de la cartușele de țigări, pe care le cerșeam pe la magazine. Jucătorii? Vai, ce poveste! Cumpăram din comerț jocul de fotbal de masă, doar pentru jucători. 17 lei costa. Aveam toate culorile posibile, apărute pe piață. Dar nu lăsam "nasturii" așa. Le puneam numere. Cu capsatorul găuream foi, luam acele resturi rotunde și scriam cu pixul numere. Astfel, știam pe nume fiecare "fotbalist" care lovea mingea. Jucam în special Divizia A din România și Serie A, din Italia. În 90, când aveam deja 13 ani, eu și Radu știam pe dinafară toți jucătorii din toate echipele din România și Italia. Și din multe alte țări, desigur, dar aici eram specialiști. Jucam și în nocturnă, pe care o improvizasem dintr-o lampă mare de birou. Aveam tabelă de marcaj, țineam statistici ale jucătorilor, evidență clară a suspendărilor și comentam fiecare meci, cu voce tare. Sute de zile și de nopți am petrecut așa... De cântat cânt de când mă știu, tata cânta la chitară, deci se cânta zilnic în casă. Sub duș mai rar atunci, pentru că nu prea era apă caldă. Adică, încearcă tu să cânți în timp ce-ți tremură mandibula!

2. Dar la 20 de ani?

La 20 de ani mă plictisisem deja de muncă. Muncesc de la 15 ani. Am vândut ziare pe stradă, apoi am avut un chioșc de ziare în gestiune. Îmi place să spun că așa am intrat în presă. Citeam fiecare ziar pe care-l vindeam. Plecam la 4 dimineața cu 300 de exemplare din Evenimentul zilei și le dădeam până la 7, apoi mergeam la școală. Având încredere în mine, Romică, un tip senzațional, care lucra la teatrul de păpuși din Ploiești, dar care pentru a putea să se întrețină luase în gestiune și un chioșc de ziare, a început să mă lase la vânzare, în chioșc. La început, noaptea, când era vânzare mai subțire. Citeam tot ce prindeam, de la Infractoarea până la Academia Cațavencu. Făceam corectură, îmi plăcea să găsesc greșeli. Practic, am făcut muncă de redacție de unul singur, noaptea, într-un chioșc de pe strada Republicii, din Ploiești, construind emoții puternice despre jurnalism. Și am făcut asta până la 18 ani, când, după ce am terminat liceul, m-am prezentat la un concurs pentru un post de redactor, la ziarul Prahova. A fost examen în toată regula, cu probă la limba română, nu cred că se mai dădea așa ceva undeva, în 1996. Am stat trei zile și trei nopți lângă telefon, la bunică-mea, pentru că noi acasă n-am avut niciodată telefon. Abia plăteam curentul și întreținerea. Și telefonul a sunat într-o zi. Doamna Cristina, care lucrează și acum acolo, ca secretară, m-a anunțat că trebuie să mă prezint la lucru a doua zi. Fusesem angajat. Aveam mare nevoie de bani. La 20 de ani lucram deja la radio Contact Ploiești, unde făceam de toate: animație, prezentam știri, realizam emisiunea de sport și pe cea politică, având un șef fantastic, Sorin Teodorescu. Nu-l interesa ce spunem pe post, era treaba noastră. Iar asta m-a ajutat foarte mult.

„MUNCESC DE LA 15 ANI. AM AVUT UN CHIOȘC DE ZIARE ÎN GESTIUNE. CITEAM TOT."

3. În copilărie/adolescență erai perceput drept un cârcotaș? Oamenii mai degrabă îți zâmbeau și te serveau cu ciocolată sau te ocoleau?

Aici, trebuie să mă întorc din nou la tata. A fost întotdeauna un rebel și a sfârșit, la doar 56 de ani, răspus de alcool. Un tip care ar fi putut face orice în viață, avea talent, făcuse gimnastică, box, dar n-a reușit. S-a urcat mereu în trenurile greșite, n-a avut noroc și nici voință. A fost strungar, unul bun, ziceau toți cei care îl cunoșteau. Mi-a fost model în sensul că am învățat foarte bine, uitându-mă la el, mai ales ce trebuie să nu fac în viață. Dar spiritul ăsta e una dintre chestiile bune pe care le am de la el. Mi-aduc aminte, pe vremea lui Ceaușescu, atunci când se lua curentul, tata ieșea pe balconul de la sufragerie - stăteam la etajul al zecelea - și striga de nebun: Partidul, Ceaușescu, Românііііaaaa! Și mai ieșea de vizavi un prieten de-al lui, tot un bețiv nebun, și-i ținea hangul. Oamenii stingeau lămpile pe gaz și lanternele de frică. Îmi repeta obsesiv că-n viață trebuie să faci doar ce-ți place, să fii bun la ceea ce faci, ca să nu depinzi de nimeni și să-i ajuți pe oamenii care au nevoie de tine. Și să trăiești astfel încât să nu regreți nimic: să trăiești o viață pe care, la final, ai vrea să o retrăiești, pentru că, după viața asta, spunea el, nu mai e nimic. Și-mi arăta des, ținându-i în palmă, viermușii cu care mergeam a doua zi la pescuit: "Uite, Bombix, îi vezi? Ăștia ne mănâncă după ce murim! Așa se termină! Nu iei nimic cu tine, să ții minte asta!". Am făcut o demonstrație la liceu, în clasa a zecea. Am întrerupt cursurile, luând semnături de la aproape toți copiii, că vrem să ne simțim în siguranță în școală. Totul a plecat de la o bătaie zdravănă între mine și mai mulți golani care ne terorizau la ore. Semnul din bărbie care se vede din când în când la emisiune îl am de la un robinet. M-am bătut cu ei până n-am mai știut de mine, nici nu îmi amintesc cum am ajuns acasă. Vorba aceea, i-am bătut de s-au c... pe mine! A doua zi, am scos câ-

„SEXUL SUBACVATIC E O EXPERIENȚĂ PE CARE AR TREBUI SĂ



teva sute de elevi în curte și am cerut să avem pază. Ziarul Prahova, la care aveam să lucrez după doi ani, a scris atunci un articol. Am fost propus pentru exmatriculare, discutat în consiliul profesoral. Aveam aproape o mie de semnături, de la copii care își dăduseră acordul să nu intre la ore în ziua respectivă și amenințam cu tribunalul. Un puțoi de 15 ani! Până la urmă, dragile mele profesoare m-au apărat în fața directorului și am scăpat. Deci, cum eram perceput? Nu știu. Uite, la o oră de română, profesoara noastră a folosit adjectivul "fortuit" ca Pițurcă, cu sens de forțat. Am cerut voie la toaletă, am adus dicționarul de la bibliotecă, i l-am deschis la fortuit și i l-am pus pe catedră. Acasă, țineam dicționarul la toaletă. Asta citeam la budă. Cuvinte.

4. Dacă ar fi fost să faci Starea nației acum 30 de ani, cum l-ai fi ironizat pe Ceaușescu? Te-ai fi luat de recoltele la hectar sau de căciulile lui de astrahan?

Ai mei făceau în casă, în fiecare seară, Starea nației. La noi erau permanent musafiri. Jucau rențși comentau tot timpul. Politică, în special. Vorbeau despre cum e afară, despre cum e în Vest, despre democrație, plănuiau cum să plece, vorbeau de America, de trecut Dunărea. Apoi, se cânta, se dansa, oamenii se simțeau bine, iar noi printre ei, înregistrând tot ceea ce vorbeau. Mi-a prins bine mediul ăsta, aparent haotic, în care se spuneau foarte multe lucruri. Gândiți-vă la niște copii de 8 ani cărora le era pus sub semnul întrebării, acasă, tot ce vedeau ei în jur, în restul zilei. Seara, îmi era demontat pas cu pas, de ai mei, tot ce mi se spunea la școală. Desigur, eram prea mic să am o părere, dar era mare lucru să privești sceptic ceea ce ți se spune. Cred că ne lipsește asta acum. Spiritul critic, rezistența la manipulare. Asta încercăm să facem cu Starea nației. Să îi facem pe oameni să-și pună întrebări și să caute răspunsuri, altele decât ceea ce le livrează presa, devenită mai degrabă purtătorul de cuvânt al corporațiilor și al instituțiilor statului.

5. Știi bancul cu "Nu mai pot să tac, asta-i fază de comentat"? De ce îți vine să comentezi mereu câte ceva?

Pfff, am o teorie întreagă aici. Dar cred că răspunsurile mele sunt prea lungi deja. Așa că încerc să scurtez. Toată lumea are ceva de comentat. Asta e bine. După 50 de ani de întuneric, ne-am trezit acum într-o lume în care fiecare dintre noi poate spune orice. Internetul i-a adus pe români de la vorbitul în gând, acum 25 de ani, pentru că altfel nu aveau curaj să se exprime, la posibilitatea ca milioane de oameni să afle ce prostie crezi tu despre orice. Așadar, e bine să comentăm. Problema e gălăgia. Pentru că gălăgia făcută de aceste comentarii e atât de mare, încât vocile ok se aud foarte greu. Umberto Eco spunea recent că noile media au dat cuvântul unor armate de imbecili. Pentru că nu am spațiu să-mi expun teoria, spun doar atât: mai ales în condițiile în care presa - pierzându-și rolul de gatekeeper, adică de instanță care decidea ce trebuie să știm și ce nu avem nevoie să știm - devine din ce în ce mai clar purtătorul de cuvânt al instituțiilor statului și al corporațiilor, abandonându-l astfel pe cetățean, totul trebuie comentat, totul trebuie pus sub semnul întrebării, totul trebuie privit cu spirit critic.

6. Există vreun politician în România care să te fi făcut vreodată să dai cu pălăria de pământ și să-ți promiți că nu vei comenta vreodată ceva nasol despre el?

Nu există.

7. Câte bancuri cu blonde știi? Zi-ne unul! Cu o blondă pe nume Elena.

Noi nu facem bancuri. Bancurile cu blonde mi se par idioate în general. Iar Elena nu e blondă natural, n-ați văzut poze cu ea când au votat-o cetățenii ceva miss Plescoi pe la Buzău?

8. Ești prahovean. Ții cu Petrolul? De ce?

Asta e o întrebare care doare. Eu am inițiat și dezvoltat alături de câțiva suporteri ai Petrolului, în 2006, campania "Petrolul e al nostru", al cărei scop a fost trecerea numelui de FC Petrolul din proprietatea hoților fotbalului ploieștean, adică a sindicaliștilor Petrom, conduși atunci de Liviu Luca, în patrimoniul Consiliului Local. Am reușit, după mai bine de trei ani de campanie grea, în care am pornit de la a strânge semnături pe stradă și am ajuns la susținerea unei echipe, CSM Ploiești, care să-și revendice numele de Petrolul.

S-a reușit, dar după trecerea numelui în patrimoniul Primăriei s-a produs o ruptură. În sensul că, fiind prea mulți bani de furat, niște băieți s-au înscris repede să facă treaba asta. Și totul s-a dus dracului. În 2009, am adus de acasă (m-a împrumutat un prieten) 10.000 de euro, pentru ca "marele" FC Petrolul să se poată înscrie în campionat. Era vorba de o taxă de 900 de lei pentru fiecare jucător, era ultima zi în care se puteau face înscrierile. Primarul de atunci, Volosevici, mare petrolist și ăsta, habar n-avea unde e stadionul când a ajuns la Primărie, m-a rugat să fac eu rost de bani, că îi dă el înapoi într-o lună. I-a dat după un an și jumătate. De atunci, mi-am jurat că nu mai vreau să am de-a face cu acest club. Nici la meciuri nu mai merg. Și nu voi mai merge cât timp clubul va fi pe mâna unor hoți ordinari, așa cum se întâmplă acum. Normal că țin cu Petrolul, dar acum subiectul e o rană deschisă, nu vreau să știu nimic de ei, nici la rezultate nu mă mai uit. La momentul ăsta, nimeni de la club nu știe cu ce se mănâncă fotbalul modern. E doar o jucărie de furat bani acolo, nu e fotbal. Se toarnă ca proștii între ei, o să se termine urât. Păcat, mare păcat! Putea fi ceva măreț!

9. Povestește-ne despre un proiect personal la care ții foarte tare.

Țin la ăsta cu Petrolul, e o mare realizare. Mi-am demonstrat că orice se poate face dacă îți dorești foarte tare și dacă găsești oamenii care să te ajute să-ți atingi scopul. Acum, Starea nației este cel mai important proiect al meu. Vreau să demonstrăm că putem, la postul public, să îndeplinim prin intermediul unui singur produs cele trei funcții ale presei: informare, educare și distrare a publicului. Și vom reuși, pentru că nu se poate altfel. Am lângă mine oameni mult mai buni decât mine, de-aia n-avem cum să dăm greș. Iar audiențele din primul sezon confirmă că suntem pe drumul cel bun.

10. Dacă ți-ar propune un politician să-i devii șef de campanie, de birou, de intreprindere sau de orice altceva, pe bani mulți, ai accepta?

Mi s-a tot propus. Și sunt și calificat. În paralel cu presa, mi-am continuat studiile și sunt acum și specialist în comunicare, la Universitatea București, unde am terminat, la Litere, Comunicare și Relații Publice și apoi un masterat în Modele de Comunicare și Relații Publice. Acum, mă interesează foarte tare modul în care s-a modificat discursul mediatic odată cu apariția noilor media. Îmi iau cărți de afară, citesc, mă înscriu la tot felul de prelegeri online pe subiect, ale unor profesori celebri din Statele Unite și caut un profesor cu care să fac o lucrare de doctorat. Gabi Oprea nu cred că e interesat...

11. Te rog definește politicianul român, prin prisma celor intervievați pe stradă la Starea nației.

"Nu știu, nu sunt de aici". Ăsta e răspunsul cel mai bun pe care l-am primit de la un domn, când l-am întrebat ce formă are pământul, parcă. Da, rubrica Vax Populi a iscat de-a lungul timpului tot felul de controverse. Au apărut tot felul de domni care au încercat să explice exact ce se întâmplă, că trucăm răspunsurile, că oamenii nu pot fi atât de proști. Nimic nu e trucat, totul e pe bune. E drept că găsim și oameni care știu răspunsul, dar pe aceia nu-i dăm, logic, scopul e umorul, nu să arătăm cât de proastă e populația. Dăm rubrica asta pentru a le reaminti telespectatorilor unde suntem, de fapt. Cine votează, cine decide de fapt din patru în patru ani cine conduce țara.



„STAREA NAȚIEI E MAI DEGRABĂ UN JURNAL DE ȘTIRI DECÂT UN LATE NIGHT SWOW"

12. Te-ai gândit să treci la "next level" în privința emisiunii, și anume un fel de Chestiunea Zilei, de pe vremuri? Live și cu invitați puternici cărora să le tremure pantalonii? Dacă da, pe când?

Păi, trebuia să se întâmple, din prima duminică a lunii septembrie. Dar nu a fost. Pentru că TVR nu are buget, pentru că să aprinzi un bec la TVR costă cât să torni un kilometru de asfalt pe Lună, pentru că... să mai spun? Aveam totul pus la punct pentru un late night show adevărat, în direct. Ar fi costat prea mult, pentru o fabrică aflată în faliment. Așa că am amânat. Căutăm întâi resurse, apoi mai încercăm o dată. Poate din ianuarie, poate din sezonul următor. Dar Starea nației e mult mai aproape de un jurnal de știri decât de un late night show. Și chiar dacă folosim umorul ceea ce spunem noi acolo e foarte serios.

13. De ce nu abordezi mai mult și subiectele mondene? Te temi să intri pe zona asta sau pur și simplu emisiunea e prea scurtă?

Am renunțat la zona de monden când am trecut la televiziunea publică. Ne-am asumat în totalitate misiunea tvr. Ori, chiloțăreala ține de tabloidizare, nu are legătură cu valorile promovate de noi. Nu ar fi fost normal să facem asta la TVR, chiar dacă suntem plătiți la audiență.

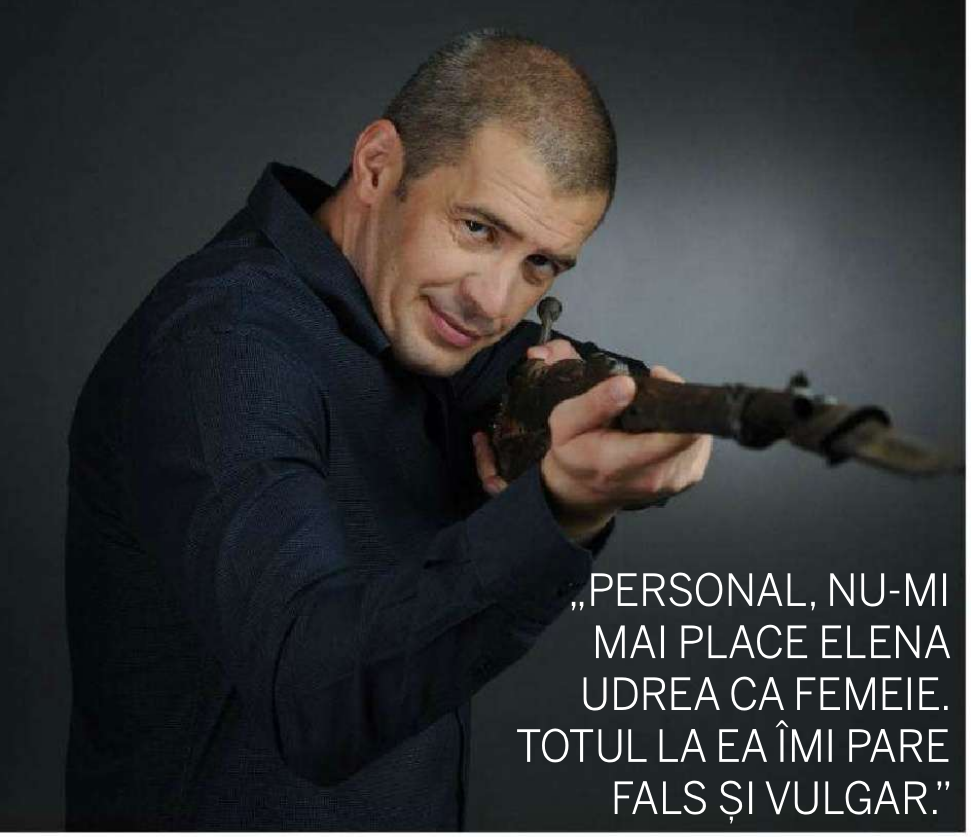
14. Te-a sunat vreodată un politician să te ia la rost pentru ironiile din emisiune? Dezvoltă, te rog. Dar te-a sunat vreunul să te felicite?

Mă sună mulți să mă felicite. Nu dau nume, nu sunt oameni din prima linie. Avantajul meu e că nu-i cunosc pe acești oameni personal. Și că nu stau în București, deci e destul de greu să ne intersectăm.

Să mă ia la rost nu sună politicienii. Înainte, când eram la România TV, sunau la Ghiță, m-a întrebat de câteva ori ce-am zis la emisiune de l-a sunat x și y să se plângă. Acum, unii sună la Stelian Tănase, care mi-a spus de vreo cinci ori în cele trei întâlniri pe care le-am avut că îmi ține spatele în fața celor care-mi vor capul. De apreciat! Alții sună pe la diverse persoane despre care cred că mă pot influența. Ce mă supără e că acești oameni mă cred foarte prost. Adică, ei cred că eu sunt dispus să distrug acest produs care este apreciat tocmai pentru că sancționează derapajele indiferent de zona din care provin. Pentru ce? Pentru niște bani? Păi, câștig bani tocmai din faptul că-i toc pe toți la fel. Așa trebuie să funcționeze lucrurile. Nu mă vor mai lăsa să o fac, așa cum mi s-a transmis deja pe diverse canale? Ok, mă car acasă și fac bani altfel. E simplu. Dar acești oameni nu pot să privească lumea decât comparându-i pe alții cu ei. Și ne consideră pe toți la fel de proști și de incompetenți ca ei.

15. Cât de mari sunt presiunile la care ai fost supus, dinspre zona politică? Și cât de greu sau ușor e să reziști?

Cred că un jurnalist își ia câtă libertate vrea să-și ia. Noi, la Starea nației, luăm ca nesimțiții, adică s-ar putea să avem noi o problemă. Ne luăm prea multă libertate. Și trebuie să țineți cont că la noi în echipă funcționează un departament de cenzură foarte serios. Adică, producătoarea mea, Raluca Damian, ar râde de tot aparatul de cenzură al comuniștilor. Ea reușește singură ce nu poate niciun policitian. Să



scoată toate fazele hard din texte scrise de patru bărbați demenți. Culmea e că, după o perioadă, nici n-a mai avut prea mult de lucru, pentru că, după ce i-am luat frica, a intervenit autocenzura. Deci, cine vrea să facă presiuni, nu la noi trebuie să vină...
Cum spuneam, aud și eu tot felul de vorbe, mi se transmit tot felul de lucruri, pe diverse canale, dar nu le bag în seamă. Pur și simplu, cred că greșeala e să pleci urechea la aceste vorbe. Secretul e să nu îți pese, pur și simplu. Eu îmi spun întotdeauna: dacă vor găsi o cale să mă oprească, mă apuc de altceva. Am atâtea lucruri pe care chiar știu să le fac, atâtea proiecte pe care le pregătesc în paralel cu emisiunea asta, câte puțin în fiecare zi...

16. E o ”afacere” emisiunea asta, în condițiile în care nu e produsă de TVR iar publicitatea trebuie adusă de către echipa ta? Mai exact: o faci pentru imagine, pentru bani, pentru glorie sau pentru toate trei?
Emisiunea e o afacere, oricum ai privi-o. Întrebarea este pentru cine? Anul trecut, a fost o afacere pentru TVR. Adică, una peste alta, după ce a scăzut cheltuielile, TVR a rămas cu destui bani. Anul ăsta, din motive care mie îmi scapă, am spus-o de la început, TVR a decis că nu mai vrea banii ăia de anul trecut și ne-a dat nouă minutele de publicitate. Numai că să vinzi ceva în septembrie nu e foarte ușor. Mai mult, ce ni s-a oferit s-a calculat prost. De pildă, în primele trei zile din sezon, am plecat de la 0.00 pe targetul comercial, cu emisiunea. Știi cum e, noi vindem, dar trebuie să avem și ce. Ori, eu primind minute înainte de începerea emisiunii și după (la TVR, conform legii, publicitatea se difuzează numai între programe), sunt în situația în care vând pe zero aceste minute. Cum le vinde TVR? Păi, TVR vinde, pentru că a dat tot la început de an, volume mari, pe diverse targeturi, ceea ce agențiile nu discută acum cu noi, care avem acolo, câteva minute. Deci, emisiunea e o afacere, anul trecut s-a demonstrat asta. Noi sperăm să fie o afacere și pentru TVR, dar și pentru noi. Vrem doar să nu fim păcăliți. Adică să dăm și cea mai vizionată emisiune și să luăm și niște bani pentru ea. Oricum, legea e tâmpită și ea trebuie modificată. Ori se mărește taxa și se anulează publicitatea la televiziunea publică, și atunci facem produse bune pentru oameni, din banii de taxă, ori e lăsată și televiziunea publică în cursa comercială cu aceleași drepturi. Acum, eu nu am voie să ”sparg” emisiunea cu un spot, de pildă. Adică, fac audiență bună și în loc să încasez un ban acolo unde fac audiență, deci să vând scump, sunt obligat de lege să dau reclamă doar între emisiuni, unde audiența scade la zero. E o tâmpenie! TVR aleargă legată de mâini și de picioare în cursa cu celelalte televiziuni.

17. Dacă Elena Udrea ar poza în Playboy, cum ai comenta a doua zi la emisiune? De fapt, ai vrea s-o vezi în Playboy?
Personal, nu-mi place de Elena Udrea, ca femeie. Totul la ea îmi pare fals și vulgar. E o minciună prost construită, de un bărbat care n-a putut să se abțină și a împins-o pe femeia asta de la spate doar pentru că așa a simțit el plăcere. E o poveste urâtă acolo, un destin trist. O femeie care a crezut că poate manipula un sistem a sfârșit doborâtă de acest sistem, când nu a mai fost nevoie de ea. În Playboy își au locul femei interesante, nu cred că Elena Udrea mai e interesantă. Te uiți la ea și-l vezi pe Băsescu. A dispărut misterul.

18. Cine e cel mai pițiponc politician român și de ce?
Sunt mulți. Sper să ne înțelegem asupra accepțiunii termenului. Clar, la ”pițiponceală” Mazăre nu poate fi bătut. Mă rog, acum are omul alte probleme. Amuzant la Mazăre e că mereu a avut alte probleme decât aia pentru care a fost ales. Cred că cel mai fraier pițiponc este Boureanu. Iar cel mai prost dintre toți pițiponcii este William Brânză.

19. Ți-a părut vreodată rău că ai făcut mișto de cineva? Cum a fost și de ce?
Da, de multe ori cred că am exagerat. De pildă, în cazul doamnei Cristiana Anghel, la început. Îmi spuneam că e o biată învățătoare, împinsă de unii de la spate. Apoi, când am văzut cum s-a urcat scroafa în copac (e o expresie, nu că doamna ar fi scroafă), nu mi-a mai părut rău. Dar îmi pare rău de pildă când se ivește ocazia să-l iau peste picior pe Hagi. Îl ador pe Hagi! Dar perlele lui sunt fabuloase. Uite, pe ultima pe care am prins-o nici nu am dat-o încă, din acest motiv, că îl iubesc pe Hagi. Ea sună așa: ”normal că cine muncește lumea te vede!”. A zis-o după meciul cu Timișoara. E fantastică. Dar nu pentru felul în care vorbește îl iubim noi pe regele Gică, nu? Nu de-asta ne-am închinat noi la el atâția ani.

20. Top 3 emisiuni de la televiziunile românești la care te uiți și îți plac. Și de ce.
Nu am trei emisiuni pe care să le urmăresc. Adică, să știu, hei, azi e emisiunea cutare, să mă uit sau să programez înregistrarea. Nu am făcut asta niciodată cu vreo emisiune. Am făcut așa cu meciuri. Fotbal, baschet, tenis. Dar mă uit când prind Garantat 100%, mă uit când prind emisiunea lui Mircea Dinescu, mă uit la Eugenia Vodă. Dar astea-s la TVR. Din alte părți? Nu prea-mi plac talent-show-urile, deși la Vocea României chiar m-am uitat, asta pentru că și eu cânt aproape tot timpul. Românii au talent mi se pare o prostie, iar show-urile astea de gătit nu le pot privi. Atât de forțate mi se par și atât de șmecheri se dau niște băieți care până la urmă gătesc, frate! Adică, nu-s medici, nu sunt profesori emeriți, nu sunt pompieri, să salveze copii din flăcări. Gătesc! Sunt bucătari, să fim serioși!
Cred că o să mă uit la Moise Guran, acum, că a trecut la Digi, să văd dacă acolo-și mai permite atât de multe ca la TVR. În rest, în afară de știri și dezbateri, nu consum altceva de la noi.



FOTO: SILVIU SĂNDULESCU TEXT: ANDRA ILIAȘ

Departe de lume

SE SPUNE CĂ O FEMEIE ÎNCEPE SĂ DEVINĂ INTERESANTĂ DUPĂ 30 DE ANI. CAM LA FEL S-A ÎNTÂMPLAT ȘI ÎN CAZUL **LARISEI DRĂGULESCU**, FOSTA SOȚIE A GIMNASTULUI MARIAN DRĂGULESCU.







Larisa are 30 de ani, doi copii cărora li se dedică și viața în față. A cochetat cu muzica la un moment dat, a absolvit facultatea de psihologie și se gândește că poate pe viitor își va deschide un cabinet, și până atunci pozează de câte ori are ocazia și călătorește mult, pentru că acesta este hobby-ul ei. Preferă țările din Orientul Mijlociu, unde se și refugiază de vremea urâtă de la noi. Și iarna aceasta plănuiește să stea mai mult pe la Dubai, să se bucure de tot ce are să-i ofere emiratul.

Când am întrebat-o de bărbați, fiind o femeie singură momentan, Larisa ne-a spus că îi plac sportivii, eventual fotbaliștii, mai ales că îi place fotbalul (ține cu Steaua). Dar ea nu se duce niciodată la un bărbat, așteata să fie cucerită: „Nu am depus niciodată niciun efort pentru nimeni". Și îi mai place și să fie surprinsă. Cea mai frumoasă surpriză de care a avut parte a fost când a cerut-o de soție: „A fost exact așa cum am visat: s-a pus în genunchi și a venit cu un inel cu diamante."





SCURT PE DOI

Munte sau mare?
Mare.
Diamante sau rubine?
Diamante.
Dulce sau sărat?
Sărat.
Penthouse sau vilă?
Penthouse.
București sau Dubai?
București.
Blonzi sau bruneți?
Bruneți.
Frișcă sau ciocolată?
Ciocolată.
Tocuri sau balerini?
Tocuri.
Femeia deasupra sau misionar?
Femeia deasupra.
Cină romantică sau Fifty Shades of Grey?
Fifty Shades of Grey.



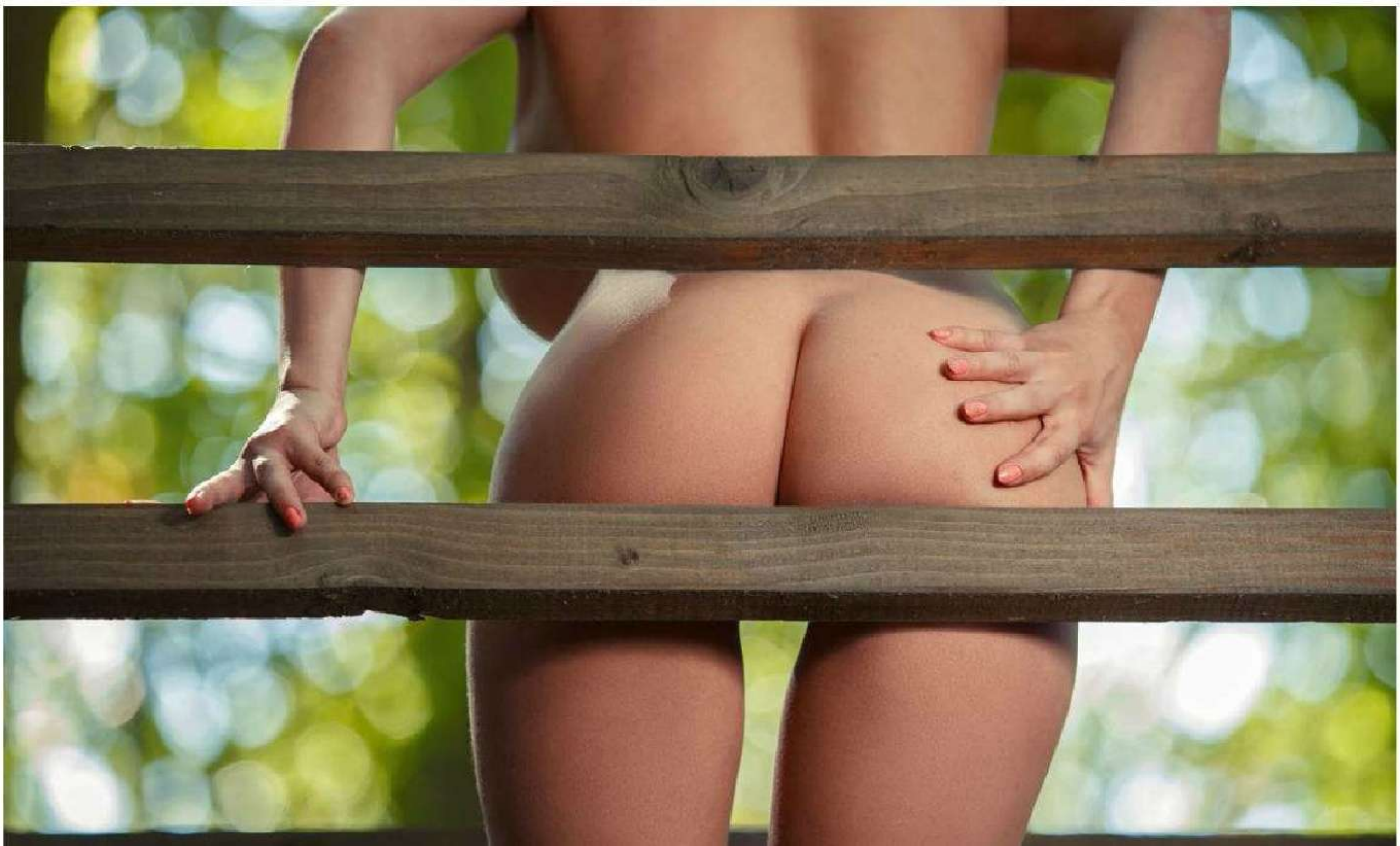








Make-up: Adina Vlad
Hair style: Robert Both
Vestimenta ie i accesorii: H&M i garderoba stilistului
Coliere: Divine Necklaces.
Loca ie: TreeHouse Lagoon, www.treehouse.ro.
Mul umim pentru sprijinul acordat.



magicfm
Muzica inimii tale

SIBIU JAZZ FESTIVAL

22-25 OCTOMBRIE 2015



Sala "Thalia", Teatrul "Gong". Ora 19:00. Bilete in reteaua eventim (Humanitas, Germanos, Orange, Vodafone, OMV)

EUNIC JORDAN · ISRAEL · swiss arts council prohelvetia · TRANSGAZ · bro rom industrial machines sibiu · EMILIAN · IONY SERVICE & PIESE AUTO · SOBIS Solutions for Business · Zile si nopti · Hermannstädter Zeitung · MUSICOMANIA · Suplimentul de CULTURA · PLAYBOY



Foto: AFP

Text: Andra Ilia

Tom Hardy

Vedeta celui mai recent Mad Max a atras atenția producătorilor seriei Bond și acum este în cărți pentru a-l interpreta pe cel mai stilat spion al tuturor timpurilor.

Așa că a nceput să atragă astenția și prin stilul său vestimentar. Un posibil Bond nu poate fi prost îmbrăcat. Unde mai pui că este britanic și are un simț al eleganței înnăscut. Hardy se îmbracă destul de clasic, urmând codurile vestimentare potrivite fiecărei ocazii. O să îl vezi lejer îmbrăcat atunci când se duce la sală și cu un costum perfect coroit, atunci când apare pe covorul roșu. Alege combinații sigure, fie costum negru cu cămașă albă și cravată neagră, fie un tandem de nuanțe de albastru închis, care se suprapun, de la sacou la cămașă și cravată.
În tinerețe Tom a câștigat o competiție pentru manechini, care l-a transformat într-un model de succes, iar atitudinea cu care purta hainele pe podiumuri a adus-o și în viața actuală. Învață de la el să te simți bine în ținutele pe care le porți și să lași să se vadă acest lucru.



Pandantiv din inox și cristale Preciosa, 210 lei, www.mazza.ro



Geacă H&M, 229 lei



Cască Grandprix Originals, 1.410 lei



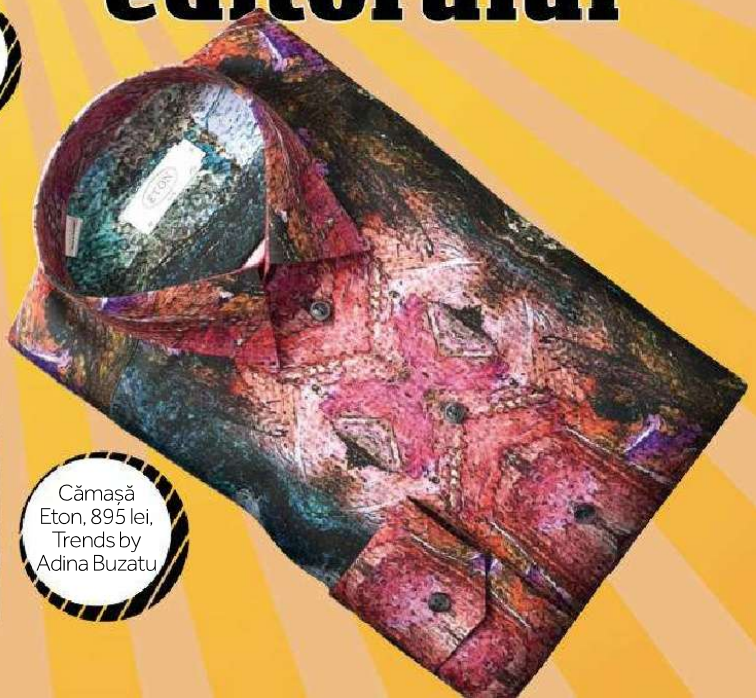
Pantofi sport Burberry, 2.350 lei, sportcouture.ro

NE-AM PLIMBAT PRIN MAGAZINE REALE ȘI VIRTUALE, IAR CÂTEVA PRODUSE NE-AU ATRAS ATENȚIA ÎN MOD SPECIAL. ÎNCEARCĂ-LE ȘI TU!

Alegerea editorului



Bluză Reserved, 123 lei



Cămașă Eton, 895 lei, Trends by Adina Buzatu

Pagini realizate de **Andra Ilia**



Scotch & Soda, Collective, 549.99 lei

Trend

Fugi prin oraș

TEXT: ANDRA ILIAȘ



adidas, 388 lei



H&M, 159 lei



C&A, 129 lei

Moda a devenit în ultima vreme foarte relaxată. Regulile nu mai sunt atât de stricte și plăcerea de a combina creativ este tot mai mare. Așa că ce-ar fi să te inspiri de la fashion-icon-urile momentului, care mixează ingenios pantalonii de tip joggers, sau mai pe românește, trening, cu ținute smart casual?



Hydrogen, 664 lei, www.luisaviaroma.com

Regulă:

Nu purta niște pantaloni obișnuiți de trening dacă nu ești în sală, pe teren sau acasă. Caută un model reinterpretat, inspirat din pantalonii lejeri, dar care să aibă personalitatea unor pantaloni de stradă.



Hardcore Fashion, 180 lei, www.hardocrefashion.ro

Miroase a toamnă

SEZONUL RECE MIROASE BINE. ȘI ASTA PENTRU CĂ PARFUMURI ELEGANTE, SAVUROSE ȘI ISPITITOARE TE ÎNVĂLUIE ȘI ÎNTORC CAPETELE DOMNIȘOARELOR. ALEGE-L PE CEL CARE TE REPREZINTĂ ȘI LASĂ-TE PURTAT DE AROMA LUI.

Text **Andra Ilia**



TRUSSARDI BLUE LAND
Trussardi te conduce către un orizont fără sfârșit unde razele albastre îți transmit sentimentul libertății absolute. Mixând esențe fructate proaspete cu acorduri lemnoase bogate, Blue Land își deschide compoziția cu note de măr verde și portocală, urmate de cele de mușchi. Inima parfumului include note de lavandă și ghimbir, amestecate cu note acvatice acidulate. Baza parfumului este formată din note lemnoase de cașmir și vetiver, mixate cu acorduri delicate de piele de căprioară.
286 lei/ 50 ml



BURBERRY BRIT RHYTHM
Brit Rhythm este inspirat din adrenalina și energia pe care muzica live o transmite publicului. Parfumul mixează notele electrice ale busuiocului proaspăt cu cardamomul și fărâme de boabe de ienupăr, continuând cu nuanțe trandafirosurile de piele, patchouli și lemn de cedru.
310 lei/ 50 ml



SALVATORE FERRAGAMO ACQUA ESSENZIALE COLONIA
Salvatore Ferragamo a creat un parfum senzațional pentru bărbații în căutarea unui stil de viață axat pe valori, rafinament și eleganță. Atemporal și intens, esențele lemnoase îi oferă întreaga lor noblețe și putere. Ambra și notele senzuale de ambroxan, vanilie și tonka întregesc senzualitate.
260 lei/ 50 ml



FLORASCENT PARFUMEURS HABANNA
Disponibil pe www.miobio.ro, Habanna are o notă de tabac elegantă și clasică, arome de boboci de portocal, gardenie și lemn de trandafir, care se întrețes cu tonuri suave de cardamom și trabuc. Te invităm așadar la o plimbare aromată prin exotica Cuba.
250 lei/ 60 ml



PRADA LUNA ROSSA SPORT
Noul parfum semnat Prada vorbește despre tensiunea dintre om și mașină, despre emoțiile și gândurile ce pun stăpânire pe bărbatul aflat față în față cu marea provocare sportivă, despre curajul, adrenalina și forța ce alimentează lupta pentru victorie. Combină ingrediente neașteptate: ghimbirul exploziv și boabele de ienupăr se prăbușesc peste notele de tabac bogate, peste cele de vanilie și de boabele de tonka. Lavanda, vibrant masculină, energizează inima puternică și intensă, pentru a revela o aromă netedă, care se dezvăluie tentant în timp.
299 lei/ 50 ml



ARMANI EAU DE CEDRE
Noua semnatură olfactivă de la Giorgio Armani, Eau de Cedre este cea de a patra creație din gama Eaux pour homme.Este inspirat de sacoul de catifea. La contactul parfumului cu pielea, o metamorfoză are loc. O fuziune între bergamota Italiană și esența de lămâie, îmbrăcată într-un acord proaspăt de frunze de violete, iar notele sale de chimion și salvie sunt împreunate cu tonuri de Cardamom Pure Jungle Essence. Esența de cedru este absorbită în neașteptata atracție a extractului de ceai negru.
318 lei/ 50 ml

DIPTYQUE OUD PALAO
OUD Palao este una dintre noile ediții care descriu splendoarea Orientului printr-o serie de ingrediente calde și atent selecționat, rășini orientale și nuanțe florale opulente, pentru a crea un parfum atemporal. OUD Palao este disponibil exclusiv în magazinele Beautik Haute Parfumerie.
590 lei/ 75 ml

BLEU DE CHANEL
Ai parte de o aromă lemnoasă scufundată în densul și senzualul teritoriu al ambrei. Bleu de Chanel își împrumută prospețimea de la citrice și ierburile aromate, cu o explozie a rădăcinii de vetiver. Această grabă inițială este temperată de aromele lemnoase ale cedrului cu vanilie, ambră și boabe de tonka. Caracterul bogat este definitivat de lemnul de santal din Noua Caledonie și de mosc.
641 lei/ 150 ml

DAVID BECKHAM BEYOND
Un parfum modern, David Beckham Beyond exprimă puterea de a visa, de a lupta, de a deveni cineva și depăși limitele. Parfumul se deschide cu un acord de mojito, ce încântă imediat simțurile. Apoi, notele revigorante de cardamom și grapefruit adaugă dinamism și rafinament. Notele de mijloc de piper negru, combinate cu aromele de lemn de cedru și mușcată conferă un rafinament atemporal. Acestea se topesc într-un amestec intens de patchouli, tonuri de vanilie și piele, pentru o semnătură puternică și carismatică.
134 lei/ 90 ml.

VIKTOR&ROLF SPICE BOMB EXTREME
Aroma originală Spicebomb reprezintă o combustie de mirodenii, puse una lângă alta prin contraste puternice: acorduri de chili și șofran versus elemi și piper roz — sau, cu alte cuvinte, cald versus rece, masculinitate carnală versus seducție suavă.
275 lei/ 50 ml

SHOOTERVILLE
sports bar&grill



Calea Văcărești Nr. 230

L - V: 09^{15} - 24^{00} S: 10^{00} - 24^{00} D: 12^{00} - 24^{00}

Informații & Rezervări:

0728 88 10 84

PLAYGROUND

HARDWARE FOOD **CLUBBING** GOING OUT **SPORT**



POA' SĂ NINGĂ, POA' SĂ PLOUĂ!

100

BUNĂTĂȚI DE OCTOMBRIE



106

TE-AI ARS!



108

DOUĂ FRUMUSEȚI SPECTACULOASE ARATĂ CUM NUDITATEA POATE FI ÎNFRUMUSEȚATĂ DE CÂTEVA PIESE DE LENJERIE CARE SĂ FACĂ DIFERENȚA LA DETALII. JENNIFER HUMPHREY ȘI CARRIE TIVADOR PROBEAZĂ CELE MAI INCITANTE DESU-URI.

Detalii Dantelate

110

Poa' să ningă, poa' să plouă!

PENTRU CĂ A VENIT TOAMNA, CU PLOI, NOROAIE, VREME BUNĂ DE PESCUIT ȘI VÂNĂTOARE, DAR ȘI DE CULES VIA ȘI LIVEZILE. PENTRU CĂ, VRÂND-NEVRÂND, BATE LA UȘĂ IARNA, CU ZĂPADĂ, GHEȚUȘ, VREME BUNĂ DE MERS LA SCHI.

Pentru toate acestea și pentru că eram curios cum se vede lumea „de sus", dintr-un SUV de ultimă generație, m-am gândit că un test cu Jeep Grand Cherokee, model 2015, ar fi foarte potrivit pentru luna octombrie. Zis și făcut. Prin amabilitatea celor de la Auto Imperia, Șoseaua Giurgiului 48H, Jilava, ne-a încăput pe mână o mașină cu nivel de echipare Overland, motor V6 de 3 litri, diesel, 250 de cai putere și cutie automată cu opt trepte. Si ca să nu o lungim prea mult, să trecem la impresii, făcând precizarea că mașina a fost „alergată" prin oraș, pe autostradă, pe drumuri de țară, pe dealurile acoperite de vii ale Buzăului, în condiții de vreme bună, dar și de ploaie.

De la început trebuie spus că cei 250 de cai putere și cuplul de 570Nm sunt mai mult decât ok pentru drumurile din România. Chiar nu am simțit nevoia de mai mult, în condițiile în care cutia schimbă rapoartele foarte rapid, aproape insesizabil, și mașina, care are totuși 2,4 tone, tâșnește la drum ca un cal de rasă. Mai degrabă a trebuit să fiu atent la frânare din cauza inerției foarte mari, dar aici frânele cu discuri de mare performanță și-au făcut cu brio datoria.

Și tot de la început simt nevoia să vorbesc despre consum, unul excelent l-aș aprecia, 8,5 litri la suta de kilometri, în regim combinat.

Pentru că a venit vorba de regim combinat, cred că este important că Grand Cherokee nu s-a poticnit nicio secundă, indiferent dacă a fost vorba de noroi, nisip, pantă în urcare sau coborâre. Fără să fiu un șofer experimentat de off road, am selectat cuminte varianta optimă din butonul de pe consola mediană, sistemul de tracțiune integrală QUADRA DRIVE II cu diferențial controlat electronic pe axa spate și-a intrat în rol și mașina a răspuns tot timpul impecabil.



PAGINI REALIZATE DE OCTAVIAN BELU


Jeep
4x4


Jeep
MICHELIN



În materie de siguranță, Jeep Grand Cherokee are cam tot ce se poate în acest moment: sistem de control al tracțiunii, ESP, ABS, TCS, TSC, 7 airbag-uri, tetiere active, sistem de asistență în rampă şi în pantă, ADG, sistem de avertizare pentru unghiul mort, de prevenire a coliziuni frontale şi asistență la frânare.
La capitolul modificări față de generația anterioară merită remarcate blocurile optice care au primit tehnologia LED. Farurile sunt cu bi-xenon adaptive SmartBEAM (comutare automată între faza lungă şi faza scurtă, funcție de trafic). Grila şi spoilerul față au fost redesenate, iar în spate stopurile au primit un design mult mai atractiv, așa că acum Jeep Grand Cherokee are un design agresiv, de SUV impunător.
În fine, mie mi-au mai plăcut portbagajul uriaș (782 de litri), cu hayon cu deschidere/închidere electrică, sistemul audio Premium Alpine surround cu amplificator de 506W, 9 difuzoare și subwoofer și amplificator și sistemul de 8,4 inci al sistemului de navigație cu comandă vocală.
Modelul testat este disponibil în România și la Auto Imperia costă promoțional, 59 210 euro, TVA inclus.



Jos capota!

E ADEVĂRAT CĂ NE PREGĂTIM DE IARNĂ, DE ZLOATĂ ȘI ZĂPEZI, NU E VREME DE DECAPOTABILE, DAR O ASEMENEA MAȘINĂ NU PUTEA FI RATATĂ! DE ACEEA, DOAMNELOR ȘI DOMNILOR, FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU NOUL LAMBORGHINI AVENTADOR LP750-4 SV ROADSTER!



După cum probabil cunoascătorii știu, varianta coupe a acestei mașini a fost produsă în doar 600 de exemplare. Puțin, foarte puțin pentru o mașină superbă, care avea solicitări mai mult decât dublul acestei cifre. Ei bine, Roadsterul va fi produs în doar 500 de bucăți, fiecare dintre acestea plecând de la un preț de 500.000 de euro. Pentru banii aceștia, norocoșii care se vor putea lipi de unul dintre cele 500 de exemplare vor primi un motor V12 de 6,5 litri care dezvoltă 750 CP, un sistem de tracțiune integrală şi multă viteză: 2,9 secunde pentru 0-100 km/h şi o viteză maximă de 350 km/h. Pentru cei care vor să se bucure de această viteză, dar să nu își strice prea tare freza, în spatele scaunelor este un geam care poate fi ridicat prin simpla apăsare a unui buton.
Acoperişul este făcut din două panouri din fibră de carbon, fiecare cu o greutate de doar 6 kg, în vreme ce în spate există un eleron fix foarte mare, tot din fibră de carbon, toate acestea ducând la o scădere în greutate cu circa 50 de kilograme față de Aventador SuperRapid. în vreme ce.



Cu rechinul prin oraș

RENAULT CAPTUR, NISSAN JUKE, PEUGEOT 2008 AU DIN ACEST AN UN NOU COMPETITOR ÎN SEGMENTUL SUV-URILOR MICI, DE ORAȘ. HAI SĂ VEDEM CE POATE MAZDA CX-3...

A început școala și odată cu ea grijile părinților referitoare la drumul la și de la școală al odraslelor. Nu cred că e cineva care să nu se gândească în primul rând la siguranță și apoi la rapiditate când vine vorba depre asta. Cam așa s-au pus lucrurile în ședința de sumar înainte de a lua decizia de a vedea la treabă o mașină care să răspundă în primul rând acestor două cerințe. Lansată în premieră mondială la salonul Auto de la Los Angeles 2014 și venită în România în primăvara acestui an, Mazda CX-3, SUV de clasă mică, s-a dovedit o alegere inspirată. Să detaliem...

Am avut pe mână un model G120 Attraction, motor de doi litri, benzină, 120 de cai putere, cutie de viteze manuală în șase trepte. La prima vedere, motor mare, consum mare. În realitate, deși am mers numai prin oraș, și nu puțin!, mi-a fost jenă să duc mașina inapoi cu rezervorul la jumătate deși mi se spusese să nu imi fac probleme cu plinul. Pe scurt, 7,2 litri la suta de kilometri. Vorbind de rapiditate, mașina are zvâc, nu te rogi deloc de ea nici la plecarea de la semafor, nici la depășiri scurte, de oraș, iar cutia are cursă mică și precisă, specific producătorului japonez. Fiecare mișcare este o lecție de forță și agilitate datorită greutății scăzute și tehnologiei SKYACTIV. Așa că dacă nu pleci de acasă după ce au început orele, sunt mici șansele să întârzii.





Referitor la siguranță, CX-3 are ABS, EBD, EBA, TCS, 6 airbag-uri frontale, laterale și cortină, sistem de control al stabilității dinamice (DSC), asistent de frânare inteligent pentru oraș (SCBS), avertizare la depășirea benzii de rulare (LDWS), dar și asistență la plecarea din pantă. Cam tot ce trebuie pentru un condus în deplină siguranță dacă nu trăiești cu senzația că Senna a fost un puișor de găină pe lângă tine.

CX-3 a fost desenat în spiritul filozofiei de design actuale Mazda – KODO, Soul of Motion astfel că vorbim despre un SUV de clasă mică, cu o parte frontală desenată foarte agresiv, dominată de grila proeminentă ce folosește elemente argintii sau cromate ce se prelungesc din zona siglei în interiorul farurilor. Farurile sunt cu LED și inteligente, comută singure fază scurtă/fază lungă funcție de trafic, proiectoarele de ceață, luminile diurne și stopurile tot cu LED.

La interior, CX-3 vine cu buton pornire motor, cheia trebuie doar să fie la tine în buzunar, sistem i-STOP, calculator de bord, pilot automat, ecran color tactil de 7 inci, CD Player cu 6 boxe, încă o mufă USB, unitate de comandă HMI, sistem Bluetooth.

La portbagaj să nu vă așteptați să încapă tot șifonierul. E decent pentru trei valize medii. Și parcă vorbeam de ghiozdan, nu?

Mazda CX-3 se găsește în România și prețul pentru modelul testat este de 19.790 euro, TVA inclus.



Cursele de motociclism organizate pe circuite stradale

Amintiri și obiceiuri dispărute



MOTOCICLISMUL, CA ORICE ALT SPORT, EVOLUEAZĂ. ÎN CURSELE DE MOTO APAR PROCEDURI ŞI REGULI NOI, DISPAR OBICEIURI ŞI REGULI VECHI. TOTUL SE SCHIMBĂ, UNELE LUCRURI ÎN BINE, ALTELE ÎN RĂU.

TEXT DE TIBERIU TROIA

Orice s-ar spune, cursele de motociclism viteză desfăşurate pe stradă aveau parfumul lor.

Majoritatea motoarelor erau nişte gloabe, piloții nu aveau echipament corespunzător, măsurile de securitate erau insuficiente, riscurile erau mari, dar, pentru zecile de mii de spectatori prezenți la fiecare cursă, spectacolul era inegalabil.

Poate o să spuneți că, înainte de 1989, oamenii nu aveau alternativă şi veneau să vadă cursele din lipsă de activitate. Am mai auzit această replică, dar eu cred că adevărul era altul.

Fiorul pe care îl simți la câțiva metri de motocicletele care trec pe lângă tine în viteză, nu poate fi înlocuit de nici un grătar la pădure, sau partidă de pescuit.

Spun asta, chiar dacă îmi plac şi grătarul şi pescuitul, dar o cursă moto în oraş e cu totul altceva, orice descriere e searbădă şi nu poate ilustra corect emoția care te copleşeşte.

Ziua cursei, duminică dimineața, începea cu defilarea tuturor sportivilor, care ieşeau din parcul echipelor împingând motocicletele cu motorul oprit, până în dreptul tribunei oficiale, unde erau aşteptați de oficialitățile locale.

După câteva cuvinte de bun venit rostite de reprezentantul gazdelor cu cea mai importantă funcție (partea asta era cam festivistă, dar ce să-i faci...), directorul de concurs saluta sportivii cu o formulă uzuală pe atunci – "Pentru gloria sportului", iar sportivii răspundeau "Înainte".



Bineînțeles că toți sporti-

vii ne purtam ca în liceu, adică încercam să strigăm cât mai tare, nu pentru că nea fi muncit sentimentele patriotice, ci pentru că trebuia să facem şi noi ceva băieţesc, nu puteam sta chiar degeaba şi să cântam în strună partidului.
După partea asta şi plăcerile ei infantile, urma turul de recunoaştere, care ne interesa pe toţi. Pe timpul nopţii, după antrenamentele de sâmbătă, puteau apare bălţi, gunoaie, praf pe viraje, sau te miri ce altă nefăcută, pe care o puteai descoperi în timpul acestui tur şi, eventual, puteai modifica trasa pe care o pregătisei în turele de antrenament.
Aşadar, toată lumea pornea motoarele şi se pleca în acest tur la grămadă, juniori cu Mobra, lângă motociclete cu ataş cu motoare de Wartburg, fete cu motoare obosite, alături de cei de la clasa 500cc, bombe monociclindru, pe care le porneau cu mare greutate împingându-le.
Chiar dacă pare că era o debandadă totală, nu aveau loc nici un fel de incidente, sau accidentări, pentru că exista o ordine nescrisă foarte clară. Primii plecau cei cu motoarele de 50cc, după care veneau cei cu 125 si 175cc. Urmau echipajele de ataş şi ultimele motoarele rapide, de 250 şi 500cc, atât cât au existat.
Toate motoarele erau în 2 timpi şi foloseau bujii reci, pe care trebuia să le foloseşti la parametri, nu se putea merge la relanti, cu motorul bâlbâit, pentru că se ancrasa bujia, iar bujiile de curse valorau greutatea lor în aur, nu se găseau pe toate drumurile, aşa că toată lumea mergea destul de tare.
Pentru piloţi, sentimentul era cam cel pe care îl au motocicliştii participanţi la defilările de azi, iar cei care au fost măcar o dată la o astfel de defilare înţeleg ce vreau să spun. Este vorba de forţa imaginară pe care ţi-o insuflă 100 de motociclete grupate laolaltă, un fel de armată motorizată în mişcare. În plus, toţi spectatorii de pe margine, se uitau la sportivi cu admiraţie egală, toţi erau speciali.
Acolo, în mulţimea care defila prin faţa lor, nu se ştia care e campionul şi cine e ultima gaină de la CAP, toţi erau piloţi...
Probabil că cei din noua generaţie de motociclişti se vor amuza de turul de recunoaştere stupid dar, pe atunci, nu exista încălzire în ziua cursei (warm-up pentru cunoscători), aşa că turul nu era chiar inutil, poate doar ciudat şi demodat.
Odată cu participarea echipei naţionale la cursele internaţionale din Cupa Prietenia, competiţie rezervată ţărilor socialiste, a devenit clar pentru toată lumea că motociclismul a evoluat şi noi eram aici, în România, rămaşi în urmă cu vreo 20 ani, aşa că s-a renunţat la turul cu motoarele la grămadă, iar ceremonia de salut a început să se ţină fără motoare, se prezentau doar echipele, sportivii şi antrenori.
Ceremonia salutului a mai rezistat până în 1990, pentru că schimbările survenite odată cu noua orânduire au impus desfiinţarea acestui obicei, care amintea de taberele de muncă patriotică, sau adunările pioniereşti.
Penibile, sau nu, turul de recunoaştere şi salutul sportiv comunist rămân parte din istoria sportului cu motor şi, oricât de mult le-am critica şi batjocori, nu pot să nu-mi aduc aminte cu plăcere şi nostalgie de obiceiurile dispărute şi cursele moto desfăşurate în oraş, uitate de mulţi.



Tiberiu Troia iubeşte motociclismul de peste 40 de ani. A făcut motociclism de performanţă, fiind multiplu campion naţional, câştigător a numeroase trofee interne şi internaţionale. Maestru al sportului, Tiberiu e un nume respectat în motociclismul românesc Este colaborator la Eurosport România, deţine propria afacere - Moto Market şi blogul Poveşti cu motoare, pe care îl puteţi accesa la adresa tiberiutroia.ro









Bunătăți de octombrie

PROBABIL CĂ AI AFLAT DEJA DESPRE ULTIMELE LANSĂRI DE LA APPLE, DAR AI VĂZUT CU CE NE-AU LUAT OCHII RESTUL PRODUCĂTORILOR DE ELECTRONICE?

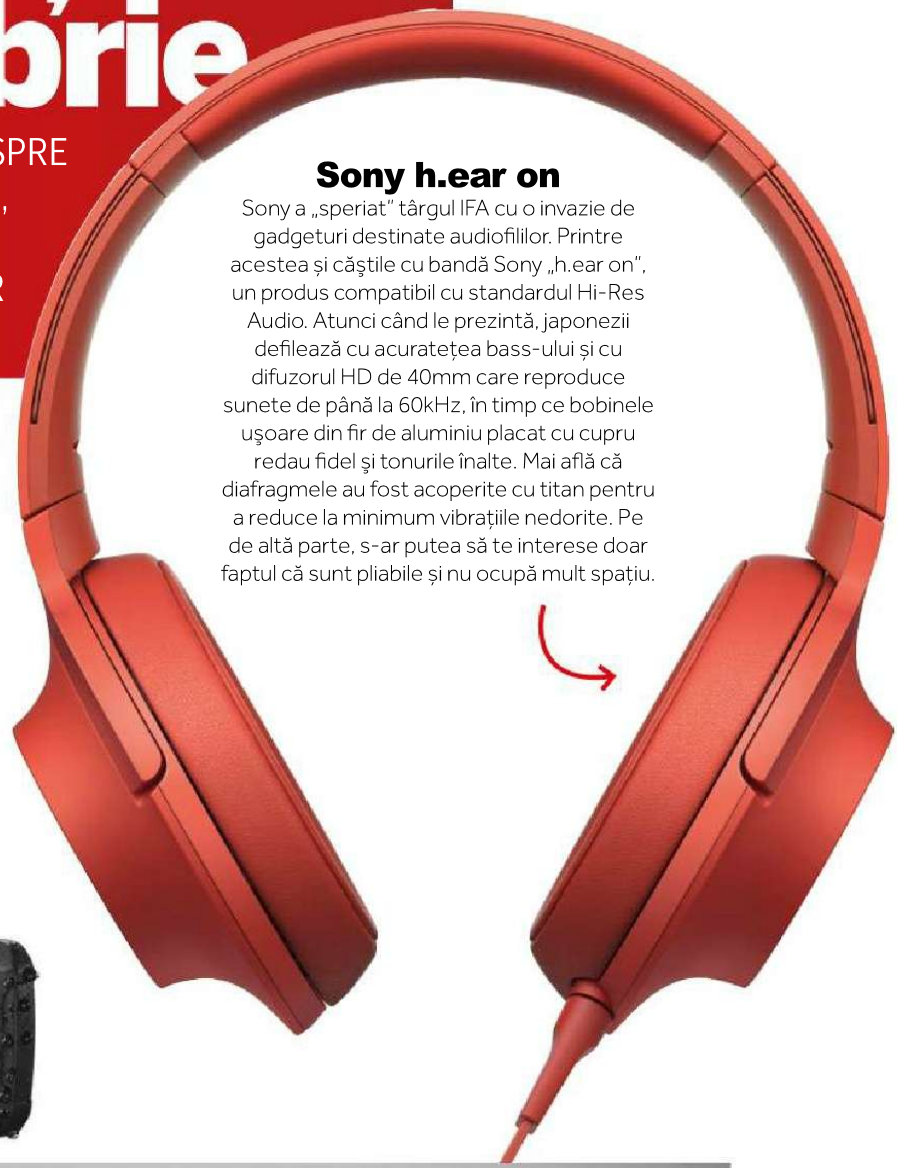
JVC Everio Quad Proof

Ce păcat că a trecut vacanța! Dacă nu pentru alt motiv, atunci măcar pentru faptul că nu am apucat să încercăm noua gamă de camere video JVC, gândită să facă față tuturor situațiilor ce pot apărea într-o vacanță. Cum se spunea pe vremuri, „la munte și la mare, în orice împrejurare", inclusiv șocuri și filmări subacvatice. Mai exact, camerele sunt rezistente la praf, la temperaturi extreme: între -10 și 400 Celsius, la șocuri: până la 1,5 m și la apă: pot fi scufundate până la 5 m. Bateria asigură o autonomie de 5 ore, iar stabilizatorul de imagine avansat A.I.S. oferă claritate imaginilor filmate în Full HD 1920x1080.



Sony h.ear on

Sony a „speriat" târgul IFA cu o invazie de gadgeturi destinate audiofililor. Printre acestea și căștile cu bandă Sony „h.ear on", un produs compatibil cu standardul Hi-Res Audio. Atunci când le prezintă, japonezii defilează cu acuratețea bass-ului și cu difuzorul HD de 40mm care reproduce sunete de până la 60kHz, în timp ce bobinele ușoare din fir de aluminiu placat cu cupru redau fidel și tonurile înalte. Mai află că diafragmele au fost acoperite cu titan pentru a reduce la minimum vibrațiile nedorite. Pe de altă parte, s-ar putea să te interese doar faptul că sunt pliabile și nu ocupă mult spațiu.



Marshall London

Celebra firmă britanică Marshall, cunoscută pentru amplificatoarele și echipamentele lor profesionale pentru studiourile de sunet, a lansat pe piață un... telefon cu Android. Telefonul în sine nu este spectaculos, dacă nu punem la socoteală funcțiile destinate audiofililor. În partea de sus, designerii lui London au plasat un buton pentru accesul direct la melodiile din telefon (cam cum avea seria Walkman de la Sony) și o rotiță aurie și ea pentru reglajul volumului. Trebuie menționate și cele două mufe audio, care fac foarte ușoară partajarea unei melodii între două persoane, fiecare dotată cu căștile proprii. Pentru petreceri, telefonul este prevăzut cu două difuzoare frontale, cu bass îmbunătățit și placă de sunet dedicată. Procesorul audio este capabil să redea fișiere FLAC, necomprimate, iar egalizatorul profesional va face să curgă din London muzică exact așa cum îți dorești. Adaugă la asta câteva aplicații dedicate pentru înregistrare sau mixare, o pereche de căști în-ear și vei înțelege de ce trebuie să scoți din buzunar 549 de euro.



TEXT: DAN MIHU

Philips Luceo M6601WB

Ce crezi că este acest Philips Luceo M6601WB? Dacă ai răspuns radio-ceas, ai greșit. Partea de sus este de fapt un telefon fix fără fir, iar partea de jos este baza acestuia, conectată la linia terestră. Telefonul poate fi folosit pe o rază de 50 m în interior și 300 m în câmp deschis față de bază. Acumulatorul îi oferă o autonomie de până la 16 ore de convorbiri și 250 ore în standby. Afișajul electronic poate lista principalii indicatori ai telefonului, precum și ID-ul apelantului, dacă operatorul de telefonie facilitează această funcție. Dincolo de toate funcțiile standard, telefonul beneficiază de experiența și inovațiile Philips în dezvoltarea produselor audio Hi-Fi. De remarcat și faptul că în modul ECO, radiațiile emise sunt reduse cu până la 60% și cu până la 95% când telefonul se încarcă. La activarea modului ECO+ radiațiile scad spre zero.



Samsung WW8500 AddWash

În mod normal nici nu ne-am uita la o mașină de spălat, darămite să o punem în revistă, dar această jucărie de la Samsung vine cu o chestie pe care nu am mai văzut-o: o ușiță în ușa frontală prin care poți adăuga haine în timpul ciclului de spălare, fără a risca să îți curgă apa din mașină. Altfel, mașina se conectează la telefonul mobil și îți spune cât mai are de spălat. Cam ca o mamă / soție / iubită, asta dacă aveai vreo curiozitate...





Asus GX700

Un laptop de gaming... răcit cu lichid – asta propun cei de la Asus și nouă ni se pare cea mai tare propunere a verii care tocmai a trecut. Evident că nu e deloc practic. Răcirea ocupă (și cântărește) cât tot laptopul la un loc, dar e atât de cool! Și la propriu, și la figurat. Bestia asta se pare că vine cu 64GB de RAM și un procesor Intel Core i7-6820HK cu o frecvență de 2.7GHz care poate fi dusă până la 3.6GHz. Placa grafică este însă cea mai interesantă, un model încă nelansat de Nvidia cu apelativul GTX 980M. Te lăsăm să cauți singur specificațiile acesteia, hârtia noastră nu suportă asemenea delir.



TE-AI ARS!

SAU CÂND O GREȘEALĂ DIN NEATENȚIE DEVINE NOUA MODĂ ÎN GASTRONOMIE.

Foto MITCHELL FEINBERG

Până și începătorii știu o regulă de aur în bucătărie: nu arde mâncarea! Dar mai nou, chefi din toată lumea s-au pus pe ars orice, de la friptură la ceapa verde în numele aromei de afumat și pământ. Unii obțin acest efect cu foc puternic și un grătar dur; alții renunță la grill și pun produsele direct pe cărbuni. Chef René Redzepi de la cel mai bun restaurant din lume, Noma din Copenhaga, își arde legumele până la carbonizare și servește cenușa obținută pe post de garnitură. Poate că praful de ceapă nu plutește în aerul bucătăriei tale, dar legumele de abanos ar trebui să apară în peisaj. Caramelizarea intensă nu este doar frumoasă, ci este și delicioasă. Și până la urmă asta ar cam trebui să fie singura regulă care să te preocupe.

ARDE TOT

LĂMÂI

• Taie pe din două câteva lămâi și pune-le cu tăietura în jos într-o tigaie; ține-le la foc mare până se caramelizează, aproximativ 4 minute. Stoarce-le apoi peste pește sau legume pentru o aromă citrică afumată.

SALATĂ

• Taie pe jumătate miezul de la salata obișnuită sau salata radicchio, freacă-le cu ulei de măsline și pune-le pe grătar la foc puternic aproximativ 30 de secunde pe fiecare parte. Asezonează-le cu sare, piper și suc de lămâie și servește-le alături de friptură sau pește, ori cu alte legume ca o salată de fel principal.

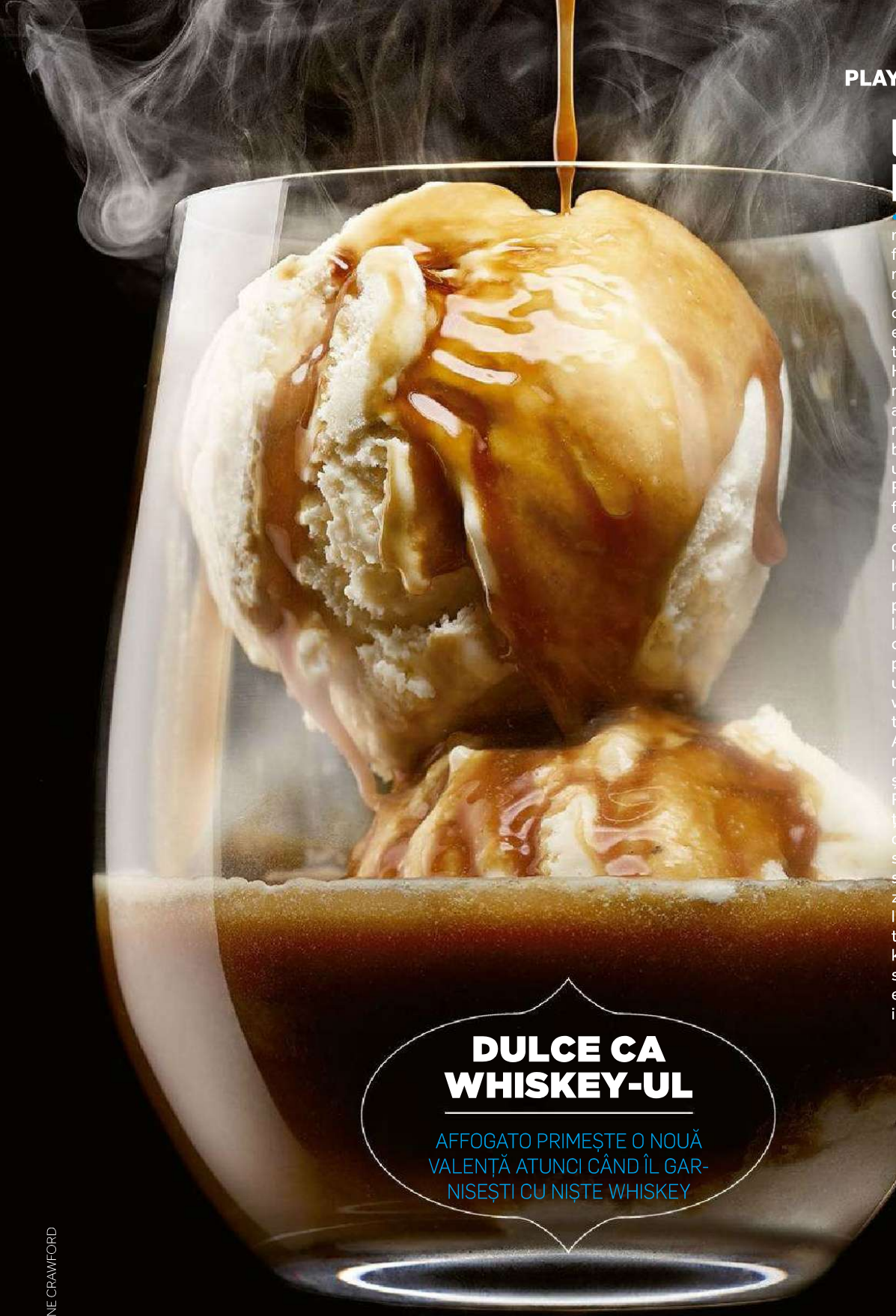
FASOLE VERDE

• Presară fasolea cu ulei de măsline, sare și piper. Gătește-o într-o tigaie la foc iute, până ce se umple de pete maronii, aproximativ 10 minute.

ARDEI CAPIA

• Cel mai probabil te-ai întâlnit de-a lungul experiențelor tale culinare cu ardeii copți, adică arși pe plită și apoi decojiți. Încearcă acum, însă, o nouă variantă. Încinge bine o tigaie de fontă până fumegă și pune ardeii la copt în ea până ce devn aproape negri și consumă-i așa, nedecojiți.

STILIST FOOD: SARA JANE CRAWFORD



DULCE CA WHISKEY-UL

AFFOGATO PRIMEȘTE O NOUĂ VALENȚĂ ATUNCI CÂND ÎL GARNISEȘTI CU NIȘTE WHISKEY

UN AFFOGATO MAI BUN

Ca în cazul oricărei rețete care implică foarte puține componente, bunătatea stă în detalii, așa că folosește cele mai bune ingrediente. Dintre înghețatele de supermarket, Haagen-Dazs are cele mai puține substanțe adăugate și cea mai mare cantitate de gălbenușuri, dându-i astfel un gust pur și bogat. Pentru espresso, ar fi de preferat să ai un espressor performant, dar dacă nu, măcar folosește cafea proaspăt măcinată de tine. Sau poți să tragi o fugă până la cea mai apropiată cafenea bună din zonă pentru a-ți lua la pachet un shot. Cât despre whiskey, se știe că nu trebuie să fii zgârcit. Așa că alege o ediție limitată, ceva mai scump și, evident, mai bun. Poți să îți adaptezi rețeta după propriul gust, dar noi îți recomandăm să o faci așa: într-o cană sau un pahar termorezistent pune una-două linguriițe de înghețată, toarnă 50 ml de whiskey, iar apoi adaugă un shot proaspăt făcut de espresso. Și consumă-l imediat!

Există mai multe modalități de a-ți face plinul de dulce + cafeină + alcool decât să amesteci un energizant cu vodcă sau whiskey. Dacă până acum nu ai avut parte de un affogato la o cafenea italiană de modă veche sau vreun local fancy, ai pierdut ceea ce ar putea fi numită cea mai satisfăcătoare combinație de temperaturi și arome contrastante – dar și de stimulenți naturali – pe care omul a creat-o. Realizat de regulă cu un shot de espresso și o lingură de înghețată de vanilie, varianta propusă de noi capătă valențe mai îndrăznețe.

Foto MITCHELL FEINBERG

STILIST FOOD: SARA JANE CRAWFORD

STORY OF M1.PARTY

SERIA DE PETRECERI M1 CONTINUĂ







M1 Party loveste din nou de data asta pe malul lacului Herastrau, mai exact in clubul Story.

Si pentru ca toata vara asta #damamasuntbeata si pentru ca M1 it's all about the best wine ever, partenera la Story, M1 a avut-o tot pe Delia cea verde.

In rest ? Tattoo corner, Pink sunglasses is Cool people.

Intr-o seara perfecta de vara, M1 a dus outdoor clubbingul intr-o noua dimensiune. Nu conteaza unde te afli, nu conteaza numele clubului, al patronului sau al promoterului. A aparut deja un brand de party : M1Party.

(Codin Maticiuc)








M1
Party


La Vie en Rose
PARTY


PARTY


M1
Party
PARTY


PARTY

Detalii Dantelate

DOUĂ FRUMUSEȚI SPECTACULOASE ARATĂ CUM NUDITATEA POATE FI ÎNFRUMUSEȚATĂ DE CÂTEVA PIESE DE LENJERIE CARE SĂ FACĂ DIFERENȚA LA DETALII. JENNIFER HUMPHREY ȘI CARRIE TIVADOR PROBEAZĂ CELE MAI INCITANTE DESU-URI.

FOTO:
MICHAEL BERNARD

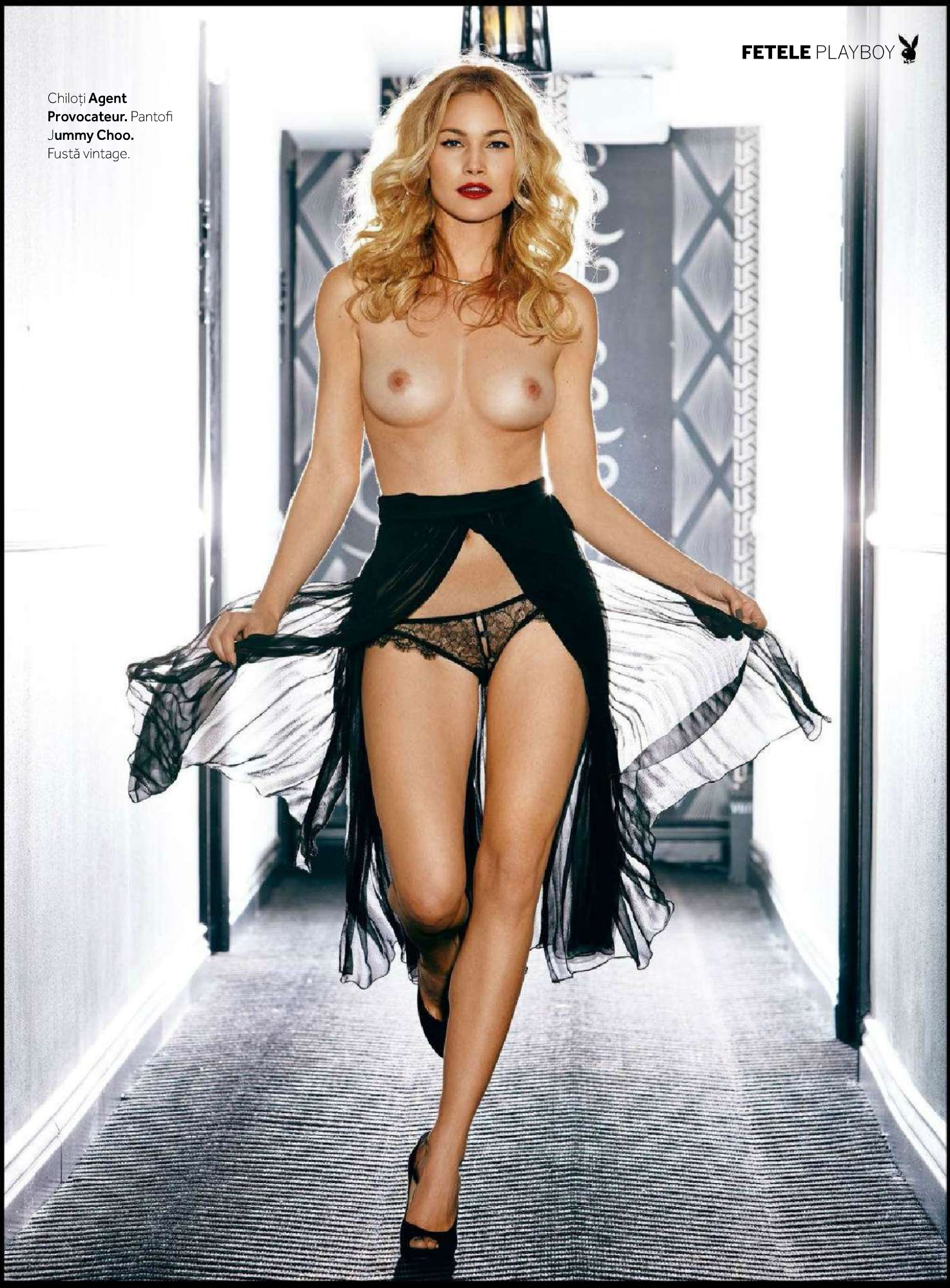




Corset
Cadolle Paris



Ciorapi și portjartier
Agent Provocateur.
Chiloți **Calvin Klein.**
Pantofi **Brian Atwood**



Chiloți **Agent Provocateur.** Pantofi J**ummy Choo.** Fustă vintage.



Ciorapi **Ceceilia de Rafael.**
Chiloți **Victoria's Secret.**
Pantofi **Yves Saint Laurent**







Ciorapi **Ceceilia de Rafael.**
Corset **Cadolle Paris**

Private Selection de la Liliac



Cramele Liliac aniversează în această toamnă 5 ani de existent, ocazie cu care lansează și colecția Private Selection care cuprinde : Orange Chardonnay Private Selection 2014, primul vin orange din România, Pinot Noir Private Selection 2013, Merlot Private Selection 2013, Liliac Red Cuvée 2014, cupaj Fetească Neagră și Merlot, iar vedeta colecției Private Selection este TITAN Fetească Neagră 2013. Tot în acest an aniversar, Crama Liliac a devenit partener al Festivalului George Enescu, lansând Cuvée Enescu Sauvignon Blanc & Fetească Regală 2013 și Cuvée Enescu Fetească Neagră 2013, vinuri disponibile în rețeaua de restaurante a grupului City Grill și a magazinelor Comtesse de Barry.



Active Clean de la NIVEA MEN

NIVEA MEN lansează cea mai recentă inovație: NIVEA MEN Active Clean, primul șampon care conține cărbune activ, ingredient ce atrage murdăria ca un magnet. Noul șampon Active Clean de la conține o formulă inovatoare cu extract de cărbune activ ce elimină impuritățile și oferă o îngrijire eficientă, fără să irite scalpul. Recunoscut pentru puterea de curățare și purificare, cărbunele activ nu este utilizat doar în gospodărie sau în domeniul medical, ci a devenit ingredientul vedetă al noului șampon NIVEA MEN Active Clean.

O nouă gamă de vinuri inovatoare: MUSE

Producătorul de vinuri Cramele Recaș a lansat pe piața din România gama de vinuri Muse în două variante de prezentare, Day și Night. Cu un gust savuros și arome exotice, Muse Day ne poartă într-o călătorie cu gusturi de fructe tropicale, trandafiri și iasomie, acompaniate de note fine de piersici și cireșe, în timp ce Muse Night promite seri lungi și elegante, cu arome savuroase de fructe exotice. O premieră a vinificației românești, create sub semnul inovației, cele două vinuri roze sec și demisec, stil Provence, se bucură și de inovații tehnologice: sticla Muse Day promite o închidere perfectă datorită dopului său de sticlă cu autoetermetizare. Sticla Muse Night poate deveni cel mai rafinat și la modă accesoriu al petrecerii datorită unui tip special de vopsea luminescentă ce strălucește sub lumina ultravioletă, pentru ca elementele de culoare albastră ale ambalajului să obțină un efect tridimensional inedit.





165 de ani de Jack Daniel's



În septembrie îl sărbătorim pe Mr. Jack și pe toți cei care fac lucrurile în felul lor. Povestea lui Mr. Jack va rămâne întotdeauna o sursă de inspirație pentru prietenii săi care apreciază un pahar cu whiskey bun. De aceea anul acesta întâmpinăm cu bucurie ocazia de a ridica un pahar în cinstea celor care, la fel ca Jack Daniel, au făcut lucrurile în felul lor. Din 15 septembrie, poveștile autentice sunt recunoscute și premiate pe site-ul www.jackdaniels.com/romania cu un drum spre America, în Lynchburg, Tennessee, acolo unde își are originea moștenirea lăsată de Mr. Jack. Pornind de la însăși povestea lui Mr. Jack și continuând cu poveștile unor persoane cunoscute din muzică, antreprenoriat sau cultura, platforma online de storytelling pune la dispoziție, asemenea unei scene, un loc în care oamenii cu spirit independent, lipsiți de constrângeri povestesc sincer despre cum și-au găsit întotdeauna calea, indiferent de obstacole, și despre cum au făcut lucrurile după propriile reguli.



Standul de denim C&A

C&A a lansat la AFI Palace Cotroceni, standul C&ATHE DENIM pentru a promova noua colecție și noile croieli. THE DENIM oferă croieli, măsuri și modele pentru toate siluetele și a fost certificată de către Alvanon, expertul în tipare și croieli la nivel global.Toți vizitatorii standului vor fi întâmpinați de către un expert C&A DENIM care le va pezenta noile croieli și le va oferi sfaturi de purtare, iar la final vor primi un voucher de discount pentru perechea preferată. Standul C&A THE DENIM va putea fi după cum urmează: București (AFI Palace Cotroceni) între 17-20 Septembrie, București (Sun Plaza) între 23-27 Septembrie, Cluj Napoca (Polus Center) între 1-4 Octombrie, Iași (Palas Mall) între 22-25 Octombrie, Suceava (Iulius Mall) între 29 Octombrie – 1 Noiembrie , Constanța (Maritimo Shopping Center) între 5 - 8 Noiembrie.



TreeHouse Lagoon

Aflată în mijlocul naturii, TreeHouse Lagoon se prefigurează ca o soluție interesantă pentru un eveniment privat, o aniversare, petrecere privată, o nuntă sau un eveniment de companie. Spațiile verzi generoase și pădurea, zona de terasă și piscina cu forma ei specială, precum și spațiul din interior de 500 mp asigură un cadru perfect pentru un eveniment memorabil. Toată locația se rezervă doar pentru un singur eveniment. Aproape de București, la doar 17 km de șoseaua de centură în zona de NW, locația este retrasă și ferită de ochii curioși. Pentru un pool party special sau petrecerea burlacilor vă invităm să memorați locația TreeHouse Lagoon. Mai multe informații găsiți aici: www.treehouse.ro și www.facebook.com/treehouse.ro.

Elemis Men

Gama de produse pentru bărbați ELEMIS a fost creată pentru că pielea unui bărbat este diferită de cea a unei femei, în special pielea feței care se comportă diferit. Elemis a dezvoltat gama de produse luxuriante, formulate special pentru a trata, calma, hidrata și proteja tenul bărbătesc: gama premiată Elemis Shave, care transforma bărbieritul într-o deosebită experiență spa, cu un efect răcoritor și calmant pentru piele, gama de creme adaptată tenului deshidratat, obosit și pigmentat, exfoliantul pentru față Elemis care redă vitalitate și nu în ultimul rând spuma de curățare care indepărtează complet petele de grăsime, impuritățiile și reface pielea după bărbierit. Pentru a completa o colecție de succes și pentru a răspunde nevoilor dedicate ale bărbaților de pretutindeni, Elemis a creat noul Anti-Fatigue Day Cream și Anti-Fatigue Eye Gel.



Saga Războiul stelelor va fi difuzată pe AXN

Saga epică a lui George Lucas a schimbat, fără îndoială, dezvoltarea cinematografiei și a devenit un fenomen global. Din 3 octombrie, AXN difuzează primele șase părți ale Războiului Stelelor, ca parte a ofertei de toamnă, începând cu episoadele I, II și III, care descriu căderea Republicii și ridicarea Imperiului. Apoi vor urma episoadele IV, V și VI, care descriu povestea Războiului Civil Galactic, în care tânărul Luke Skywalker se antrenează să devină cavaler Jedi pentru a-l învinge pe Darth Vader. În completarea programului Războiul Stelelor, AXN va difuza și seriile animate: Războiul clonelor VI și Star Wars: Rebelii, precum și documentare din culise. Cei mai devotați fani Războiul stelelor vor putea, de asemenea, să ia parte la maratonul de o zi dedicat fenomenului, pe AXN, pe 1 noiembrie sau la cele trei seri tematice Războiul stelelor (28, 29, 30 noiembrie), ce marchează sărbătoarea de 1 decembrie, înaintea premierei Star Wars: The Force Awakens, cu premiera mondială pe 18 decembrie.



PLAYBACK

CUM ARĂTA **PLAYBOY** ÎN LUNA OCTOMBRIE ACUM 50, 25 ȘI 10 ANI

1965

Trei grații

Pe coperta numărului din octombrie 1965 s-a aflat Penny James – actriță, model și cântăreață. Frumoasa Penny a apărut pe coperta revistei de nu mai puțin de cinci ori, dar aceasta a fost prima dată. Și centerfold-ul acelei luni, Alisson Parks, a devenit o prezență familiară în revista iepurașului cu papion. Pe numele ei adevărat Gloria Waldron, ea și-a ales pseudonimul Alisson Parks special pentru apariția în Playboy, dar i-a plăcut atât de mult încât l-a păstrat și după aceea. De remarcat că în respectivul pictorial au apărut și copiii Gloriei, aceștia fiind prezentați drept elevi ai unei școli de înot. Interviul lunii a avut-o ca protagonistă pe Madalyn Murray O'Hair, o activistă ateistă faimoasă în epocă, iar ca bonus Playboy a adus-o peste ocean pe aproape debutanta Catherine Deneuve, atunci în vârstă de numai 22 de primăveri.





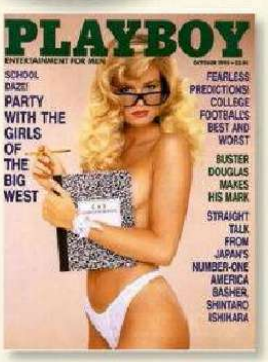
Tot în octombrie 1965: Che Guevarra își dă demisia din toate funcțiile și părăsește Cuba pentru a revoluționa și alte ținuturi capitaliste; Papa Paul al VI-lea vizitează SUA; se naște Steve Coogan. În România, e înființat la Mangalia primul muzeu al Marinei din România.

1990

Lume bună

Pe coperta revistei s-a aflat în octombrie 1990 Melissa Evridge, model de casă al revistei, fost playmate al lunii august a aceluiași an și vedetă în mai multe filme Playboy din epocă. Centerfold a fost nimeni alta decât Brittany York. Dacă numele nu îți spune nimic asta e pentru că el era doar un pseudonim pentru Alisson Armitage, pe care poate ai văzut-o în roluri principale în Acapulco H.E.A.T., precum și în Jerry Maguire și Driven. Subiectul interviului principal a fost controversatul om politic și scriitor japonez Shintaro Ishihara, iar celor 20 de întrebări le-a răspuns Kiefer Sutherland. Ah, și să nu uităm: cel de-al treilea pictorial al numărului a prezentat-o pe Marisa Pare aka Lace de la American Gladiators. Și dă-i, și luptă...





Tot în octombrie 1990: are loc reunificarea celor două Germanii; Mihail Gorbaciov primește Premiul Nobel pentru Pace; Ayrton Senna cucerește cel de-al doilea titlu mondial de pilot de Formula I. În România, Guvernul Roman decide liberalizarea prețurilor.

2005

Parcă a fost ieri

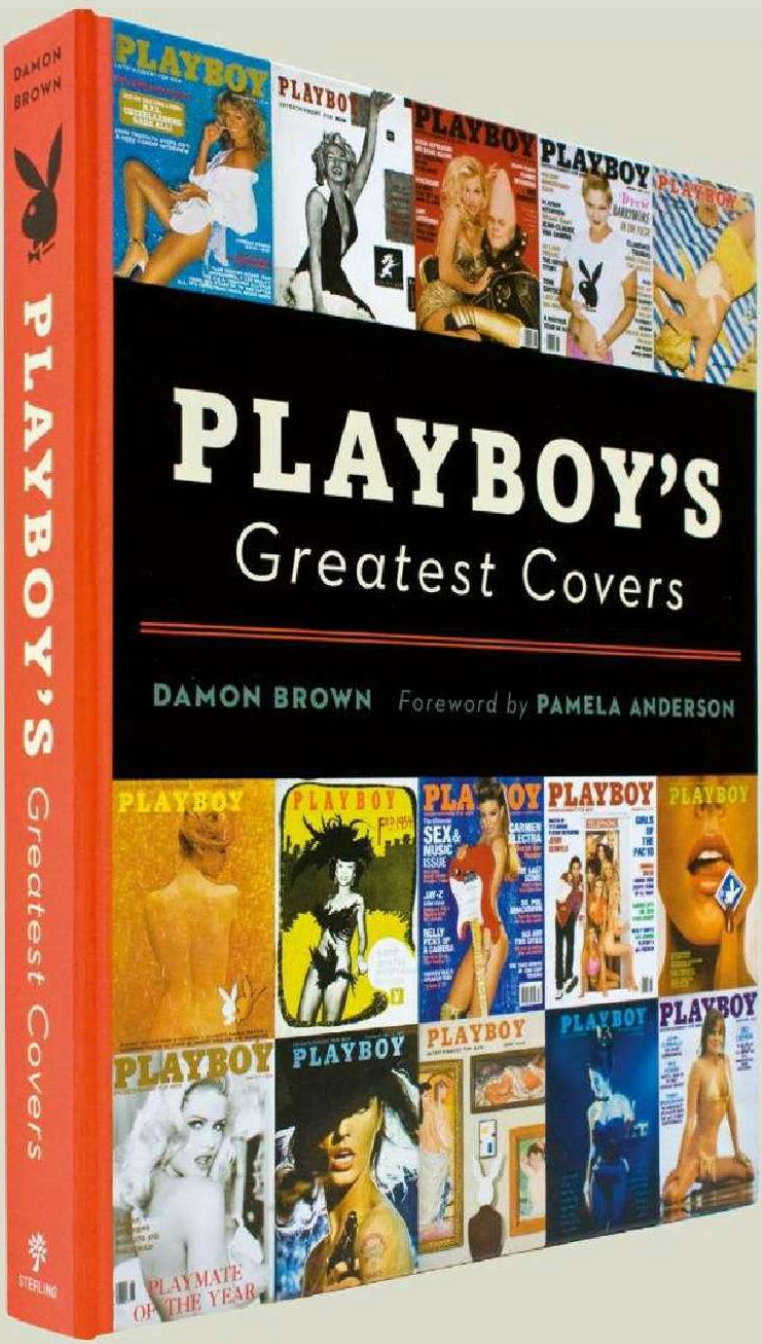
Ah, acesta e un număr de neuitat pentru mulți dintre cititorii fideli ai revistei: în octombrie 2005 am avut plăcerea să o întâlnim pentru prima dată pe Sara Jean Underwood în toată splendoarea ei, direct pe copertă. Centerfold-ul acelui număr a fost ocupat de superba Amanda Paige, care după ce a pozat în Playboy și-a văzut de carieră, a absolvit sociologia la Universitatea din Virginia și apoi un doctorat în științe juridice la Richmond. Acum e avocat-senior la Rinehart, Butler, Hodge, Moss & Bryant în Staford, Virginia. Al treilea pictorial al numărului a avut-o ca invitată pe Fiona Horne, cântăreață din Australia, iar la interviuri – spumoase – cititorii s-au delectat cu George Carlin și Ozzy Osbourne. Parcă a fost ieri...





Tot în octombrie 2005: Un cutremur de 7,6 grade pe scara Richter ucide 30.000 de oameni în Pakistan și rănește alte 60.000; chinezii lansează a doua lor misiune spațială cu oameni la bord, Shenzhou 6; se naște Leonor, prințesă de Asturia, actuala moștenitoare a tronului Spaniei. În România, moare Ion Mociorniță, avocat, fost patron și jucător al echipei Carmen București (1937-1947) și fiul „regelui" pantofilor din perioada interbelică, Dumitru Mociorniță.

PLAYBOY'S GREATEST COVERS



For nearly 60 years, Playboy Magazine has made a splash with its mind-blowing covers. Now, for the first time, there is a book dedicated to this American icon.

Featuring hundreds of color photographs and behind-the-scenes outtakes from cover shoots.

Foreword by Pamela Anderson, text by Damon Brown. Sterling Publishing.

310 pages. 9" by 11." $35 ($42 in Canada).

Go to amazon.com to order.

PRESS DIVISION

A MEDIA VENTURE CAPITAL COMPANY



SERVICIUL PREMIUM DE LIVRARE A PRODUSELOR DE PRESA IN REGIM DE ABONAMENT. ITI PUNE LA DISPOZITIE CEL MAI COMPLEX PORTOFOLIU DE PUBLICATII ROMANESTI SI STRAINE LIVRATE ZILNIC LA NIVEL NATIONAL. INTRA ACUM PE SITE PENTRU A TE ABONA LA ZIARELE SI REVISTELE PREFERATE, BENEFICIIND DE OFERTELE PROMOTIONALE ALE SEZONULUI.

WWW.PRESSDIVISION.RO



BD. DECEBAL NR. 25-29
SECTOR 3 BUCUREȘTI



0773 833 782
0773 833 802



ABONAMENTE@PRESSDIVISION.RO
OFFICE@PRESSDIVISION.RO